

Numărul **1** în topurile
NEW YORK TIMES și *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON



VIOLETELE SÎNT ALBASTRE

Numărul **1** în topurile
NEW YORK TIMES și *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON



**VIOLETELE SÎNT
ALBASTRE**

Această carte este dedicată prietenului meu Kyle Craig, care nu lucrează pentru FBI, dar care mi-a oferit, cred, un nume potrivit. Ar trebui să amintesc câțiva alți protectori ai artelor: Jim Heekin, Mary Jordan, Fern Galperin, Maria Pugatch, Irene Markocki, Barbara Groszewski, Tony Peyser și scumpa mea Suzie.

Prolog

FĂRĂ NICIUN AVERTISMENT

Nici un lucru nu începe vreodată de acolo de unde credem noi. Așa că, desigur, nici această poveste nu începe cu uciderea nebunească și lașă a lui Betsey Cavallierre, o bună prietenă și agent FBI. Am crezut doar că începea așa. Greșeala mea, și una într-adevăr mare și dureroasă.

Am ajuns la locuința lui Betsey din Woodbridge, Virginia, la miezul nopții. Nu mai fusesem acolo, dar nu a fost nici o problemă să o găesc. FBI-ul și Serviciul de Urgență erau deja acolo. Peste tot scăpărau lumini galbene și roșii, părând să picteze gazonul și veranda din fața casei cu dâre de lumină strălucitoare și periculoase.

Am respirat adânc și am intrat. Eram descumpănit. Pământul se învârtea cu mine. Am recunoscut un agent FBI – o tânără blondă și înaltă, pe nume Sandy Hammonds. Mi-am dat seama că Sandy plânsese. Era o prietenă de-a lui Betsey.

Pe o masă din hol am văzut revolverul de serviciu al lui Betsey. Lângă el era un memorandum printat în legătură cu următoarea pregătire de tir la ferma FBI-ului. Ironia era frapantă.

M-am silit să merg de-a lungul unui culoar ce se întindea din living până în partea din spate a casei. Casa părea să aibă în jur de o sută de ani vechime și era ticsită cu lucruri rurale, cum îi plăcea ei. Dormitorul principal se afla la capătul culoarului.

Am știut într-o clipă că omorul se petrecuse acolo. Tehnicienii FBI-ului și poliția locală roiau prin ușa deschisă ca niște viespi furioase lângă un stup amenințat. Casa era misterios, lugubru de tăcută. Era cât se poate de rău, mai rău ca orice altceva. Absolut orice altceva.

Încă o parteneră de-a mea fusese ucisă.

A doua ucisă brutal în doi ani.

Iar Betsey fusese mult mai mult decât o simplă parteneră.

Cum se putuse întâmpla asta? Ce însemna?

Văzând corpul mic al lui Betsey zăcând pe parchet, am înghețat. Dintr-un reflex pe care nu-l puteam controla, am dus mâna la față.

Ucișul îi smulsese pijama de pe ea. Nu era de văzut nicăieri prin cameră. Partea inferioară a corpului era acoperită de sânge. Ucișul folosisese un cuțit. O pedepsise pe Betsey cu el. Îmi doream cu disperare să o acopăr, dar știam că nu o pot face.

Ochii căprui ai lui Betsey se holbau la mine, dar ea nu mai putea vedea nimic. Îmi aminteam cum e să săruți acei ochi și fața ei scumpă. Îmi aminteam râsul lui Betsey, înalt și melodios. Am stat mult timp acolo, plângând-o pe Betsey, cuprins de un dor incomensurabil. Voiam să privesc în altă parte, dar nu am făcut-o. Pur și simplu nu puteam să

o părăsesc așa.

Stând acolo, în dormitor, și încercând să gândesc ceva coerent în legătură cu uciderea lui Betsey, telefonul celular din haină a început să sune. Am sărit în sus. L-am înhățat, dar apoi am ezitat. Nu voiam să răspund.

— Alex Cross, am spus în cele din urmă în aparat.

Am auzit o voce filtrată electronic, care a tăiat prin mine ca un cuțit. Fără să vreau, m-au trecut fiori.

— *Știi cine e la telefon și știu și unde ești. La draga, scumpa, măcelărită Betsey. Nu te simți puțin ca o păpușă atârând de o sfoară, domnule Detectiv? Întrebă Creierul. Pentru că asta ești. De fapt, tu ești păpușa mea favorită.*

— De ce ai omorât-o? l-am întrebat pe monstru. Nu era necesar.

Râse cu un sunet atât de metalic că mi s-a ridicat părul pe ceafa.

— Ar trebui să poți să-ți dai seama, nu? Ești faimosul Detectiv Alex Cross. Ai în palmares toate cazurile alea mari, importante. I-ai prins pe Gary Soneji și pe Casanova. Ai rezolvat cazul lui Jack și Jill. Dumnezeuule, ești impresionant.

Am spus încet:

— De ce nu vii după mine acum? Ce-ar fi să vii în seara asta? Așa cum spui, știi unde sunt.

Creierul a râs din nou, aproape fără sunet.

— Ce-ar fi ca în seara asta să-iucid pe bunica ta și pe cei trei copii ai tăi? Știi și unde sunt ei. Ți-ai lăsat partenerul cu ei, nu? Crezi că mă poate opri? John Sampson nu are nici o șansă împotriva mea.

Am închis și am ieșit în goană din casa din Woodbridge. L-am sunat pe Sampson, în Washington, și a răspuns la al doilea apel.

— Totul e în regulă acolo? am șuiert.

— Totul e în regulă, Alex. Nu e nici o problemă. Cu toate astea, vocea ta nu sună prea bine. Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— A zis că vine să vă omoare, pe tine, pe Nana și pe copii, i-am spus lui John. Creierul.

— Nu se poate, dragule. Nu trece nimeni de mine. Sper ca dracu' de tare să încerce.

— Ai grijă, John. *Chiar acum* mă întorc la Washington. Te rog, ai grijă. E nebun. Nu doar a omorât-o pe Betsey, a și pângărit-o.

Am închis telefonul și am alergat cât am putut de repede către vechiul meu Porsche. Telefonul a început iar să sune înainte să ajung la mașină.

— Cross, am răspuns din alergare, încercând să-mi stabilizez telefonul între bărbie și ureche.

Era tot el; râdea ca un maniac.

— Relaxează-te, doctor Cross. Îți aud respirația greoaie. Nu o să le fac nici un rău în seara asta. Mă jucam puțin cu mintea ta. Mă distrăm pe socoteala ta. Alergi, nu-i așa? Continuă să alergi, doctore Cross. Dar nu vei fi suficient de rapid. Nu poți scăpa de mine. Pe tine te vreau, tu urmezi, doctore Cross.

Partea întâi

CRIMELE DIN CALIFORNIA

Împreună cu logodnicul ei, sergentul Davis O'Hara, locotenentul în armata americană Martha Wiatt alerga cât putea de repede în timp ce ceața de seară începea să se rostogolească asemeni unui nor sulfuros peste parcul Golden Gate din San Francisco. Cei doi arătau atrăgători, chiar frumoși, în lumina difuză a crepusculului.

Martha auzi primul mârâit înăbușit și se gândi că trebuia să fie un câine liber în minunata secțiune a parcului ce se întindea de la Haight-Ashbury până la ocean. Se auzea de suficient de departe, din spate, ca să nu fie îngrijorător.

— Dulăul cel Mare! glumi ea cu Davis urcând în fugă un deal abrupt ce oferea o priveliște unică a uimitorului pod suspendat ce leagă San Francisco de Marin County. „Dulăul cel Mare” era o denumire hazlie pe care o foloseau pentru orice depășea mărimea normală – de la avioane cu reacție la organe sexuale și la canine foarte mari.

În curând, ceața deasă avea să acopere complet podul și golful, dar pentru moment priveliștea era minunată, incomparabilă, una dintre cele mai îndrăgite din San Francisco.

— Îmi place să alerg, îmi place podul frumos, apusul de soare – toată mingea asta de ceară, spuse Martha într-o cadență regulată, relaxată. Dar ajunge cu poezia proastă. E timpul să te bat la fundul tău bine conturat și athletic, O'Hara.

— Îmi sună a șovinism feminin de doi bani, ricană el, dar rânjea, arătând unii dintre cei mai albi dinți pe care îi văzuse Martha.

Martha grăbi puțin pasul. Fusesse campioană la cros la Universitatea Pepperdine și era încă într-o formă excelentă.

— Și ceea ce spui tu îmi sună ca începutul discursului unui ratat grațios, spuse ea.

— Mai vorbim despre asta, vrei? Cine pierde face cinste la Abbey.

— Simt deja gustul unui Dos Equis. Mmm, bun!

Brusc, dialogul glumeț al celor doi alergători fu întrerupt de un mârâit mult mai sonor. Și mult mai apropiat.

Nu părea posibil ca un câine să fi parcurs o distanță așa de mare atât de repede. Poate erau doi Dulăi Mari liberi în zonă.

— Nu cumva sunt feline în parc? întrebă Davis.
Vreau să spun, o varietate de felină în genul unui
leu *de munte*?

— Nu. Sigur că nu. Fii serios, prietene. Suntem în San Francisco, nu în mijlocul Montanei. Martha scutură din cap. Din părul ei roșcat tăiat

scurt săriră picături de sudoare. Apoi i se păru că aude pași. *Un alergător cu un câine mare?*

— Să ieșim din pădurea asta, bine? întrebă Davis.

— Te-am auzit. N-aș putea spune că mă opun. Ultimul care ajunge în parcare e mâncat de câine.

— Nu e amuzant, locotenent Martha. Ce glumă proastă! Chestia asta devine cam ciudată.

— Nu știu nimic despre feline mari prin părțile astea, dar cred că am văzut o pisicuță speriată.

Un alt mârâit puternic – și foarte aproape, chiar în spatele celor doi. Și câștiga repede teren.

— Hai! Să mergem! Mișcă-te, spuse Martha Wiatt. Îi era frică acum și alerga cât putea de iute, ceea ce însemna foarte iute.

Un alt mârâit sinistru străbătu ceața ce se lăsa.

Cu siguranță, locotenentul Martha Wiatt își găsise ritmul.

Distanța dintre ea și Davis creștea. Ea practica triatlonul *de plăcere*. El lucra la un birou, deși, Dumnezeu, arăta incontestabil bine pentru un contabil.

— Hai, hai, ține pasul cu mine, Davis, nu rămâne în urmă! strigă ea peste umăr.

Logodnicul ei din ultimul an nu răspunse. Ei bine, asta punea punct oricărei dezbateri viitoare despre cine era în formă mai bună, cine era adevăratul atlet. Desigur, Martha știuse asta tot timpul.

Sunetele următorului mărșăluțat ca și pașii grei ce striveau frunzele erau și mai aproape. O ajungeau din urmă.

Dar *ce* o ajungea din urmă?

— Martha! E ceva în spatele meu. O, Doamne! Fugi! Fugi, Martha! strigă Davis. Pleacă dracului de aici!

Martha își împinse capul înainte îndreptându-se parcă spre o linie de sosire invizibilă. Brațele și picioarele ei se mișcau ca niște pistoane eficiente. Își propulsă toată greutatea înainte, așa cum fac toți bunii atleti.

Auzi alte țipete în spatele ei. Se uită înapoi – dar nu-l mai văzu pe Davis. Țipetele erau așa de înspăimântătoare că aproape se opri din alergat. Dar Davis fusese atacat de ceva de o violență ieșită din comun. Martha gândi că trebuie să cheme ajutoare. Poliția. Cineva.

Țipetele prietenului ei îi răsunau în urechi și alerga total derutată, fără să știe încotro se îndreaptă. Se împiedică de o piatră ascuțită și se rostogoli în josul unui deal abrupt. Se izbi de partea inferioară a unui copăcel, dar cel puțin o opri din cădere.

Într-o clipă reuși să se ridice în picioare. Iisuse, era destul de sigură că își rupsesse mâna dreaptă. Ținând-o cu stânga, continuă să fugă împleticit.

Ajunse la unul dintre drumurile auxiliare pavate care străbăteau parcul. Țipetele lui Davis încetaseră. Ce se întâmplase cu el? Trebuia să găsească ajutoare.

Martha văzu niște faruri apropiindu-se și se repezi în mijlocul drumului. Se proțăpi de-a curmezișul liniei duble din centru, simțindu-se ca o nebună. *Pentru numele lui Dumnezeu, era vorba de San Francisco.*

— Vă rog, vă rog, opriți! Hei! Hei! Hei! Făcea semne cu mâna sănătoasă și țipa cât o țineau puterile. Opriți! Am nevoie de ajutor!

Dubița albă continuă să ruleze în viteză către ea, dar apoi, slavă Domnului, derapă și se opri. Doi bărbați săriră din mașină și alergară

către ea. O vor ajuta. Pe capota dubiței era vopsită o cruce roșie.

— Ajutați-mă, vă rog, spuse Martha. Prietenul meu e rănit.

Din rele, lucrurile luară o întorsătură îngrozitoare. Un bărbat o lovi cu pumnul strâns. Înainte să-și dea seama ce se petrece, Martha se izbi cu putere de pământ. Lovi pavajul cu bărbia, care ricoșă ca o minge udă. Lovitura o lăsă aproape inconștientă.

Privi în sus, încercând să se concentreze, apoi își dori să nu fi făcut gestul. De sus o priveau intens ochi roșii, strălucitori. O gură era larg deschisă. *Două* guri oribile. Nu mai văzuse în viața ei asemenea dinți; Aduceau cu niște cuțite ascuțite. Incisivii erau enormi.

Simți mușcătura dinților în obraji, apoi în gât. *Cum era posibil?* Dinții o sfâșiară, iar Martha țipă până i se uscă gâtul. Se rostogoli și se răsuci și îi lovi pe agresori, dar fără nici un efect. Erau inimaginabil de puternici. Amândoi mârâiau.

— Extaz, șopti unul dintre ei în urechea Marthei. Nu-i așa că e frumos? Ești atât de norocoasă. Ai fost aleasă dintre toți oamenii frumoși din San Francisco. Tu și Davis.

În Washington era o dimineață perfectă, cu cer albastru – ei bine, aproape perfectă. Vorbeam cu Creierul pe telefonul celular.

— *Bună, Alex. Ți-am lipsit? Tu mi-ai lipsit mie, partenere.* În fiecare dimineață, de aproape o săptămână, ticălosul mă suna, vorbind amenințător și obscen. Uneori doar mă înjura preț de câteva minute; în dimineața asta suna destul de civilizat.

— *Cum e ziua ta? Ai vreun plan măreț?* mă întrebă.

De fapt, da – plănuiam să-l prind. Eram într-o dubiță a FBI-ului care se afla deja în acțiune. Urmăream convorbirea și ne așteptam ca destul de curând să știm exact unde se află. Prin intermediul FBI-ului, fusese emis un ordin judecătoresc, iar compania de telefoane era implicată în interceptarea apelului. Eram în partea din spate a dubitei ce se deplasa în viteză, împreună cu trei agenți federali și partenerul meu, John Sampson. De îndată ce sunase părăsisem casa de pe Strada 5; ne deplasam pe autostrada I-395 Nord. Sarcina mea era să-l țin de vorbă până când avea să fie localizat.

— Vorbește-mi despre Betsey Cavaliere. De ce-ai ales-o pe ea în locul meu? l-am întrebat.

— *O, ea e mult, mult mai drăguță*, spuse Creierul. *Mult mai bună la pat.*

Unul dintre agenții de la divizia tehnică vorbea în fundal. Încercam să ascult ambele conversații. Agentul spuse:

— Trăiește la înălțimea numelui pe care și-l dă. Avem semnal și *ar trebui* să localizăm imediat apelul ăsta. Dintr-un motiv sau altul, asta *nu se întâmplă*.

— De ce dracu' nu? întrebă Sampson și se dădu mai aproape de agenți.

— Nu știu exact. Prindem diverse locații, dar se schimbă întruna. Poate că vorbește la un telefon celular, dintr-o mașină. Telefoanele celulare sunt mai greu de localizat.

Puteam vedea că coboram pe ieșirea de pe Strada D. Apoi am intrat în tunelul de pe Strada 3. Unde era?

— *E totul în regulă, Alex? Îmi pari cam neatent*, spuse Creierul.

— Nu, sunt chiar aici, cu tine, partenere. Savurez mica noastră discuție de la micul dejun.

— Nu știu de ce e așa de al dracului de greu, se plânse tehnicianul de la FBI.

Pentru că e Creierul, aș fi vrut să-i spun.

Pe dreapta se vedea Centrul Convenției din Washington. Dubița își croia drum în mare viteză, mergând cu aproape o sută de kilometri la oră pe străzile orașului.

Am trecut de Renaissance Hotel. De unde naiba suna Creierul? — Cred că l-am localizat. Suntem chiar aproape, spuse unul dintre agenții tineri cu un glas emoționat.

Dubița FBI-ului se opri și, brusc, înăuntru se instalează haosul. Sampson și cu mine ne-am scos armele. Pusesem mâna pe el. Nu-mi venea să cred că pusesem mâna pe el.

Apoi toți cei dinăuntru începură să urle și să înjure. M-am uitat afară și am văzut de ce. Am dat din cap, dezgustat.

— Dumnezeuule Mare, îți vine să crezi ce tâmpenie! țipă Sampson, lovind peretele camionetei cu pumnul.

Eram pe Bulevardul Pennsylvania la numărul 935, clădirea J. Edgar Hoover – sediul FBI-ului.

— Acum ce se mai întâmplă? l-am întrebat pe agentul care conducea operațiunea. Unde dracu' e?

—La dracu', semnalul se *plimbă* din nou. Iese din Washington. În regulă, acum s-a întors în oraș. Dumnezeuule, semnalul a părăsit statul.

—*La revedere, Alex. Pentru moment, cel puțin. Cum îți spuneam, tu urmezi*, zise Creierul și închise telefonul.

Restul zilei a trecut greu: o zi lungă și depresivă. Mai mult decât de orice altceva, aveam nevoie ca Creierul să mă lase puțin în pace.

Nu știu exact de unde, sau când, sau cum am avut energia, dar în seara aceea am avut o întâlnire. Cu o avocată de la biroul procurorului districtual de aici, din Washington. Elizabeth Moore era pervers amuzantă și plăcut nepoliticoasă. Era o femeie solidă, cu un zâmbet cu adevărat mare, care mă făcea *pe mine* să zâmbesc. Luam cina la Marcel's, în Foggy Bottom, un loc bun pentru asemenea întâlniri. Mâncarea e franțuzească, cu un ceva olandez. Noaptea nu ar fi putut să decurgă mai bine de atât. Eu așa gândeam și eram sigur că Elizabeth ar fi de acord..

După ce chelnerul luă comanda pentru cafele și desert și plecă, Elizabeth își puse ușor mâna peste a mea. Masa noastră era luminată doar de o simplă luminare decorativă, înfiptă într-un suport de cristal.

— În regulă, Alex. Am trecut prin toate fazele preliminare. Mi-au *plăcut* preliminarile, spuse ea. Acum, care e șmecheria? Trebuie să fie o șmecherie. Trebuie. Toți bărbații buni sunt angajați. Știu asta din experiență. Așa că de ce mai joci jocul ăsta de-a întâlnirile?

Înțelegeam exact ce voia să spună Elizabeth, dar m-am prefăcut oarecum încurcat.

— Șmecherie? am ridicat din umeri, dar în cele din urmă am zâmbit.

Răse tare.

— Câți ani ai? Treizeci și nouă, patruzeci?

— Patruzeci și doi, dar mulțumesc, am spus eu.

— Ai trecut orice test prin care am putut să te trec...

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să alegi un loc minunat pentru cină. Romantic și nu foarte. Cum ar fi să ajungi exact la timp ca să mă iei de acasă. Cum ar fi să *ascuți* câte ceva din cele ce mă interesează. Cum ar fi să fii foarte arătos – nu că asta ar conta pentru mine. Cum de nu!

— Îmi plac și copiii și nu m-ar deranja să mai am câțiva, am adăugat. Am citit toate romanele lui Toni Morrison. Sunt un instalator destul de bun. La nevoie, pot găti.

— *Șmecheria?* întrebă ea din nou. Să uităm chestia asta.

Chelnerul nostru se întoarse cu cafelele și desertul și, chiar în timp ce îi turna lui Elizabeth o ceașcă aburindă, mi-a sunat pagerul.

O, Doamne!

Sunt pierdut!

Am privit-o peste masă și am clipit – sunt sigur că am fost primul care a clipit.

— Te superi dacă răspund? E important. Recunosc numărul – e de la FBI-ul din Quantico. Nu durează mult. Mă întorc imediat.

M-am dus în zona toaletelor și am folosit telefonul celular. L-am sunat pe Kyle Craig în California. Kyle îmi fusese prieten bun timp de mulți ani, dar, încă de când devenisem omul de legătură între Birou și poliția din Districtul Columbia, văzusem prea bine de ce era în stare. Mă târa prin cele mai neplăcute cazuri de crimă de pe lista de cazuri a FBI-ului. Mă săturasem să răspund la apelurile lui. Ce se mai întâmplase și de data asta?

Kyle știa cine îl sună. Nu s-a deranjat nici măcar să spună bună ziua. — Alex, îți amintești de un caz la care am lucrat amândoi acum un an și două luni? O fată fugită de acasă a fost găsită spânzurată de o lampă din camera ei de hotel. Patricia Cameron? În San Francisco au avut loc două crime asemănătoare. Noaptea trecută, în parcul Golden Gate. Scena crimei e foarte urâtă – cea mai urâtă despre care am auzit de la o vreme încoace.

— Kyle, iau cina cu o femeie foarte atrăgătoare, drăguță și interesantă. Vorbim mâine. *Te sun eu pe tine.* În seara asta sunt liber.

Kyle râse. Uneori îl amuzam.

— Nana m-a informat deja. Partenera ta e *avocată*, nu? Ia ascultă gluma asta. Diavolul se întâlnește cu avocatul său. Îi spune că îl poate transforma în partenerul lui principal, dar acesta trebuie să-i dea sufletul lui și al tuturor membrilor familiei sale. Avocatul se holbează la Diavol și întreabă: „Și care e șmecheria?” După ce și-a spus gluma, Kyle a continuat să-mi povestească mult mai mult decât voiam să aflu despre similitudinile care făceau legătura dintre crimele oribile din San Francisco și cea din Washington. Mi-o aminteam pe victimă, Patricia Cameron. Îi vedeam și acum chipul. Am izgonit vedenia.

Când a terminat, și Kyle e un om meticulos, deși cam plicticos, m-am întors la Elizabeth.

Zâmbi viclean și clătină din cap.

— Cred că m-am prins care e șmecheria, spuse ea.

M-am străduit să râd, dar aveam deja un nod în gât.

— Sincer să fiu, nu e chiar așa de rău cum pare.

E mult mai rău, Elizabeth.

Dimineața, în drum spre aeroport, i-am dus pe copii la școală. Jannie are opt ani; Damon tocmai a împlinit zece. Sunt niște copii buni, dar tot copii rămân. Le dai un mic avantaj, apoi iau o grămadă și încă un pic. Cineva, nu-mi amintesc cine, a spus: „Copiii americani suferă de prea multă mamă și de prea puțin tată”. La copiii mei a fost exact invers.

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, spuse Jannie în timp ce parcam în fața școlii Sojourner Truth. Pe CD-player cânta încet Helen Folasade Adu-Sade. Foarte plăcut.

— Nu te obișnuie cu asta. De acasă la școală ai de mers cinci străzi pe jos. Când eram un băiețel, în Carolina de Nord, mergeam cinci mile pe jos spre școală, printre lanuri de tutun.

— Mmda, pufni Damon. Ai uitat că mergeai *desculț*. Pe-asta n-ai spus-o.

— Ba da. Mulțumesc că mi-ai amintit. Mergeam pe jos spre școală *desculț* prin lanurile alea dezgustătoare de tutun.

Copiii au râs, și am râs și eu. De obicei e plăcut în preajma lor, și întotdeauna îi filmez. Fac asta în speranța că voi putea privi filme drăguțe când cei doi vor deveni nesuferiți la adolescență. De asemenea, mă tem că într-o zi o să fac NAI – boala *nu-mi amintesc o iotă*. Se mai întâmplă.

— Am un mare concert sâmbătă, îmi aminti Damon. Era al doilea an al lui în Corul Băieților din Washington, și se descurca foarte bine. El va fi următorul Luther Vandross, sau poate Al Green, sau poate va fi pur și simplu Damon Cross.

— Ajung acasă până sâmbătă, Damon. Ai încredere în mine, nu aș rata concertul tău.

— Ai pierdut deja vreo câteva, replică el. Era o mică împunsătură ascuțită.

— Ăla eram eu cel de dinainte. Cel de acum e un Alex nou și îmbunătățit. Am și *fost* la câteva din concertele tale.

— Ești atât de amuzant, tati, spuse Jannie, și râse.

Copiii mei sunt deștepți și puțin hoțomani.

— Voi fi acasă la timp pentru concertul lui Damon, am promis. Ajuțați-o pe bunica cu treburile prin casă. Are aproape o sută de ani, știți.

Jannie dădu ochii peste cap.

— Nana e o tânără de optzeci de ani, sau cel puțin așa spune ea. Îi *place* să gătească, să spele vasele și să curețe după noi, spuse ea, imitând pălăvrăgeala afurisită a Nanei. Chiar îi place.

— Sâmbătă. De-abia aștept, i-am zis lui Damon. Spuneam adevărul și nimic altceva. Corul Băieților era una dintre comorile secrete ale Washingtonului. Eram absolut încântat că Damon era suficient de bun să cânte cu grupul, dar mai ales eram încântat că îi plăcea ceea ce făcea.

— Pupici, am zis. Și îmbrățișări.

Damon și Jannie au mormăit, dar s-au aplecat spre mine și mă întrebam cât vor mai fi dispuși să mă îmbrățișeze și să-mi dea pupicuri pe obraji. Așa că m-am servit cu câteva în plus, cât timp încă le mai primeam. Când ai momente bune cu copiii tăi, trebuie să le faci să țină cât mai mult.

— Vă iubesc, le-am spus, lăsându-i să plece la școală. Ce spuneți?

— Și noi te iubim, spuseră Damon și Jannie în cor.

— De-asta te lăsăm să ne faci de rușine în fața școlii noastre și în fața tuturor prietenilor, spuse Jannie, scoțând limba.

— E ultima dată când vă duc la școală, i-am spus. Apoi am scos limba înainte ca ei să se întoarcă și să fugă la prietenii lor. Creșteau mult prea repede pentru mine.

De la aeroport, l-am sunat pe Kyle Craig, care mi-a spus că echipa lui de elită de la Quantico se ocupa cu verificarea crimelor asemănătoare și a cazurilor de mușcături din cele patru zări. Mi-a reamintit că el crede că acest caz este pe cât de important pe atât de înspăimântător. Mă întrebam ce altceva mai știe. De obicei știa mai multe decât spunea.

— Te-ai trezit devreme, Kyle, și ești ocupat. Cazul ăsta ți-a reținut întreaga atenție. De ce?

— Bineînțeles că mi-a reținut-o. E absolut unic. Nu am văzut nici măcar ceva asemănător. Dacă poate, inspectoarea Jamilla Hughes te va aștepta la aeroport. E cazul ei și se spune că e competentă. E una dintre cele două femei de la secția Omucideri din San Francisco, așa că se presupune că e destul de bună.

În avionul care mă ducea de la Washington la San Francisco am citit și răscitit faxurile pe care le promisem în dimineața aceea despre crimele oribile din parcul Golden Gate. Notele preliminare de la locul crimei ale inspectoarei Hughes erau precise și detaliate, dar, mai presus de toate, îți tăiau răsuflarea.

Mi-am luat propriile notițe, bazându-mă pe ale ei: era genul meu de stenografie și îl foloseam la fiecare caz la care lucram. *Victime, bărbat și femeie, găsiți morți la ora 2.30 A.M. În parcul Golden Gate, San Francisco. De ce acolo? Vizitează parcul, dacă e posibil.*

Victime spânzurate de picioare de stejar. De ce spânzurate? Pentru a scurge sângele din corpuri? De ce să scurgă sângele din corpuri? Rit de purificare? Curățire spirituală?

Corpurile dezbrăcate și mânjite cu sânge. De ce dezbrăcate? Erotism? Crime sexuale? Sau doar brutale? Expunerea victimelor în văzul lumii cu vreun scop?

Picioarele, brațele și pieptul bărbatului crestate adânc – victima pare să fi fost mușcată în repetate rânduri. Bărbatul a murit chiar din cauza mușcăturilor!

Femeia mușcată – dar nu la fel de grav. De asemenea, tăiată cu un obiect ascuțit. A murit ca urmare a pierderilor masive de sânge, grupa IV: femeia a pierdut peste 40% din sânge.

Mici puncte roșii pe locul legăturilor de la glezne, de care au fost spânzurate victimele. Legistul le numește puncte hemoragice.

Urmele de dinți de pe bărbat par a fi ale unui animal mare. E posibil, chiar și pe departe? Ce animal ar ataca o persoană care face jogging într-

un parc dintr-un mare oraș? Pare cel puțin deplasat.

Substanță albă pe membrele și abdomenul victimei masculine. Ar putea fi spermă. Ce joc jucau criminalii? Sado-erotic?

Mi-am amintit cazul similar din Washington. Cum aș fi putut să-l uit?

O fată fugită de acasă din Orlando, Florida, în vârstă de șaisprezece ani, fusese găsită moartă și grav mutilată într-o cameră de hotel din centru. Numele ei era Patricia Dawn Cameron. Asemănările cu crimele din California erau prea izbitoare pentru a fi ignorate. Fata din Washington fusese mușcată sălbatic pe tot corpul. Fusese spânzurată de picioare de o lampă dintr-o cameră de hotel.

Corpul ei fusese descoperit atunci când lampă se prăbușise cu un zgomot asurzitor. Patricia Cameron murise din cauza pierderilor de sânge, o altă grupă IV. Pierduse aproape 70% din cantitatea de sânge din organism.

Prima întrebare care se punea era evidentă.

De ce voia cineva atât de mult sânge?

Am coborât din avion și am intrat în aglomeratul Aeroport Internațional din San Francisco, gândindu-mă încă la mușcăturile ciudate, îngrozitoare și la tot sângele acela. M-am uitat în jurul meu, căutând-o pe inspectoarea Jamilla Hughes. Se spunea că este o femeie de culoare, foarte atrăgătoare.

Am remarcat că un om de afaceri de lângă poartă citea *The Examiner*. Vedeam titlul îngroșat de pe prima pagină: OROARE ÎN PARCUL GOLDEN GATE, DOUĂ PERSOANE UCISE.

Nu am văzut pe nimeni așteptând, așa că am început să caut semne care să mă îndrepte spre transportul public. Aveam doar o geantă de voiaj; promisesem să ajung acasă până sâmbătă pentru concertul lui Damon. Aveam ordinele mele de drum și plănuiam să-mi țin toate promisiunile din momentul acela încolo. *Pe cuvânt de onoare.*

Pe când mă îndepărtam de poartă, o femeie s-a apropiat de mine.

— Mă scuzați, sunteți detectivul Cross?

O remarcasem chiar înainte de a-mi vorbi. Purta blugi, o jachetă scurtă din piele neagră și un tricou albastru deschis. Apoi am remarcat tocul de armă pe care îl purta sub geacă. Avea probabil vreo treizeci și cinci de ani, arăta bine și era cu picioarele pe pământ, plăcută pentru un detectiv de la Omucideri, cam bădărani adeseori.

— Inspectoarea Hughes? am întrebat.

— Jamilla. Întinse mâna și zâmbi în timp ce i-o strângeam. Și zâmbetul era plăcut. Îmi pare bine de cunoștință, domnule detectiv. În mod normal, aș fi reticentă la orice idee care vine din partea FBI-ului, dar reputația dumneavoastră v-a luat-o înainte. De asemenea, crima din Washington a fost oribil de asemănătoare, nu-i așa? Așadar – bine ați venit în San Francisco.

— Mă bucur să fiu aici. Am zâmbit și eu și i-am strâns mâna. Strânsoarea ei era puternică, dar nu exagerată. Tocmai mă gândeam la crima din Washington, i-am spus. Notele dumneavoastră de la locul crimei mi-au reîmprospătat perfect amintirile. Nu am reușit să găsesc nimic în legătură cu uciderea Patriciei Cameron. Asta o puteți adăuga la dosarul pretinsei mele reputații, cea care mi-a luat-o înainte.

Jamilla Hughes zâmbi din nou. Sincer. Nimic exagerat; nici în legătură cu persoana ei nu era nimic exagerat. Nu arăta anume ca un detectiv de la Omucideri, ceea ce era probabil un lucru bun. Părea cam prea normală ca să fie polițistă.

— Ei, mai bine ne-am grăbi. Am luat legătura cu un specialist dentar veterinar și ne întâlnim cu el la Morga Municipală. E prieten bun cu legistul. Cum vi se pare priveliștea din San Francisco?

Am clătinat din cap și am zâmbit amar.

— De fapt, exact asta am vrut să văd când am venit înapoi. Cred că am citit o relatare într-unul din ghidurile de călătorie. Când ajungi în San Francisco, nu rata șansa de a vedea mormântul.

— Nu e în ghidurile de călătorie, replică Jamilla, dar ar trebui să fie. E mult mai interesantă decât orice călătorie cu troleibuzul.

La nici un sfert de oră după aceea mă aflu împreună cu Jamilla Hughes în interiorul morgii din faimosul Palat de Justiție din San Francisco. Ne întâlnisem cu legistul-șef, Walter Lee, și cu expertul dentist, dr. Pang.

Doctorul Pang examinează cu răbdare ambele cadavre înainte să ne spună ceva. Studiase deja fotografiile zonelor mușcate care fuseseră făcute la locul crimei. Era un bărbat mic, complet chel, cu ochelari foarte groși cu ramă neagră. La un moment dat în timpul examinării, am remarcat că inspectoarea Hughes i-a făcut cu ochiul legistului. Cred că li se părea că doctorul Pang era cam ciudat. Și mie mi se părea la fel, dar era foarte meticulos și evident serios în munca pe care o făcea.

— Bun, acum sunt gata să vorbesc despre natura mușcăturilor. În același timp se întoarse către noi. Înțeleg că faceți mulaje după urmele de dinți, Walter?

— Da, am luat urmele cu pudră pentru amprente digitale. Mulajele ar trebui să fie gata într-o zi-două. Desigur, am folosit tampoane pentru a colecta salivă.

— Ei, e bine. Cred că așa se procedează corect. Sunt gata să-mi încep expunerea, supoziția profesională.

— Excelent, Allen, spuse Lee pe un ton moale, foarte demn. Purta o haină albă cu porecla Dragonul cusută pe un buzunar. Era un bărbat înalt și cântărea probabil o sută douăzeci și cinci de kilograme. Avea aerul că e sigur pe el.

— Doctorul Pang e un prieten pe care l-am mai folosit, continuă Lee. E expert dentar veterinar la Centrul Medical pentru Animale din Berkeley. Allen este unul dintre cei mai buni din lume și suntem norocoși să-l avem alături de noi în acest caz.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, doctor Pang, spuse inspectoarea Hughes. E minunat din partea dumneavoastră că ne ajutați.

— Vă mulțumesc, m-am alăturat eu osanalei de gratitudine.

— Nu e nici un deranj, spuse el. Nu știu sigur cu ce să încep, în afară de a spune că aceste două cazuri de omucidere mă interesează în mod deosebit. Bărbatul a fost mușcat grav și sunt relativ sigur că

agresorul a fost, ei bine, a fost un tigru. Mușcăturile de pe femeie au fost făcute de doi oameni. E ca și cum oamenii și felina mare ar fi lucrat împreună. Ca o haită. Extraordinar. Și bizar, cel puțin bizar.

— Un *tigru*? Jamilla a fost cea care a exprimat neîncrederea pe care o simțeam cu toții. Sunteți sigur? Asta nu pare posibil, doctore Pang.

— Allen, a spus doctorul Lee, explică, te rog.

— Ei bine, așa cum știți, oamenii sunt heterodonți; asta înseamnă că au dinți de mărimi și forme diferite, cu funcții diferite. Cei mai importanți la noi ar fi caninii, situați între incisivul lateral și primul premolar de fiecare parte a fiecărei fălci. Caninii sunt folosiți la sfârșirea mâncării.

Walter Lee încuviință, iar doctorul Pang continuă. În momentul acela vorbea doar cu legistul. Am întâlnit privirea Jamillei și ea îmi făcu cu ochiul. Îmi plăcea că avea simțul umorului.

Dar Pang părea să se afle în elementul lui.

— Prin contrast cu oamenii, unele animale sunt omodonte. Dinții lor au aceeași mărime și formă și, în mare, servesc aceluiași scop. În orice caz, acest lucru *nu* este adevărat în cazul felinelor mari, în special al tigrilor. Dinții tigrilor s-au adaptat felului lor de a se hrăni. Fiecare falcă conține șase dinți tăietori ascuțiți, doi canini curbați înăuntru, foarte ascuțiți, și molari care au evoluat în lame de tăiat foarte ascuțite.

— Sunt aspecte importante în ceea ce privește aceste crime? îl întrebă Jamilla Hughes pe doctorul Pang. Aveam și eu o versiune a aceleiași întrebări.

Omule micuț încuviință entuziast:

— O, desigur. Cu siguranță. Falca unui tigru este extrem de puternică, capabilă să strângă suficient de tare pentru a zdrobi osul. Falca se mișcă numai în sus și în jos, nu și în lateral. Asta înseamnă că tigrul poate doar să sfâșie și să zdrobească mâncarea, nu să o și mestece sau taie. Demonstra cu propriii dinți și cu falca.

Am înghițit greu și m-am pomenit că mișc capul înainte și înapoi. *În crimele acestea era implicat un tigru? Cum se putea una ca asta?*

Doctorul Pang se opri din vorbit. Întinse mâna și își frecă destul de tare calota cheală. Apoi spuse:

— Ceea ce mă nedumerește complet e că cineva a gonit tigrul de lângă pradă după atac – iar tigrul s-a supus. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, prada ar fi fost mâncată.

— Absolut uimitor, zise medicul legist și îl bătu prietenește pe spate pe doctorul Pang. Apoi se uită la mine și la Jamilla. Cum s-ar spune: prinde tigrul dacă poți. Un tigru nu ar trebui să fie chiar așa de greu de găsit în San Francisco.

Tigrul mascul alb și uriaș scotea un sunet satisfăcut, un şuierat mut, interior. Zgomotul de sucțiune venea din adâncul gâtlejului său larg. Zgomotul era aproape nepământesc.

Dintr-un chiparos din apropiere își luară zborul câteva păsări. Animalele mici fugeau cât de repede puteau.

Tigrul avea doi metri și jumătate în lungime, era musculos și cântărea ceva mai mult de trei sute de kilograme. În împrejurări normale, prada sa ar fi constat doar în porci și purceluși, căprioare, antilope și bivoli. În California nu se putea vorbi despre împrejurări obișnuite. Cu toate acestea, erau o mulțime de oameni.

Felina zvâcni, trupul agil și puternic mișcându-se fără efort. Tânărul blond nici măcar nu încercă să se opună.

Fălcile masive ale tigrului se deschiseră larg, apoi se strânseseră în jurul capului bărbatului. Fălcile felinei erau destul de puternice pentru a face osul fărâme.

Bărbatul țipă:

— Stai! Stai! *Stai!*

Uimitor, tigrul se opri.

Pur și simplu. La comandă verbală.

— Ai câștigat. Bărbatul blond râse și dezmierdă tigrul care îl lăsa să-și tragă capul.

Apoi bărbatul se întoarse brusc la stânga. Mișcările lui erau aproape la fel de rapide și lipsite de efort ca ale felinei. Acum tânărul zvâcni. Atacă partea de dedesubt, albă ca laptele, a tigrului, prinzând carnea cu dinții.

— Te-am prins, copil mare ce ești! Ai pierdut. Ești încă sclavul meu iubit.

William Alexander stătea deoparte, la distanță, privindu-l pe fratele său mai mic cu un amestec de curiozitate și uimire. Michael era un bărbat-copil frumos, deosebit de grațios și athletic, puternic peste măsură. Purta un tricou negru și pantaloni scurți de un albastru deschis. Avea deja un metru și nouăzeci și cinci și nouăzeci și două de kilograme. Și nici un cusur. De fapt, niciunul dintre cei doi nu avea vreun cusur.

William plecă, scrutând în depărtare dealurile verzi, bogate. Îi plăcea acolo, în aer liber. Frumusețea și solitudinea, libertatea de a face orice voia.

Avea o mare liniște interioară – o artă pe care încă o stăpânea la perfecție.

Când el și Michael erau copii, întreaga zonă fusese o comună. Tatăl

și mama lor fuseseră *hippy*, experimentatori, iubitori de libertate și consumatori de droguri în cantități masive. Îi instruiseră pe băieți nu numai că lumea exterioară e și greșită, dar și periculoasă. Mama lor îi învățase pe William și pe Michael că a face sex cu oricine, chiar și cu ea, era un lucru bun atâta timp cât era acceptat de toți. Frații se culcaseră cu mama lor, cu tatăl lor și cu mulți alții din comună. Codul lor de libertate personală sfârșise rău și în final îi băgase doi ani de zile într-o facilitate corecțională de gradul IV. Fuseseră arestați pentru posesie de droguri, dar atacul în formă gravă îi băgase pe frați după gratii. Erau suspectați de delikte mult mai serioase, dar niciunul nu a putut fi dovedit.

În timp ce William se uita către dealurile joase, se minuna de conceptul de *minte necontrolată*. Zi după zi, el părăsea încărcătura învechită a vieții lui din trecut. În curând avea să piardă orice morală falsă, sau etică, sau orice altă inhibiție prostească predicată de lumea civilizată.

Se apropia de adevăr. La fel și Michael.

William avea douăzeci de ani.

Michael doar șaptesprezece.

Ucideau împreună de cinci ani și deveneau din ce în ce mai buni.

Erau invincibili.

Nemuritori.

În noaptea aceea, cei doi frați vânau în orașul Mill Valley, în Marin County. Zona era frumoasă, cu munți mici împodobiți cu conifere și eucalipti robuști și sănătoși. Casa din lemn de sequoia se afla cam la o sută de metri în față, în susul unei pante abrupte și stâncoase pe care o escaladară cu ușurință. O potecă pavată cu cărămizi ducea la o intrare cu uși duble de lemn.

— Trebuie să plecăm de-aici o vreme. William vorbea cu Michael fără să se întoarcă. Avem o misiune din partea Lordului. San Francisco a fost doar începutul.

— Excelent, spuse Michael, zâmbind. Mi-a plăcut foarte mult ce s-a petrecut aici. Cine sunt oamenii aceștia, cei din casa mare și frumoasă de acolo, de sus?

William ridică din umeri.

— Doar pradă. Sunt nimeni.

Michael se bosumflă.

— De ce nu vrei să-mi spui cine sunt?

— Lordul a spus să nu vorbim și să nu aducem pisica.

Michael nu mai puse alte întrebări. Supunerea lui față de Lord era completă.

Lordul îți spunea cum să gândești, simți și acționezi. Lordul nu dădea socoteală nimănui, nici unei alte autorități.

Lordul disprețuia lumea normală, așa cum făceau și ei. Ceea ce era în fața lor arăta chiar ca „lumea normală”. Casa cea mare avea toate ornamentele: grădini udate și îngrijite zilnic, un mic iaz plin de lintiță, câteva terase în trepte care duceau la o casă mare, cu mai mult de o duzină de camere – doar pentru doi oameni. Cât de răi puteau fi unii oameni?

William intră direct pe ușa principală, iar Michael îl urmă. Holul avea tavane înalte de șase metri, un candelabru ridicol de cristal și o scară în spirală către rai.

Găsiră cuplul în bucătărie, pregătind o masă târzie, împărțind amândoi procesul de preparare ca bunii-bunilor ce erau.

— Profesioniștii la treabă, spuse William și zâmbi.

— Huo! spuse bărbatul, aruncând brațele în sus. Avea aproape doi metri și era bine clădit. Lucra ca ajutor de bucătar la chiuveta cu legume.

— Ce naiba faceți voi aici? Să mergem afară!

— *Tu ești avocatul scandalagiu, spuse William, arătând spre femeia de vreo treizeci de ani, cu părul blond, pomeți înalți. Am venit pentru cină.*

— *Și eu sunt avocat, spuse masculul dominant. Nu cred că voi doi ați fost invitați. Sunt sigur de asta. Ieșiți afară! Mă auziți? Hei, voi, ticăloșilor, dați-i drumul!*

— *L-ai amenințat pe Lord. William continua să-i vorbească femeii. Așa că ne-a trimis aici.*

— *Arthur, am să chem poliția, spuse femeia în cele din urmă. Acum era supărată, sfârcurile sânilor împungându-i cămașa. Avea un mic telefon celular în mână și William se întreba dacă și-l scosese din fund. Gândul îl făcu să zâmbescă.*

— *Într-o clipă fu asupra ei, iar William îl puse jos pe soț aproape la fel de ușor. Frații erau grozav de rapizi și puternici, și știau acest lucru.*

— *Mârâiau tare, dar asta era doar o tactică de intimidare.*

— *Avem bani în casă. Doamne, nu ne faceți rău! țipă bărbatul tare, aproape ca o femeie.*

— *Nu ne trebuie banii voștri obsceni – nu avem la ce-i folosi. Și nu suntem criminali în serie sau o chestie din asta comună, le spuse William.*

— *Mușcă din gâtul delicios și roz al femeii – și ea încetă să mai lupte. Pur și simplu era a lui. Se uită adânc în ochii lui și leșină. Pe obraz i se scurse o lacrimă.*

— *William nu mai privi în sus până nu termină să se hrănească.*

— *Noi suntem vampiri, șuietă în sfârșit către cuplul ucis.*

În timpul celei de-a doua zile pe care am petrecut-o în San Francisco am lucrat într-un mic intrând de lângă biroul Jamillei Hughes de la Palatul de Justiție. Am asistat la câteva dintre informările ei despre crimele din parcul Golden Gate, detaliate și foarte profesionale. Era impresionantă.

Cu toate acestea, tot ce avea legătură cu cazul de crimă era ciudat și parcă pe dos. Nimeni nu avea încă o idee clară în această privință; nimeni nu avea vreo idee bună sau cel puțin nu auzisem de nici una până în momentul acela. Singurul lucru pe care îl știam cu siguranță era că oamenii erau uciși într-un fel deosebit de dezgustător. Se întâmpla din ce în ce mai frecvent în zilele noastre. În jurul prânzului am primit un apel pe telefonul celular.

— Voiam doar să văd ce faci, spuse Creierul. Cum e în San Francisco, Alex? Un oraș minunat. O să-ți lași inima acolo? Crezi că e un loc potrivit ca să mori? Sau ce zici de inspectoarea Hughes? Îți place? E foarte drăguță, nu-i așa? Exact genul tău. Vrei să te culci cu Jamilla? Atunci, mai bine *grăbește-te*. Timpul fuge. Închise.

M-am întors la lucru. Vreo două ore am fost absent. Am început să fac unele progrese minore.

În jurul orei patru priveam începutul orei de vârf, stil San Francisco – destul de domol, de fapt – în timp ce vorbeam cu Kyle Craig. Era încă în Quantico, dar era evident profund implicat în caz.

Kyle se afla în poziția de a-și alege cazurile în care se implica personal și îmi spusese că asta avea să fie unul dintre ele. Vom lucra din nou împreună. De-abia așteptam.

Am prins o mișcare cu coada ochiului și am văzut-o pe Jamilla apropiindu-se de biroul meu. Era pe jumătate îmbrăcată cu haina de piele și se lupta să tragă a doua mânecă. Mergem undeva?

— Stai un pic, Kyle, am spus în receptor.

— Trebuie să plecăm, spuse ea. La San Luis Obispo. O să exhumeze un cadavru. Cred că are legătură.

I-am spus lui Kyle că trebuie să plec imediat. Mi-a urat vânătoare plăcută. Am luat împreună cu Jamilla liftul către parcare de sub Palatul de Justiție. Cu cât o vedeam mai mult lucrând, cu atât eram mai impresionat, nu atât de priceperea ei, cât de entuziasmul cu care își făcea meseria. O grămadă de detectivi pierd acest lucru după câțiva ani. Evident, cu ea nu se întâmplase așa. *Vrei să te culci cu Jamilla? Atunci, mai bine grăbește-te.*

- Întotdeauna ești așa de energică, am întrebat-o, o dată instalați în mașina ei albastră, îndreptându-ne spre autostrada 101.
- Mda. Cam așa ceva, spuse ea. Îmi place munca. E dură, dar interesantă, cinstită mai tot timpul. Aș putea să trăiesc fără violență.
- Mai ales în acest caz. Spânzurările îmi dau fiori.

S-a uitat spre mine.

— Apropo de situații în care viața îți este pusă în pericol, mai bine ți-ai pune centura. Avem o adevărată excursie în față, iar eu obișnuiam să conduc mașini de viteză. Nu te lăsa înșelat de Saab. Nu glumea. După indicatoarele rutiere, până la San Luis Obispo erau în jur de trei sute cincizeci de kilometri. Aproape tot drumul, asupra Saab-ului a răpăit o ploaie torențială. Cu toate astea, am ajuns acolo la 8.30.

— Și întregi. Ea încuviință, în timp ce alunecam în viteză de pe autostradă pe la ieșirea către San Luis Obispo.

Arăta ca un loc idilic, dar noi ne aflam acolo pentru a exhuma cadavrul unei fete tinere. Fusesse spânzurată și golită de sânge.

San Luis Obispo e un oraș universitar, foarte drăguț, cel puțin privit din afară. Am găsit strada Higuera și am coborât către Osos, pe lângă mici magazine locale, dar și Starbucks, Barnes & Noble, Firestone Grill. Jamilla mi-a spus că puteai oricând să spui cât e ceasul în San Luis Obispo după mirosuri și arome: cum ar fi mirosul de grătar după-amiaza, pe strada Marsh, sau aroma de grâu și secară noaptea, în fața companiei de bere SLO.

Ne-am întâlnit cu detectivul Nancy Goodes la postul de poliție din oraș. Era o femeie micuță, atrăgătoare, cu un frumos ten californian, care răspundea în mare parte de ancheta ei de omucidere. Pe lângă faptul că ne contactase în legătură cu această exhumare, ea conducea investigația uciderii a doi studenți din Cal Poly care nu păreau să aibă ceva comun cu cazul nostru, dar cine putea spune sigur? Ca mai toți detectivii de la Omucideri din zilele noastre, era ocupată.

— Avem aprobările necesare pentru a exhuma cadavrul, ne spuse Goodes pe drumul spre cimitir.

Cel puțin ploaia se oprise, momentan. Aerul era cald datorită vânturilor din Santa Ana.

— Ce ne poți spune despre crimă, Nancy? Ai investigat personal cazul, nu? Întrebă Jamilla.

Goodes încuviință.

— Da. Și aproape toți detectivii din oraș. A fost foarte trist și un caz important pentru locul ăsta. Mary Alice Richardson frecventa Liceul Catolic din oraș. Tatăl ei e un doctor apreciat. Era un copil drăguț, dar cam sălbatică. Ce pot să vă spun? Era un *copil*. Cincisprezece ani.

— Ce vrei să spui prin „era un copil sălbatic”? am întrebat-o pe Nancy Goodes.

Suspină, și o clipă am văzut că i s-au încleștat maxilarele. Acest caz lăsase evident o rană.

— Lipsea foarte mult de la școală, uneori chiar două-trei zile pe săptămână. Era suficient de inteligentă, dar notele ei erau pur și simplu execrabile. Își petrecea timpul cu alți copii cărora le plăcea să experimenteze droguri ca ecstasy, muzică rave, magie neagră, consum excesiv de alcool, petreceri până dimineața. Poate prizau chiar și cocaină. Mary Alice a fost arestată doar o dată, dar le-a scos multe fire de păr alb părinților ei.

Jamilla întreabă:

— Ai fost la locul crimei, Nancy? Am remarcat că vorbea respectuos cu cealaltă.

— Din nefericire, am fost. E unul dintre motivele pentru care m-am străduit atât de tare să obțin autorizațiile necesare pentru a-i dezgropa trupul. Mary Alice a murit acum un an și trei luni, dar n-am să uit în vecii vecilor felul în care am găsit-o.

Am schimbat o privire cu Jamilla. Încă nu auzisem toate detaliile crimei. Ne mai completam informațiile.

Goodes continuă:

— Mi-a fost destul de clar că cine a făcut-o a vrut să fie găsită. De fapt, cadavrul a fost descoperit de doi copii din Cal Poly. Parcau în aer liber, lângă dealuri. E un loc cunoscut pentru cursele submarine. S-au dus la o plimbare, la lumina lunii. Sunt sigură că au avut coșmaruri după ce au văzut. Mary Alice era spânzurată de un copac, de picioare, desculță. Goală. Doar că ucigașii au lăsat cerceii și un mic safir în buric. Nu a fost un jaf.

— Dar hainele? am întrebat.

— Am găsit hainele: pantaloni de camuflaj UFO, pantofi Nike, tricou cu logoul Chilii Peppers. După câte știm, nu s-a luat nici un trofeu.

I-am aruncat o privire Jamillei.

— Criminalul sau criminala are încredere în memoria sa. Dintr-un motiv sau altul, nu are nevoie de trofee. Sau așa se pare. Nimic nu urmează tiparul crimelor în serie.

— Nu, așa e. Sunt de acord cu asta sută la sută. Știți ce este automutilarea? ne-a întrebat Goodes.

Am încuviințat

— M-am întâlnit cu asta, am spus. Cicatrice, răni. Cel mai adesea pe mâini și picioare. Ocazional, pe piept sau pe spate. Evită fața, fiindcă oamenii ar putea să-i oprească. De obicei, cicatricile sunt autoprovocate.

— Exact, spuse Goodes. Or Mary Alice se tăia singură în ultimele câteva luni, ori o tăiase altcineva. Avea peste șaptezeci de tăieturi distincte pe corp. Peste tot, în afară de față.

Mașina albă a lui Goodes intră pe un drum cu pietriș, apoi am trecut printre porți ruginite de fier foijat.

— Am ajuns, ne anunță Nancy Goodes. Hai să terminăm cu asta. Cimitirele îmi dau fiori. Detest ceea ce suntem pe cale să facem. Mă întristează foarte tare.

— Și pe mine mă întrista.

Încă n-am întâlnit o persoană relativ sănătoasă mintal căreia cimitirele nu-i dau fiori noaptea. Mă consider o persoană rezonabil de sănătoasă mintal; deci, mă treceau fiori. Detectivul Goodes avea dreptate: era o treabă foarte tristă, sfârșitul tragic al vieții unei fete tinere.

Locul retras ales pentru cimitir se afla în peisajul undulat de la poalele munților Santa Lucia. Trei mașini de patrulare de la secția de poliție din San Luis Obispo erau deja parcate în jurul mormântului lui Mary Alice Richardson. Dubița legistului era în apropiere. Plus două camioane fără semne clare de identificare pe ele.

Patru muncitori de la cimitir scoteau pământul din groapă în lumina strălucitoare aruncată de reflectoarele mașinilor de patrulare. Solul părea bogat, nămolos și înțesat de viermi. Când groapa fu suficient de adâncă, fu adus un excavator să termine treaba mai anevoioasă.

Observatorii poliției, printre care mă aflu și eu, nu aveau nimic de făcut decât să stea nerăbdători în jurul gropii. Beam cafea, făceam puțină conversație, am spus câteva glume macabre, dar nimeni nu râdea cu adevărat.

Mi-am închis telefonul celular. Nu simțeam nevoia să-l aud pe Creier, sau pe oricine altcineva, în cimitir.

În jurul orei unu dimineața, sicriul fu dezvelit de muncitori. Mi se urcă un nod în gât, dar am continuat să privesc. Lângă mine stătea Jamilla Hughes. Tremura un pic, dar se ținea tare. Nancy Goodes se retrăsese la mașina ei. Deșteaptă tipă. Oamenii folosiră o rangă de fier pentru a desprinde izolația. Se auzi un geamăt neplăcut, ca al unei persoane în mare suferință.

Gaura din pământ avea aproximativ doi metri adâncime, pe doi și jumătate lungime și cam un metru lățime.

Nici eu, nici Jamilla nu vorbeam. Acum, fiecare detaliu al exhumării ne atrăgea atenția. Clipeam prea rapid în lumina sinistă. Respiram inegal și aveam gâtul uscat.

Îmi aminteam poze cu Mary Alice de la locul crimei. Cincisprezece ani. Spânzurată de glezne la cincizeci de centimetri de pământ, și lăsată așa câteva ore. I se scursese aproape tot sângele. O altă moarte de clasa IV. Mușcată și înjughiată îngrozitor.

Victima din Washington nu fusese înjughiată. Ce însemna asta? De ce variații pe tema crimei? Ce au făcut cu tot sângele? Aproape că nu voiam să știu răspunsul la întrebările ce-mi sfredeau mintea.

În jurul sicriului au fost legate cu grijă fâșii gri de mușama jerpelită și în cele din urmă l-au ridicat din pământ

Respiram sacadat. Mă simțeam brusc vinovat pentru că mă aflu acolo. Gândeam că nu ar trebui să tulburăm liniștea acestei biete fete în groapa ei. Era ceva păgân. Fusese profanată destul.

— Știu, știu. E oribil. Și eu simt același lucru, spuse Jamilla din colțul gurii. Îmi puse ușor o mână pe cot. Trebuie s-o facem. Nu avem de ales. Trebuie să aflăm dacă sunt aceiași ucigași.

— Știu. De ce nu mă face asta să mă simt mai bine? am îngânat. Mă simt golit

— Biata fată. Săraca Mary Alice. Iartă-ne, spuse Jamilla.

Un director de la pompe funebre care acceptase să fie de față deschise cu grijă sicriul. Apoi făcu un pas înapoi, de parcă ar fi văzut o stafie.

Am pășit înainte pentru a o privi pe fată pentru prima dată.

Aproape că am țipat, iar Jamilla își duse mâna la gură. Doi lucrători din cimitir se închină și lăsară capul în jos.

Mary Alice Richardson se afla chiar acolo, în fața noastră. Purta o rochie albă vaporosă, iar părul ei blond era pieptănat cu grijă. Fata arăta de parcă fusese îngropată de vie. Pur și simplu corpul nu putrezise.

— Există o explicație pentru asta, ne spuse directorul de la pompe funebre. Familia Richardson îmi este prietenă. M-au întrebat dacă se putea face ceva pentru a le conserva fiica o vreme cât mai îndelungată, Parcă au știut că fetița lor dragă va fi văzută din nou. Corpul, o dată înhumat, poate atinge orice nivel de degradare. Depinde de ingrediente. Am folosit o soluție de arsenic în procesul de îmbalsămare, așa cum făceam pe vremuri. Rezultatul îl aveți în fața ochilor.

El a tăcut, iar noi am continuat să ne holbăm.

— Așa arăta Mary Alice în ziua în care a fost îngropată. Asta e biata fată pe care au ucis-o și spânzurat-o.

Am ajuns înapoi în San Francisco de la San Luis Obispo la 7 dimineața. Nu îmi dădeam seama cum putea conducea Jamilla, dar se descurca de minune. Ne-am silit să vorbim pe tot drumul de întoarcere doar ca să rămânem treji. Am râs chiar de câteva ori. Eram cumplit de obosit, și abia puteam ține ochii deschiși. Când în sfârșit i-am închis, în camera mea de la hotel, am văzut-o pe Mary Alice Richardson în sicriul ei.

Inspectoarea Hughes își bea cafeaua la biroul ei când am ajuns la Palatul de Justiție, la două după-amiază. Părea odihnită și plină de energie. Cu nimic mai prejos îmbrăcată. Părea să lucreze la fel de intens ca mine la cazuri, poate și mai din greu. Speram să fie un lucru bun pentru ea.

— Tu dormi vreodată? am întrebat-o, oprindu-mă să vorbim o clipă. Mi-am plimbat privirea peste dezordinea din spațiul în care lucra.

Am observat fotografia unui bărbat zâmbitor și foarte arătos pe biroul ei. Mă bucuram că măcar avea timp să iubească. Mă trimitea cu gândul la Christine Johnson, care locuia acum acolo, pe Coasta de Vest. Am simțit o împunsătură de respingere. Dragostea vieții mele? Nu mai era. Din păcate, nu mai era. Christine plecase din Washington și se mutase la Seattle. Îi plăcea foarte mult acolo și preda din nou la școală.

Jamilla ridică din umeri.

— M-am trezit în jurul prânzului și nu am mai putut să adorm. Poate că nu sunt prea obosită. Legistul din San Luis Obispo zice că o să ne trimită un raport mai târziu, în cursul zilei de azi. Dar ascultă aici. Am primit adineauri un mail din Quantico. Au avut loc opt crime în California și Nevada care seamănă oarecum cu cele din parcul Golden Gate. Nu toate victimele au fost spânzurate. Dar au fost mușcate. Cazurile merg înapoi până acum șase ani. Până acum. Ei caută chiar și mai înainte de șase ani.

— În ce orașe? am întrebat-o.

Aruncă o privire pe notițele pe care și le luase.

— Sacramento – stimata noastră capitală. San Diego. Santa Cruz. Las Vegas. Lake Tahoe. San Jose. San Francisco. San Luis Obispo. E atât de blestemat de macabru, Alex. O crimă ca asta ar fi de-ajuns ca să mă țină trează o lună.

— Plus crima din Washington, am zis. O să cer Biroului să cerceteze pe Coasta de Est.

Rânji timid.

— Am făcut-o deja. Se ocupă de treaba asta.

Am tachinat-o:

— Prin urmare, ce facem acum?

— Ce fac întotdeauna poliștii când așteaptă? Măncăm gogoși și bem cafea, spuse, rotindu-și ochii căprui, aproape negri. Era de o frumusețe naturală, foarte atrăgătoare chiar și după doar câteva ore de somn.

Am luat amândoi un mic dejun târziu la Roma, după colț. Am discutat despre caz, apoi am întrebat-o despre alte cazuri pe care le rezolvase. Jamilla era foarte încrezătoare, dar era modestă în legătura cu contribuția ei. Îmi plăcea asta la ea. Nu se putea spune că ar fi încrezută. Când și-a terminat omleta cu pâine prăjită, a continuat să stea acolo, nervoasă, bătând darabana cu degetele în masă. Avea câteva ticuri, părea curentată tot timpul. Știam că e iar cu gândul la lucru.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o într-un târziu. Ții ceva în tine, nu?

Încuviință.

— Am primit un telefon de la TV-KRON. Sunt gata să facă un reportaj despre câteva crime petrecute în California.

Am pufnit.

— Cum naiba au aflat?

Clătină din cap.

— Cine știe? O să-i dau unui reporter pe care îl știu, de la *Examiner*, permisiunea de a publica primul povestea.

— Așteaptă puțin, am spus. Ești sigură de asta?

— Sunt sigură. Am încredere în prietenul meu cum am în toată lumea. Cel puțin el o să planteze povestea în realitate. Acum ajută-mă să-mi dau seama dacă e ceva ce vrem ca ucigașii să citească la știri. E puținul pe care îl poate face prietenul meu pentru noi.

Când ne-am întors la Palatul de Justiție ne așteptau știri proaste. Ucigașii loviseră din nou.

o

altă crimă urâtă, încă o spânzurare. Două, de fapt. Jamilla și cu mine ne-am despărțit imediat ce am ajuns la locul crimei, în Mill Valley. Lucram fiecare în alt fel, aveam tehnici diferite în legătură cu locul crimei. Totuși, credeam că vom ajunge cumva la aceleași concluzii. Vedeam deja semnele – toate rele.

Cele două corpuri erau spânzurate cu capul în jos de un suport pentru vase de cupru. Scena crimelor era o bucătărie contemporană dintr-o casă mare și scumpă. Dawn și Gavin Brody păreau să aibă vreo treizeci și cinci de ani. La fel ca și celorlalte victime, le fusese scurs aproape tot sângele.

Prima curiozitate: deși soții Brody erau dezbrăcați, ucigașii lăsaseră toate bijuteriile. Două ceasuri Rolex, verighete, un inel mare de logodnă cu diamant, cercei rotunzi bătuți cu nenumărate diamante mici. Pe criminali nu-i interesau bijuteriile sau banii, și poate că voiau ca noi să știm asta.

Așadar, unde erau hainele victimelor? Fuseseră folosite pentru a face curățenie, pentru a îmbiba sânge? De asta luaseră criminalii hainele cu ei?

Părea să-i fi întrerupt pe soții Brody, amândoi avocați de succes, în timp ce preparau o masă. Era vorba de vreun simbolism? Sau umor negru? Era o coincidență ori atacaseră intenționat cuplul la ora mesei? Să-i mănânce pe cei bogați?

Câțiva ofițeri din poliția de oraș mic, împreună cu tehnicienii FBI-ului, erau îngrămădiți cu noi în bucătărie. Îmi închipuiam că stricăciunile fuseseră deja făcute de poliția din Mill Valley. Oamenii aveau intenții bune, dar probabil că nu mai lucraseră niciodată la o omucidere importantă. Am văzut câteva urme de picior prăfuite pe podeaua din piatră naturală a bucătăriei. Mă îndoiam că ar aparține criminalilor sau familiei Brody.

Jamilla își făcuse tura prin vasta bucătărie și acum venea spre mine. Văzuse destul. Clătină din cap și chiar nu trebuia să spună ce crede. Poliția locală încurcase scena crimei destul de rău.

— E mai mult decât ciudat, șopti ea, în cele din urmă. Ucigașii ăștia au atât de multă ură în ei! Nu am văzut niciodată ceva asemănător. Furia. Tu ai mai văzut, Alex?

Am privit-o în ochi pe Jamilla, dar nu am zis nimic. Din nefericire, văzusem.

Povestea detaliată despre o „escaladare” a crimelor de pe Coasta de Vest domina pagina întâi a ziarului *San Francisco Examiner*. Întreg iadul se dezlănțuise.

În seara aceea, William și Michael priveau desfășurarea televizată a poveștii. Erau impresionați de ei înșiși, deși se așteptau ca povestea să apară curând la știri. De fapt, contau pe asta. Acesta era planul.

Ei erau *cei speciali*. Echipa aleasă să facă treaba. Acum erau în misiune. Din nou la drum.

Mestecau la un restaurant din Woodland Hills, în nordul Los Angelesului, lângă autostrada I-5. Oamenii din restaurant îi remarcău. Cum ar fi putut să n-o facă? Amândoi erau foarte înalți, cu cozi blonde, corpuri robuste, musculoase, și erau îmbrăcați complet în negru. William și Michael erau arhetipul adolescenței masculine moderne: *animalul sălbatic* îl întâlnește pe *prințul moștenitor*.

La televizor se transmiteau știrile. Crimele erau subiectul principal, desigur, iar reportajul senzațional a durat câteva minute. Oameni înspăimântați din Los Angeles, Las Vegas, San Francisco și San Diego erau intervievați în fața camerei de luat vederi și aveau de spus cele mai insipide lucruri.

Michael pufni, apoi privi către fratele său.

— Au înțeles totul greșit. În cea mai mare parte, în orice caz. Ce idioți, ce ratați împuțți!

William mușcă din sandvișul lui insipid, după care se uită din nou spre televizor.

— Ziarele și televiziunea înțeleg întotdeauna prost, frățioare. Fac parte din problema mai largă, din ceea ce trebuie rezolvat. Ca avocații ăia doi din Mill Valley. Ai terminat aici?

Michael înfulecă ce mai rămăsese din cheeseburgerul excesiv de crud cu o mușcătură feroce.

— Da, dar îmi e foame. Am nevoie să mă hrănesc. Frumoșii lui ochi albaștri străluceau.

William zâmbi și își sărută fratele pe obraz.

— Atunci hai să mergem. Am un plan bun pentru seara asta.

Michael se dădu puțin înapoi.

— Nu ar trebui să fim mai grijulii? Poliția ne caută, nu? Acum suntem importanți.

William continuă să zâmbească. Își îndrăgea fratele pentru naivitatea lui. Îl amuza.

— Suntem extraordinar de importanți. Suntem următoarea mare

descoperire. Hai, frățioare. Amândoi avem nevoie să ne hrănim. O merităm. Și, pe lângă asta, polițiștii nu știu cine suntem. Amintește-ți întotdeauna asta: polițiștii sunt niște proști incompetenți.

William conduse dubița lor albă pe drumul pe care traversaseră Woodland Hills înainte de a opri la restaurant. Îi părea rău că nu putuseră să aducă pisica, dar călătoria era prea lungă. Trase dubița într-un centru de cumpărături neplăcut de luminat și studie semnele: Wal-Mart, Denny's, Staples, Circuit City, banca Wells Fargo. Le disprețuia pe fiecare în parte, ca și pe oamenii care își făceau cumpărăturile acolo.

— Nu căutăm pradă aici? întrebă Michael. Ochii lui de un albastru strălucitor scrutară centrul de cumpărături, părând îngrijorat

William clătină din cap. Coada blondă i se clătină.

— Nu, desigur că nu. Oamenii ăștia nu ne merită, Michael. Ei bine, poate că blonda aia în blugi albaștri strâmți ne merită.

Michael lăsă capul pe o parte, apoi se linse pe buze.

— Merge. Ca aperitiv...

William sări din dubiță și se duse până în capătul opus al parării. Mergea puțin legănat, cu capul sus și zâmbea. Michael îl urmă. Frații traversară prin curtea din spate a băncii Wells Fargo. Apoi toată parcare restaurantului Denny's, despre care William zicea că miroase a șuncă englezească și oameni grași.

Michael începu să zâmbească văzând ce pune la cale fratele lui. Mai făcuseră lucrul ăsta și înainte.

Un semn alb-negru sumbru se legăna în fața lor. Era luminat din spate. Casa de Funeralii Sorel.

Lui William îi luă mai puțin de un minut să spargă ușa din spate a casei de funeralii. Nu era o problemă de vreme ce securitatea era minimă.

— Acum ne hrănim, îi spuse lui Michael. Începea să se excite și simțul său olfactiv îl conduse în camera de îmbălsămare. Descoperi trei corpuri depozitate în frigidere. Doi bărbați și o femeie, șopti el.

William examinează repede cadavrele. Erau proaspete. Două fuseseră îmbălsămate, unul încă nu. William se pricepea la necrologie, inclusiv la ce se petrecea în casele de funeralii. Procesul de îmbălsămare implica drenarea sângelui din vene, apoi injectarea unui fluid bazat pe formaldehidă. Tuburi conectate la pompe erau inserate în artera carotidă și în vena jugulară. Pasul următor implica golirea de fluid a organelor interne. După asta, cea mai mare parte a lucrării era cosmetică. Fălcile mortului erau cusute pentru a rămâne închise. Buzele erau aranjate și ținute laolaltă cu un fel de lipici. Sub fiecare pleoapă se puneau globuri pentru a preveni scufundarea ochilor în cap.

William arată către o centrifugă, folosită pentru a scoate sângele și alte fluide din corp. Râse.

— Noi nu o să avem nevoie de *aia* în seara asta.

Toate simțurile lui erau în alertă. Se simțea mai presus de viața însăși. Vederea lui nocturnă era excelentă. Nu va fi nevoie decât de lumina unei lămpi de masă.

Deschise un frigider și luă în brațe corpul neîmbălsămat. Duse cadavrul, o femeie puțin peste patruzeci de ani, pe o masă de porțelan din apropiere.

William se uită la fratele său și își frecă mâinile încet. Respiră adânc. Mai făcuseră raiduri prin case de funeralii și înainte și, deși nu se putea compara cu un mort recent, prada era pradă.

Pe lângă asta, femeia moartă era un specimen fizic într-o stare destul de bună pentru vârsta ei. Era atrăgătoare și, prin comparație, mai bună decât femeia pe care o atacaseră și cu care se hrăniseră în San Francisco. Pe corp era o etichetă cu un nume: *Diana Ginn*.

— Sper ca vreun director de funeralii să nu fi avut-o pe Diana înainte, îi spuse William fratelui său.

Unii nenorociți jalnici se angajau câteodată la casele de funeralii pentru a putea pângări cadavrele după pofta inimii. Făceau investigații inutile în cavitațile vaginală și anală. Un alt fel pervers de a-și petrece timpul era acela de a face sex cu cadavrele în sicriele lor.

Se întâmpla mai des decât își imagina lumea.

William se simți excitat. Nimic nu se putea compara cu asta. Se cățăra pe masa de îmbălsămare și se așeză deasupra femeii.

Corpul gol al Diane Ginn era cenușiu, dar destul de drăguț în lumina palidă. Avea buzele pline și albastre. Se întrebă cum murise, fiindcă nu părea bolnavă. Nu se observau răni evidente, deci nu fusese victima unui accident. William deschise cu grijă pleoapele și se uită în ochii ei.

— Bună, fată dragă. Ești frumoasă, Diana, șopti visător. Nu e doar o replică ieftină de agățat. Vorbesc serios. Ești extraordinară. Meriți noaptea asta, ne meriți pe Michael și pe mine. Și noi ne vom ridica la înălțimea ta.

Cu degetele îi mângâie ușor obrazii, apoi gâtul lung și sânii, care nu mai erau fermi, ci semănau mai degrabă cu niște saci cu budincă. Îi studie liniile complicate ale venelor. Atât de frumoase. O dorea atât de tare pe Diana Ginn că se simțea aproape amețit.

În timp ce William se ghemui deasupra cadavrului, fratele său lovi ușor picioarele osoase ale femeii, gleznele subțiri, apoi încet, cu dragoste, își mișcă mâinile în susul picioarelor lungi. Gemea ușor, de parcă ar fi încercat să o trezească din somnul cel mai adânc.

— Te iubim, șopti Michael. Știm că ne auzi. Ești încă aici, în corpul tău, nu-i așa? Știm, Diana. Știm cum te simți. Noi suntem cei fără de moarte.

Continuam să fiu impresionat de exemplara disciplină și munca intensă a Jamillei Hughes. Ce o motiva? Ceva îngropat în trecutul ei? Ceva mult mai evident din prezent? Faptul că era una din cele două inspectoare de la Omucideri în poliția San Francisco? Poate toate cele de mai sus? Jamilla îmi spusese deja că nu își luase nici măcar o zi liberă de aproape doi ani. Suna oarecum familiar.

În timpul zilei următoare la Palatul de Justiție, am menționat de câteva ori deosebita ei etică de lucru, dar mi-a răspuns doar cu o ridicare din umeri. Era respectată de ceilalți inspectori de la Omucideri. Era o persoană normală, fără aere de superioritate; nu era nimic în neregulă cu ea. Am aflat că avea o poreclă; i se potrivea – *Jam* (dulceață).

După-amiază am petrecut câteva ore aflând tot ce se putea despre tigri. Adăposturile de animale și grădinile zoologice din zonă erau cercetate în detaliu, în încercarea de a localiza fiecare tigrău din California. Felina ucigașă era indiciul cel mai bun pe care îl aveam până în momentul acela.

Aveam propria mea listă de fapte, diferite detalii care îmi atrăseseră atenția.

Cineva a fost în stare să-i dea ordine felinei și să o controleze înainte și după ce l-a atacat și mușcat pe Davis O'Hara în parcul Golden Gate din San Francisco. Un dresor de animale? Un veterinar?

Falca unui tigru este atât de puternică încât poate zdrobi și pulveriza oase. Și totuși, cineva a putut să-l facă pe tigrău să-și lase prada.

Se consideră că toate speciile de tigru sunt în pericol de a dispărea. Existența lor este amenințată atât de restrângerea habitatului, cât și de braconajul pentru blană. Ar putea fi criminalii și ecologiști?

Braconajul tigrilor se desfășoară și fiindcă se spune că ar avea puteri tămăduitoare. Aproape fiecare parte a felinei e considerată prețioasă și, în unele cazuri, sacră.

În unele culturi, mai ales în Africa și Asia, tigrii au semnificație magică. Ar putea fi acest lucru important pentru cazul nostru?

Pierdusem măsura timpului și când am ridicat ochii din carnetul de notițe afară se întuneca deja. Jamilla venea pe coridor în direcția mea.

Purta geaca ei lungă de piele și părea gata de plecare. Se rujase. Poate că avea o întâlnire. Arăta minunat.

— „Tigrule! Tigrule! Foc strălucitor”, recită ea din Blake.

Am răspuns cu singurul vers pe care mi l-am putut aminti:

— „Fost-ai și tu făcut când Mielul suflu luat-a?”

Mă privi gânditoare, apoi zâmbi.

— Ce mai echipă. Detectivi-poetă. Hai la o bere.

— Sunt aproape frânt de oboseală și mai am câteva dosare de verificat. Resimt încă decalajul orar. Chiar în timp ce rosteam cuvintele, nu eram sigur de ce naiba vorbeam așa.

Ridică mâna.

— Ajunge. Puteai să spui doar „Nu, nu ești genul meu”. Chiar așa, prietene. Ne vedem dimineață. Dar mulțumesc pentru tot ajutorul. Vorbesc serios. Când s-a întors și a pornit-o de-a lungul coridorului către lifturi, i-am văzut zâmbetul. Dar după aceea am văzut-o clătinând din cap.

După plecarea ei, am rămas la birou, privind panorama străzilor din San Francisco. Am oftat, apoi am clătinat *eu* din cap. Simțeam instalându-se o stare cunoscută de surescitare. Eram din nou singur și nu puteam da vina pe nimeni. De ce refuzasem invitația Jamillei la o bere? Mă simțeam bine în compania ei. Nu aveam nici un alt program și nu eram chiar așa de obosit de diferența de fus orar.

Dar credeam că știu motivul. Nu era atât de complicat. Mă apropiasem de ultimele mele două parteneri în cazuri de crimă. Amândouă muriseră.

Creierul aștepta încă în umbră.

Era posibil să fie în San Francisco chiar în momentul acela?

Era Jamilla Hughes în siguranță în propriul ei oraș?

În dimineața următoare, m-a trezit devreme soneria telefonului din camera mea de hotel. Când am ridicat receptorul eram mahmur, încă pe jumătate adormit.

Era Jamilla și părea entuziasmată când mi-a spus:

— Aseară m-a sunat prietenul meu Tim, de la *Examiner*. Are un indiciu pentru noi. S-ar putea să fie bun.

M-a informat rapid schițând detaliile unei tentative de crimă, un caz mai vechi. Trebuia să plecăm din nou împreună. Nu m-a întrebat dacă vreau să mă duc – aparent, lucrurile erau deja puse la punct

— Te iau într-o jumătate de oră – cel mult patruzeci de minute. Mergem la Los Angeles. Îmbracă-te în negru. Cine știe, poate o să devii un star.

Compania aeriană United are curse din oră în oră între San Francisco și Los Angeles. Am prins-o pe cea de la ora nouă și cam după o oră eram în Los Angeles. Am vorbit pe parcursul întregii călătorii. Am închiriat o mașină de la firma Budget și ne-am îndreptat către Brentwood, locul în care trăise și probabil ucisese cândva O. J. Simpson. Eram la fel de băgat în priză de noua pistă ca și ea. Și FBI-ul era implicat în caz, la Los Angeles.

Pe drumul spre Brentwood a luat legătura cu prietenul ei de la *Examiner*, Tim. Mă întrebam dacă era iubitul ei.

— Ai mai aflat ceva pentru noi? l-a întrebat.

Jamilla asculta, apoi repeta pentru mine ceea ce auzea. O parte din informații le știam deja.

— Femeia cu care mergem să ne întâlnim a fost atacată de doi bărbați. A reușit să scape de ei. Norocoasă fată, extraordinar de norocoasă. Au mușcat-o grav. Pieptul, gâtul, abdomenul, fața. I s-a părut că agresorii aveau vreo patruzeci și ceva de ani. Atacurile s-au petrecut acum mai bine de un an, Alex. Povestea a făcut valuri în ziarele mici.

Nu spuneam nimic, doar o ascultam și înregistram. Cazul era atât de ciudat. Nu mai văzusem nimic de felul ăsta.

— Voiau să o spânzure de un pom. Nu se pomenește de nici un tigr, în niciunul dintre articolele pe care a reușit să le descopere prietenul meu. La sediu ne așteaptă un detectiv de la poliția din Los Angeles. Sunt sigură că vom afla mai multe detalii de la el. El a fost anchetatorul principal în cazul respectiv.

Privi spre mine. Avea un fir aici, unul bun.

— Aici e cheia, Alex. Potrivit sursei mele, femeia crede că agresorii

ei erau vampiri.

Ne-am întâlnit cu Gloria Dos Santos la secția de poliție din cartierul Brentwood din Los Angeles. Era o clădire din beton cu un singur nivel, aproape la fel de lipsită de personalitate ca un oficiu poștal. Detectivul Peter Kim ne-a condus într-o mică încăpere folosită pentru interogatorii, izolată fonic, cu pereți capitonați. Kim era un bărbat suplu, cam de treizeci de ani, și înalt de vreun metru optzeci. Se îmbrăca bine și mie îmi părea că seamănă mai degrabă cu un om de afaceri de succes din Los Angeles decât cu un polițist.

Era evident că Gloria Dos Santos îl cunoștea pe Kim. Cei doi nu păreau să se placă prea tare unul pe celălalt. Ea îl numea „Detectiv Fuhrman” și a continuat să repete acest nume până când Kim i-a spus s-o lase baltă sau o încheide.

Dos Santos purta o rochie neagră scurtă, cizme negre înalte și brățări de piele la încheieturi. Pe corp avea vreo duzină de cercei, în locuri strategice. Își purta părul negru și creț pieptănat în sus, dar o parte cădea în cascade până pe umeri. Era puțin mai înaltă de un metru cincizeci și avea o față dură. Avea genele încărcate de fard, și folosea rimel purpuriu. Părea să fie într-o formă fizică bună – ca toate victimele până în momentul acela.

Se holbă la Kim, apoi la mine, și în cele din urmă la Jamilla Hughes. Clătină din cap și zâmbi mios. Nu-i plăcea de noi, ceea ce era în regulă – nici eu nu o plăceam foarte tare.

Zâmbi bațjocoritor.

— Pot fuma în gaura asta de șobolani? O să fumez chiar dacă vă place sau nu. Dacă nu vă place, atunci mă duc dracului acasă.

— Fumează, spuse Kim. Dar în nici un caz nu te duci acasă.

Kim scoase niște semințe de floarea-soaielului și începu să mănânce. Și el era un băiat ciudat.

Dos Santos aprinse un Camel și îi suflă un fuior subțire de fum în față.

— Detectivul Fuhrman știe tot ce știu și eu. De ce nu aflați totul de la el? E foarte deștept, să știți. Întrebați-l pe el. A absolvit UCLA cu numeroase onoruri.

— Sunt câteva lucruri în privința cărora avem nelămuriri, i-am spus. De-asta am venit tocmai de la San Francisco să ne întâlnim cu tine. De fapt, eu am venit de la Washington.

— Călătorie lungă și pe degeaba, șmechere, zise.

Gloria Dos Santos avea o înțepătură pentru orice ocazie.

Își trecu mâna peste față de câteva ori, de parcă ar fi încercat să se trezească.

— Se vede că ești drogată beton, interveni Jamilla. Nu ne interesează asta. Relaxează-te, feto. Oamenii ăștia care te-au atacat te-au rănit destul de rău.

Dos Santos pufni.

— Destul de rău? Mi-au rupt două coaste și brațul. Au dat cu mine de pământ de vreo șase ori. Din fericire, eram pe un deal – versantul unui munte, de fapt. Am început să mă rostogolesc. M-am ridicat. Mi-am scăpat fundu' cu fuga.

— Raportul inițial spune că nu l-ai văzut foarte bine pe niciunul dintre ei. Apoi ai afirmat că aveau patruzeci-cincizeci de ani.

Ridică din umeri.

— Nu știu. Era ceață. Așa mi s-a părut. În seara aia mai devreme, fusesem la Fang Club din West Pico. E singurul loc unde poți întâlni vampiri adevărați și poți să supraviețuiești ca să povestești. Așa se spune. Pe vremea aia mă duceam la o grămadă de cluburi Gotice – Stigmata, Coven 13, Vampiricus din Long Beach. Lucram la Necromane. *Ce e Necromane?* Întrebă de parcă ar fi fost o întrebare la care am fi vrut un răspuns.

Avea dreptate.

Necromane e un butic pentru oamenii care sunt cu adevărat pasionați de morți. Poți să cumperi cranii umane reale de acolo. Degete de la mâini și de la picioare. Dacă ești interesat de asta, un schelet uman întreg.

— Nu mă interesează, spuse Jamilla. Dar am fost într-un asemenea magazin în San Francisco. Se numește Coroner.

Fata ne privi cu dispreț.

— Sunt impresionată! Trebuie să fii foarte șmecheră. Trăiești chiar la limită.

Am vorbit din nou:

— Încercăm să te ajutăm. Noi...

Mi-a tăiat-o scurt:

— Prostii. Încercați să vă ajutați pe voi înșivă. Aveți alt caz important. Crimele alea perverse din San Francisco, nu? Știu să *citesc*, omule. Nu dați doi bani pe Gloria Dos Santos și problemele ei. Și am o grămadă de probleme. Mai multe decât vă închipuiți. Cui îi pasă, nu?

— Au fost uciși doi oameni în parcul Golden Gate. A fost un masacru. Credem că ar putea fi aceiași doi bărbați care te-au atacat pe tine, i-am spus.

— Mda, bine, să vă spun ceva ce ar fi bine să înțelegeți ca lumea. Cei doi bărbați care m-au atacat erau *vampiri*. S-a-nțelese? Știu că vă e imposibil să vă băgați asta în mințile voastre mititele, dar vampirii există. Se țin deoparte de lumea exterioară. Asta înseamnă că nu sunt ca voi! Doi dintre ei aproape *m-au omorât*! Vânau în Beverly Hills! În

fiecare blestemată zi omoară oameni în Los Angeles! Le beau sângele! Ei numesc asta hrănire. Le mestecă oasele de parcă ar fi pui de la OPR – asta înseamnă Oameni Prăjiți din Kentucky, boilor. Văd că nu mă credeți. Ei bine, *credeți-mă!*

Ușa camerei de interogatoriu se deschise fără zgomot. Un ofițer de patrulă în uniformă se strecură înăuntru și îi șopti ceva detectivului Kim.

Kim pufni și se uită la noi și apoi la Dos Santos.

— Acum puțin timp a avut loc o crimă pe Sunset Boulevard. Cineva a fost mușcat și apoi spânzurat într-unul dintre hotelurile cele mai bune.

Fața Gloriei Dos Santos se schimonosi oribil. Ochii i se micșorară, exprimând o furie nemărginită. Izbucni, țipând cât o țineau plămânii:

—V-au urmărit până aici, ticăloșilor! Nu înțelegeți? V-au urmărit! O, Doamne, știu că am vorbit cu voi! O, Sfinte Doamne, o să pună mâna pe mine. Acum m-ați omorât!

Partea a doua

POFTA DE SÂNGE

Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez la cazuri dificile de crimă cu Kyle Craig, așa că eram bucuros că urma să mi se alăture mie și Jamillei Hughes în Los Angeles în aceeași zi. Totuși, când am ajuns am fost surprins să-l găsesc pe Kyle deja la locul crimei din Beverly Hills. Cadavrul fusese găsit la Chateau Marmont, hotelul în care John Belushi murise de supradoză.

Hotelul arăta ca un castel franțuzesc și își înălța cele șapte etaje deasupra arterei Sunset Strip. Când am intrat în hol, am observat că totul arăta ca și în anii '20, dar era mai mult decât vechi. Se spune că un director de studio îi spusese odată actorului William Holden: „Dacă trebuie să intri în bucluc, fă-o la Chateau Marmont”.

Kyle ne aștepta la ușa camerei de hotel. Părul lui negru era pieptănat strâns pe spate și arăta de parcă s-ar fi bronzat puțin. Neobișnuit pentru Kyle. Aproape că nu l-am recunoscut.

— Ți-l prezint pe Kyle Craig de la FBI, i-am spus Jamillei. Înainte de a te întâlni pe tine, a fost cel mai bun anchetator de crime cu care am lucrat vreodată.

Kyle și Jamilla și-au strâns mâinile. Apoi l-am urmat în camera de hotel. Era de fapt un bungalow: două dormitoare și un living cu șemineu în stare de funcționare. Avea propria intrare separată de la stradă.

Scena crimei arăta la fel de deprimant ca și celelalte. Mi-am amintit un lucru foarte pesimist, scris cândva de un filozof. Avusesem cândva același gând văzând scena sângeroasă a unei crime din Carolina de Nord: „Existența umană trebuie să fie un fel de eroare. E rea astăzi, și se va înrăutăți în fiecare zi până când se va întâmpla cel mai mare rău cu putință”. Filozofia mea personală era ceva mai optimistă decât a lui Schopenhauer, dar existau momente când părea să aibă dreptate.

Cel mai mare rău cu putință i se întâmplase lui Jonathan Mueller, un director de casă de discuri în vârstă de douăzeci și nouă de ani, și în *felul cel mai rău cu putință*. Avea mușcături pe gât. Nu am văzut nicio tăietură de cuțit. Mueller fusese spânzurat de o lampă din camera de hotel. Avea pielea ca ceara și translucidă, și nu credeam că murise de mult timp.

Ne-am apropiat toți trei de corpul care atârna. Se legăna ușor și din el încă picura sânge.

— Mușcăturile mari sunt toate în zona gâtului, am spus. Arată iarăși de parcă ucigașii ar juca rolul unor vampiri. Spânzurarea trebuie să fie ritualul lor, poate semnătura.

— E atât de al dracului de lugubru, șopti Jamilla. Au supt sângele din bietul tip. Arată aproape ca o crimă sexuală.

— Cred că asta și este, a spus Kyle. Întâi l-au sedus.

Telefonul celular din buzunarul meu a început să sune chiar în momentul acela. Un moment mai prost nici că se putea.

M-am uitat la Kyle înainte de a răspunde la telefon.

— Ar putea fi el, am spus. Creierul.

Am dus telefonul la ureche.

— Cum îți place în Los Angeles, Alex? întrebă Creierul cu obișnuitul lui ton mecanic, sardonice. Morții arată cam peste tot la fel, nu?

Am încuviințat către Kyle. El înțelegea cine era pe linie. Creierul.

Mi-a făcut semn să îi dau telefonul și i l-am înmănat. Îi priveam fața în timp ce asculta și respira tare și adânc. În cele din urmă, Kyle lăsă jos telefonul.

— A întrerupt legătura, spuse. Era ca și cum ar fi știut că nu mai erai la aparat. Cum de a știut, Alex? Cum știe ticălosul atât de multe? Ce dracu' vrea de la tine?

Mă uitam fix la cadavrul care se învârtea încet și nu aveam nici un răspuns. Absolut niciunul. Mă simțeam și eu golit de sânge.

Era deja vineri și mă găseam într-o încurcătură sordidă și afurisită care nu avea să se sfârșească prea curând. După-amiază a trebuit să dau un telefon foarte dificil acasă, la Washington. După câteva apeluri a răspuns Nana și imediat mi-am dorit ca în locul ei să fi ridicat receptorul unul dintre copii.

— Sunt Alex. Ce faci?

— Nu vii acasă pentru concertul lui Damon de mâine, nu-i așa, Alex? a spus. Sau ai uitat deja cu totul de concert? O, Alex, Alex. De ce ne-ai părăsit? Asta nu e bine.

O iubesc grozav pe Nana, dar uneori merge cam prea departe pentru a-și impune punctul de vedere.

— De ce nu mi-l dai pe Damon la telefon? am zis. O să vorbesc cu el despre asta.

— Nu o să mai fie un copil pentru prea multă vreme. În curând va fi exact ca tine, nu o să mai asculte niciun cuvânt de la nimeni. Atunci o să vezi cum e. Îți garantez că nu o să-ți placă, a spus.

— Mă simt deja destul de rău, destul de vinovat. Nu trebuie să înrăutățești lucrurile, bătrâno.

— Ba sigur că da. E slujba mea și mi-o iau în serios, așa cum e evident că faci și tu cu a ta, zise.

— Nana, aici mor oameni. Cineva a avut parte de o moarte oribilă în Washington, și așa am fost implicat în mizeria asta. Și nenorocirile continuă. Trebuie să găsesc o legătură sau măcar să încerc să găsesc una.

— Da, oamenii mor, Alex, înțeleg asta. Și alții cresc fără să-l aibă pe tatăl lor aproape atât cât ar avea nevoie – mai ales când nu au o mamă. Ești conștient de asta? Nu le pot fi mamă și tată acestor copii.

Am închis ochii.

— Înțeleg ce spui. N-o să-ți vină să crezi, dar nici măcar nu te contrazic. Acum, mi-l dai, te rog, pe Damon? am întrebat din nou. Imediat ce închid telefonul, mă duc afară să văd dacă nu găsesc o mamă pentru copiii mei. De fapt, lucrez cu o femeie detectiv foarte drăguță. Ți-ar plăcea de ea.

— Damon nu e aici. A zis că dacă suni și spui că nu vii acasă să îți spun *foarte mulțumesc*.

Am clătinat din cap, apoi am zâmbit fără voia mea.

- Ți-ai însușit perfect intonația lui. Unde e?
- Joacă baschet cu prietenii lui. Și la asta e foarte bun. Cred că va fi un fundaș remarcabil. Ai observat măcar?
- Are mâini abile și un demaraj puternic. Sigur că am observat. Știi cumva cu care dintre prieteni e?
- Sigur că știu. Tu știi? replică Nana. Era necruțătoare când ataca. E cu Louis și Jamal. Își alege bine prietenii.
- Trebuie să închid acum, Nana. Spune-le, te rog, lui Damon și lui Jannie că îi iubesc. Îmbrățișează-l tare pe micul Alex din partea mea.
- Alex, dă-le tu însuți dragoste și îmbrățișări, spuse. Apoi închise. Nu mai procedase așa nicicând. Ei, nu foarte des.

Stăteam acolo, încremenit pe scaun, gândindu-mă dacă eram sau nu vinovat de acuzațiile care mi se aduceau. Știam că petrec mai mult timp cu copiii decât mulți alți tați dar, așa cum argumentase Nana plină de talent, creșteau repede și fără o mamă. Trebuia să fac mai mult decât făceam, și nu exista nici o nenorocită de scuză.

Am mai sunat acasă de câteva ori. Nu a răspuns nimeni și mi-am închipuit că eram pedepsit. L-am prins în sfârșit pe Damon în jurul orei șase seara. Abia ajunsese acasă întorcându-se de la o recepție cu Corul Băieților. I-am auzit vocea pe linie și i-am cântat un mic refren din rapul lui Tupac, cel care îi place.

I s-a părut amuzant și am știut că totul era în regulă. Mă iertase. E un băiat bun, cel mai bun la care aș fi putut spera. Mi-am amintit și de soția mea, Maria, și m-am întristat că ea nu era acolo să vadă ce băiat bun ieșea din Damon. *Chiar ți-ar plăcea Damon, Maria. Îmi pare rău că pierzi asta.*

— Am primit mesajul tău. Îmi pare rău, Damon. Aș vrea să vin să te ascult mâine. Știi asta. N-am ce-i face, amice.

Damon a suspinat dramatic.

— Dacă dorințele ar avea aripi, zise. Era una din zicalele preferate ale bunicii sale. O auzisem ani de zile, încă de când eram de vârsta lui.

— Bate-mă, biciuiește-mă, bate-mă, i-am zis.

— Nu. E în regulă, tati, spuse Damon, suspinând din nou. Știu că ai de lucru și că probabil sunt chestii importante. Doar că uneori e greu pentru noi. Știi cum e.

— Te iubesc și ar trebui să fiu acolo. Nu o să ratez următorul concert, l-am asigurat.

— Te țin minte cu asta, zise Damon.

— Mă țin singur minte i-am spus.

În jur de ora 19.30 în seara aceea, mă aflu încă în sediul poliției din Brentwood. Eram obosit și în cele din urmă mi-am desprins privirea de pe un teanc gros de rapoarte de poliție despre crimele sadice petrecute în nouă orașe de pe Coasta de Vest, plus cea din Washington despre care știam. Cazul mă înfricoșa și cu siguranță nu fiindcă aș fi crezut în vampiri.

Credeam, însă, în lucrurile ciudate și oribile pe care oamenii sunt uneori în stare să și le facă unii altora: mușcături sălbatice, spânzurări sadice, drenarea corpurilor de sânge, atacuri cu tigri. Pentru început, nu puteam să-mi imaginez cam cum ar trebui să fie ucigașii. Nu puteam să le fac profilul. Nici echipa științifică de specialiști în materie de comportament nu putea să o facă. Măcar atât recunoscuse Kyle Craig. Era unul dintre motivele pentru care se afla el însuși acolo, pe teren. Și Kyle era blocat. Șirul acelor crime nu avea precedent.

Jamilla apărură lângă biroul meu pe la opt fără un sfert. Lucrase ceva mai departe, pe coridor. Avea un chip foarte plăcut, dar în seara aceea arăta pur și simplu obosită. Există un fapt simplu de viață, în munca de polițist: în timpul cazurilor foarte urâte, organismul secretă adrenalină în exces. Sentimentele și senzațiile tuturor celor implicați sunt mai intense. Fascinația sporește întruna, și poate genera probleme pe care nu le anticipează nimeni. Trecusem prin asta și poate i se întâmplase și Jamillei același lucru. În orice caz, se comporta ca atare. Poate de aceea ne simțeam atrași oarecum unul de celălalt.

Se aplecă peste biroul meu și am simțit un parfum aproape imperceptibil.

— Trebuie să mă întorc la San Francisco, Alex. Mă duc acum la aeroport. Am lăsat o grămadă de notițe pentru tine și Kyle despre dosarele pe care am apucat să le parcurg. Să-ți spun ceva totuși: Mie nu mi se pare că toate omorurile au fost comise de aceiași asasini. Asta e contribuția mea pe ziua de azi.

— De ce crezi asta? am întrebat. De fapt, simțeam același lucru, dar nu aveam nici o dovadă în acest sens; doar o reacție instinctivă la dovezile pe care le adunasem până în momentul respectiv.

Jamilla își frecă nasul, încrețindu-l puțin. Avea ticuri amuzante, care mă făceau să zâmbesc.

— Modelele se tot schimbă, mai ales dacă comparăm crimele mai recente cu cele de acum un an sau doi. În privința crimelor mai recente ucigașii au lucrat metodic, cu foarte mare atenție. Ultimele două crime sunt neglijente, Alex, și mult mai violente.

— Nu te contrazic. O să studiezi atent dosarele și tot așa vor face Kyle și oamenii lui din Quantico. Te mai deranjează ceva? am întrebat.

Se gândi.

— În dimineața asta a fost raportată o crimă ciudată. S-ar putea să fie ceva aici. O casă de funeralii din Woodland Hills. Cineva a intrat prin efracție și a pângărit un cadavru. Ar putea fi o imitație; ți-am lăsat dosarul. Oricum, trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind cursa următoare... Ținem legătura?

— Desigur. Absolut. Nu scapi așa de ușor.

Flutură mâna și dispăru pe coridor.

Nu-mi plăcea să o văd plecând.

Jam.

La zece minute după ce Jamilla plecase să prindă avionul care o ducea înapoi la San Francisco, Kyle apăru la biroul meu. Arăta ca un profesor ramolit, distins îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani, care abia ieșise din bibliotecă după ce cercetase zile întregi o piesă de referință pentru o revistă de criminologie.

— Ai spart codul? l-am întrebat. Și dacă da, mai prind un avion către casă în seara asta? Faptul că sunt aici îmi face viața de acasă un calvar.

— N-am spart nimic, mi se plânse. Apoi căscă. Parcă stă să-mi plesnească țeasta. De parcă ar exista o mică scurgere sau ceva în genul ăsta. Își frecă mâinile de cap, înainte și înapoi.

— Ai început deja să crezi în vampirii vremurilor moderne? l-am întrebat. Cei care joacă roluri?

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui abia schițate.

— A, am crezut în vampiri de când mă știu. Încă de când eram copil, în Virginia, apoi în Carolina de Nord. Vampiri, stafii, ciudățenii și alte creaturi diabolice ale nopții. Sudiștii cred în lucruri din astea. E moștenirea noastră gotică, bănuiesc. De fapt, specialitatea noastră sunt mai degrabă stafiile. Cred de-adevăratelea în stafii și îmi doresc ca asta să fie numai o poveste cu stafii.

— Poate că e. Am văzut o stafie noaptea trecută. Numele ei este Mary Alice Richardson. Nenorociții ăștia au spânzurat-o și au ucis-o în timpul uneia dintre distracțiile lor.

Pe la ora nouă am plecat în sfârșit împreună cu Kyle din secția de poliție din Brentwood. Ne-am dus să mâncăm ceva și, poate, să bem câteva beri. Eram mulțumit să petrec puțin timp cu el. Prin cap îmi roiau gânduri negre: simțăminte confuze, suspiciuni și o stare generală de paranoia în legătură cu cazul. Și, desigur, trebuia să-mi fac în continuare griji în legătură cu Creierul. Putea să sune sau putea să-mi trimită un fax sau un e-mail.

Pe drumul de întoarcere către hotel ne-am oprit la un mic bar numit Knoll. Părea un loc liniștit, unde să bem ceva și să stăm de vorbă. Când ne aflam în deplasare împreună, făceam asta adesea.

— Așadar, cum te descurci aici, Alex? m-a întrebat Kyle după ce a sorbit din berea Anchor Steam. Ești bine? Cum ți-a fost până acum? Știu că nu-ți place să fii departe de Nana și de copii. Îmi pare rău, dar

nu ai ce face. E un caz important.

Eram prea obosit să mă mai contrazic cu el.

— Cu cuvintele lui Tiger Woods, „n-am jucat cât pot eu de bine azi”. M-am cam împotmolit, Kyle. E ceva nou pentru mine și e cât se poate de rău.

Încuviință și spuse:

— Nu mă refer la ziua de azi. În totul. În general. Cum naiba te simți? Îmi pari încordat. Am observat cu toții asta, Alex. Nu prea mai faci muncă de voluntariat la Saint Anthony. Chestii de-astea mărunte.

L-am privit drept în ochii de un câprui intens. Îmi era prieten, dar Kyle era în același timp un om calculat. Voia ceva. Ce urmărea? Ce-i trecea prin cap?

— Punând lucrurile cap la cap, sunt complet întors pe dos. Nu, sunt bine. Îmi place cum se descurcă puștii. Micuțul Alex este cel mai bun antidot, în orice privință. Damon și Jannie sunt bine. Încă mi-e dor de Christine; îmi lipsește grozav. Sunt tulburat în legătură cu timpul pe care-l petrec investigând cele mai bolnave și cretine crime pe care și le poate imagina cineva. În afară de asta, sunt bine.

— Ești solicitat fiindcă ești foarte bun în ceea ce faci. Asta e situația și n-ai ce-i face. Instinctele tale, coeficientul tău de inteligență emoțional, *ceva* te face special comparativ cu ceilalți polițiști.

— Poate aș prefera să nu mai fiu așa de bun. Poate că nici nu mai sunt. Cazurile de crimă mi-au influențat fiecare părticică din viață. Mă tem că mă vor face să fiu un alt om. Vorbește-mi depre Betsey Cavaliere. A apărut ceva în legătură cu cazul? Trebuie să fi apărut.

Kyle clătină din cap. În ochii lui se putea vedea că e preocupat.

— Nu există nimic în legătură cu crima, Alex. Și nici cu Creierul. Încă te mai sună ticălosul ăla zi și noapte?

— Mda... Nu mai amintește de Betsey sau de uciderea ei.

— Am putea să-ți urmărim din nou telefoanele. Aș putea face asta pentru tine.

— N-ar ajuta la nimic.

Kyle continua să mă privească intens în ochi. Îl simțeam tensionat, dar era greu să spui ceva în legătura cu el.

— Crezi că e posibil să te supravegheze? Să te urmărească?

Am clătinat din cap.

— Mda, câteodată am sentimentul ăsta. Dă-mi voie să te întreb ceva, de vreme ce tot ești aici. De ce mă tot târăști prin toate cazurile astea încurcate, Kyle? Am lucrat împreună la cazul Casanova în Duiham, la răpirea Dunne și Goldberg, la jafurile din bănci. Acum porcăria asta...

— Ești cel mai bun din câți cunosc, Alex, nu ezită să spună Kyle. Aproape întotdeauna instinctele tale te conduc la țintă. Cu tine, anchetele acestea au cele mai mari șanse să fie rezolvate. Câteodată le

rezolvi, câteodată nu, dar ești întotdeauna aproape. De ce nu vii să lucrezi cu noi, la Birou? Vorbesc serios și, da, asta e o ofertă.

Asta era: planul lui Kyle pentru întâlnirea aceea. Voia să mă duc la el, la Quantico.

Am izbucnit în râs, apoi a râs și el.

— Să-ți spun sincer, Kyle, nu mă simt aproape de a rezolva acest caz. Mă simt pierdut, am recunoscut în sfârșit.

— Partida e abia la început, zise el. Oferta rămâne valabilă fie că rezolvăm acest caz, fie că nu. Vreau să vii la Quantico. Vreau să lucrezi în preajma mea. Nimic nu m-ar face mai fericit.

Era o treabă bună. Mai bine decât s-ar fi așteptat sau ar fi sperat vreodată. William și Michael îi urmăreau pe cei doi polițai de elită de la sediul poliției din Brentwood. Păstrau o distanță apreciabilă cu camioneta. Celor doi frați nu le păsa foarte tare dacă i-ar pierde. Știau la ce hotel locuiau; știau cum să-i găsească.

Le știau până și numele.

Kyle Craig, FBI. Un șmecher de la Quantico, un om pentru cazurile importante. Unul dintre cei mai buni pe care îi avea Biroul.

Alex Cross, poliția din Washington. Un excelent psiholog criminolog.

William voia să le șoptească un proverb în urechi: *vânezi un vampir, vampirul te va vâna pe tine*.

Era adevărul adevărat, dar prea suna a regulă. William ura regulile din adâncul inimii. Regulile te făceau previzibil, mult mai puțin unic. Te făceau mai puțin liber, mai puțin autentic, mai puțin tu însuși. Și, în cele din urmă, *din cauza regulilor puteai fi prins*.

William apăsă pedala de frână a camionetei încet, de probă. Se gândea că poate n-ar fi trebuit să-i vâneze pe cei doi polițiști și să-i omoare ca pe niște câini. Poate că erau lucruri mult mai bune de făcut cât se aflau în Los Angeles.

El și Michael mergeau adesea într-un loc special din Los Angeles. Se numea Biserica Vampirului și era destinată celor care „își căutau demonul interior”. Era chiar o biserică: încăperi vaste, cu tavan înalt, ticsite cu mobilă veche în stil victorian, candelabre aurite complicate, cranii umane și alte oase, tapiserii care spuneau povestea foștilor faimoși căutători de sânge. Obişnuirii și temuții jucători de roluri veneau la această biserică, dar erau și vampiri adevărați, ca William și Michael.

În Biserica Vampirilor se petreceau lucruri atrăgătoare, foarte aparte și sado-erotice. Durerea de nesuportat era transformată în extaz. William își aminti ultima vizită pe care o făcuse acolo și tot corpul îi fu străbătut de fiori electrici. Descoperise un băiat blond, de șaptesprezece ani; un înger, un prinț. Băiatul era complet îmbrăcat în negru în noaptea aceea; avea până și lentile negre de contact – absolut încântător, indiferent din ce unghi îl priveai. Pentru a-i demonstra lui William că era un vampir adevărat, dragul de băiat și-a sfârtecat propria arteră carotidă și și-a băut propriul sânge. Apoi l-a rugat pe William să bea, să devină una cu el. Când el și cu Michael l-au spânzurat pentru a-i scurge tot sângele, au făcut-o din dragoste și adorație pentru corpul perfect al îngerului. Nu făceau decât să-și

îndeplinească propriul destin – acelea de sado-erotici.

William își reveni din delicioasa visare atunci când cei doi polițiști intrară într-un bar numit Knoll. Era chiar la ieșirea de pe Sunset Boulevard. Foarte banal, un loc de nimic. Perfect pentru cei doi.

— Se duc să bea împreună, îi spuse William lui Michael. Camaraderie de polițiști.

Michael râse batjocoritor și roti ochii.

— Nu sunt decât doi moși. Inofensivi. Fără dinți, spuse, și râse de propria glumă.

William îi urmări pe Alex Cross și pe Kyle Craig dispărând înăuntru.

— Nu, zise în cele din urmă. Să avem grijă cu ei. Unul dintre ei e extrem de periculos. Îi simt energia.

Aveam în sfârșit o pistă mulțumită lui Tim, contactul Jamillei de la *San Francisco Examiner*. Începea vânătoria sau cel puțin așa speram eu. În dimineața următoare am mers pe autostrada 101 către Santa Barbara, la aproximativ o sută șaizeci de kilometri de Los Angeles.

Era înviorător și puțin deprimant să văd cum cerul devenea tot mai albastru pe măsură ce mă îndepărtam de Los Angeles și de smogul coclit și gros care acoperea metropola.

Trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat pe nume Peter Westin la Biblioteca Davidson a Universității Californiene din Santa Barbara. Se spunea că în bibliotecă exista cea mai extinsă colecție de cărți despre vampiri și mitologia vampirilor de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Westin era expertul pe care i-l recomandase Tim Jamillei. O avertizase că Westin era un mare excentric, dar o sursă de informații neprețuită despre vampiri, din trecut și contemporani.

Mă aștepta într-o mică sală privată de odihnă, chiar lângă principala sala de lectură a bibliotecii. Peter Westin părea să aibă puțin peste patruzeci de ani și era îmbrăcat complet în purpuriu aprins și negru. Avea până și unghiile pictate cu o urmă de mov. Așa cum spunea Jamilla, era proprietarul unui magazin de haine și bijuterii dintr-un mic centru comercial numit El Paseo, de pe State Street din Santa Barbara. Avea părul negru și lung, brăzdat de șuvițe argintii, și arăta întunecat și periculos.

— Sunt detectivul Alex Cross, i-am spus, în timp ce ne strângeam mâna. Cu unghii lăcuite sau fără, strângea zdravăn.

— Sunt Westin, descendentul lui Vlad Țepeș. Vă urez bun venit. Aerul nopții e răcoros și trebuie că aveți nevoie de hrană și odihnă, spuse, articulând cuvintele excesiv de dramatic.

M-am pomenit zâmbind la auzul discursului pregătit dinainte.

— Sună ca una dintre replicile contelui din vechile filme cu Dracula.

Westin încuviință și atunci când zâmbi am remarcat că avea dinți perfecți. Fără colți.

— De fapt, replica e folosită în câteva filme. E invitația oficială a Societății Transilvane a lui Dracula.

— Există și filiale americane ale acestei societăți?
am întrebat imediat.

— Americane și canadiene. Există o filială chiar și în Africa de Sud și una la Tokio. Există câteva sute de mii de bărbați și femei care manifestă un mare interes în problema vampirilor. Vă surprinde, domnule detectiv? Credeți că suntem un cult mai modest?

— M-ar fi surprins acum o săptămână, dar nu și acum, am replicat. Nimic nu mă mai surprinde prea tare. Vă mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine.

Am luat loc împreună cu Westin la o masă mare de bibliotecă din stejar. Alesese o duzină sau mai multe volume despre vampiri să le citească sau măcar să le răsfoiască.

—Vă recomand în mod special *Setea de sânge: Conversații cu adevărați vampiri*, de Carol Page. Domnișoara Page e cea mai indicată. Mă captivează și mă convinge, spuse el, înmânându-mi cartea *Setea de sânge*. A întâlnit vampiri și le înregistrează activitățile cu acuratețe și fără părtinire. Și-a început cercetările în mare măsură sceptică, oarecum ca și dumneavoastră, cred.

— Aveți dreptate, sunt foarte sceptic, am recunoscut. I-am povestit lui Peter Westin despre cea mai recentă crimă din Los Angeles, apoi mi-a permis să-i pun orice întrebări doream despre lumea vampirilor. Îmi răspundea cu răbdare și am aflat curând că o subkultură legată de vampiri exista în aproape fiecare metropolă importantă, dar și în orașe mai mici, cum ar fi Santa Cruz în California, Austin în Texas, Savannah în Georgia, Batavia în New York și Des Moines în Iowa.

— Un vampir adevărat, spuse el, e o persoană născută cu un dar extraordinar. El, sau ea, are capacitatea de a absorbi, canaliza, transforma și manipula energia pranică. Dacă vă bea sângele, vă iau forța.

— Sângele meu? am întrebat.

— Da, așa spune că ați fi o pradă rezonabilă.

Mi-am amintit de raidul nocturn de la salonul de funeralii din nordul Los Angelesului.

— Dar sângele cadavrelor? Al celor morți de o zi sau două?

— Dacă un vampir sau un poseur ar fi disperat, presupun că sângele unui cadavru ar fi suficient. Dați-mi voie să vă povestesc despre vampirii adevărați, domnule detectiv. Cei mai mulți dintre ei au nevoi, caută atenție și manipulează oameni. Frecvent, sunt oameni atrăgători – în primul rând *din cauză că* sunt nemuritori, au dorințe interzise, sunt rebeli, puternici, au calități erotice și își conștientizează propria nemurire.

— Subliniați de fiecare dată cuvântul vampiri *reali*. Care e distincția pe care încercați să o faceți?

— Cei mai mulți dintre tinerii care au legături cu rețeaua subterană a vampirilor sunt simpli oameni care joacă roluri; experimentează, fiind în căutarea unui grup care să corespundă nevoilor lor momentane. Există chiar un foarte popular joc: Mascarada. În special tinerii sunt atrași de stilul de viață al vampirilor. Vampirii au o incredibilă cale alternativă de a privi lumea. Pe lângă asta, participă la petreceri până târziu în noapte; până când se crapă de ziuă. Buzele i se curbară într-

un zâmbet.

Se vedea bine că Westin era dispus să-mi vorbească și mă întrebam de ce. De asemenea, mă întrebam cât de serios privea stilul de viață al vampirilor. Magazinul lui de îmbrăcăminte din oraș avea ca țintă oamenii care preferau accesoriile alternative. Era el însuși un poseur? Sau Peter Westin era un adevărat vampir?

— Mitologia vampirilor datează de mii de ani, reluă el. E prezentă în China, Africa, America Centrală și de Sud. Și în Europa Centrală, desigur. Pentru numeroși oameni, aici, în America, este un fetiș estetic. E sexual, teatral și foarte romantic. De asemenea, transgresează ideea de gen, ceea ce e foarte atractiv în vremurile în care trăim.

Simțeam că e timpul să opresc pledoaria și să mă concentrez asupra crimelor.

— Dar cum rămâne cu crimele – cu violențele propriu-zise care se desfășoară aici, în California și Nevada?

Pe fața lui se așternu o mască îndurerată.

— Am auzit despre Jeffrey Dahmer că ar fi un vampir-canibal. De asemenea, despre Nicolas Claux, un nume care probabil că nu vă este cunoscut. Claux era un director de casă de pompe funebre din Paris, care și-a mărturisit crimele pe la mijlocul anilor nouăzeci. Odată arestat, i-a plăcut grozav să povestească felul în care se hrănea cu carnea cadavrelor de pe masa lui de lucru. A devenit cunoscut în toată Europa sub numele de Vampirul din Paris.

— Ați auzit de Rod Ferrell din Florida? am întrebat.

— Desigur. Pentru unii e un erou întunecat. E foarte important în mediul internet. El și micul lui cult i-au măcelărit pe părinții unui alt membru. Apoi au sculptat numeroase semne oculte în carnea cadavrelor. Știu totul despre Rod Ferrell. Se presupune că era obsedat să deschidă porțile iadului. Credea că trebuia să omoare un număr mare de oameni și să le consume sufletele pentru a deveni suficient de puternic încât să poată deschide porțile iadului. Cine știe? Poate că a reușit, spuse Westin.

Mă privi fix o bună bucată de vreme.

— Dați-mi voie să vă spun ceva, domnule detectiv Cross. E adevărul absolut și cred că e important ca dumneavoastră să înțelegeți. A fi psihopat sau criminal e la fel de neobișnuit pentru un vampir ca pentru orice om de pe stradă.

Am ridicat din umeri.

— Cred că ar trebui să verific statistica rezultată din cercetarea dumneavoastră în privința acestui subiect. Între timp, unul sau mai

mulți vampiri, reali sau jucători de roluri, au ucis zece oameni, am spus.

Westin păru trist.

— Da, domnule detectiv, știu. De aceea am acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

I-am pus o ultimă întrebare:

— Sunteți vampir?

Peter Westin făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Da, sunt.

Vorbele lui mi-au străbătut ca un cuțit. Vorbea cât se poate de serios.

În noaptea aceea, în Santa Barbara, mă temeam ceva mai mult de întuneric decât oricând înainte. În camera mea de hotel, citeam un roman sensibil numit *Așteptare*, de Ha Jin. Și așteptam. În seara aceea sunasem acasă de două ori. Încă nu eram sigur dacă mă simțeam singur sau vinovat că ratasem concertul lui Damon.

Sau poate că mă speriasse Peter Westin cu poveștile și cărțile lui despre vampiri și cu privirea lui bântuită. În orice caz, acum, că îl cunoscusem pe el, luam vampirii mult mai în serios. Westin era un om ciudat, sinistru, de neuitat. Aveam senzația că îl voi întâlni din nou sau cel puțin că voi mai vorbi cu el.

În seara aceea temerile mele nu m-au părăsit și nu au făcut-o nici măcar odată cu primele raze de lumină ce străluceau aprins peste munții Santa Ynez. Se întâmpla ceva îngrozitor, ceva în care erau implicate persoane dezaxate sau poate un cult subteran. Probabil era ceva în legătură cu subcultura vampirilor. Sau poate nu, și gândul ăsta era mult mai neliniștitor. Însemna că ancheta noastră se situa într-un întuneric total.

Pe la ora 7.30, mașina pe care o închiriasem se strecura prin ceață deasă și prin traficul matinal. Fredonam un blues plăcut al formației Muddy Waters, și lucrul acesta m-a bine dispus.

Am părăsit Santa Barbara îndreptându-mă spre Fresno; trebuia să mă întâlnesc cu un alt „expert”.

Am condus câteva ore. La Santa Maria am ajuns pe autostrada 166 și am continuat drumul spre est prin Sierra Madres, până când am ajuns în autostrada 99; am luat-o spre nord. Străbăteam pentru prima dată California și îmi plăcea aproape tot ceea ce vedeam. Topografia și culorile peisajului erau diferite de cele de acasă, din est.

M-am înscris într-un rulaj confortabil, ascultând un CD cu Jill Scott. Pe porțiuni întinse de drum m-am gândit la felul în care îmi petrecusem viața în ultimii câțiva ani. Știam că unii dintre prietenii mei începeau să-și facă griji în privința mea, inclusiv cel mai bun dintre ei, John Sampson, și mi-ar fi greu să-l cataloghez ca pe unul care își face griji din nimic. Sampson îmi spusese în repetate rânduri că mă așez singur în calea necazurilor. Sugerase chiar că poate ar fi timpul pentru o schimbare de carieră. Știam că pot trece la FBI, dar opțiunea aceasta nu prea suna a schimbare de carieră. De asemenea, puteam să mă întorc la psihiatrie – fie să consult pacienți, fie să predau, poate la Universitatea Johns Hopkins, unde îmi luasem diploma și aveam încă legături destul de puternice.

Și apoi era refrenul preferat al Mamei Nana: trebuia să-mi găsesc pe

cineva și să mă recăsătoresc; aveam nevoie de o persoană pe care s-o iubesc.

Nu că n-aș fi încercat. Soția mea, Maria, fusese împușcată în mașină în Washington și cazul nu fusese rezolvat niciodată. Lucrul acesta se întâmplase când Damon și Jannie erau încă mici, și cred că nu am depășit niciodată momentul cu adevărat. Poate că nu aveam să o fac niciodată. Chiar și acum, dacă mă lăsam furat de gânduri, ceea ce i se întâmplase ei, nouă, mă putea întoarce pe dos, mai ales lipsa completă de logică. Ce stupidă pierdere a unei vieți omenești! Îi lăsase pe Damon și pe Jannie fără mamă.

Încercasem din răspuțuri să găsesc pe cineva, dar poate că pur și simplu nu eram predestinat să am noroc de două ori în viață. Fusese Jizzie Flanagan, dar lucrurile nu ar fi putut să se termine mai rău decât s-a întâmplat. Și apoi Christine Johnson, mama micuțului Alex. Era profesoară și acum locuia aici, pe Coasta de Vest. Era bine, îi plăcea la Seattle și „își găsise pe cineva”. Sentimentele mele erau încă extraordinar de confuze în privința ei. Suferise din cauza mea; din vina mea, nu a ei. Spusese clar că nu putea trăi alături de un detectiv de la Omucideri. Și apoi, nu cu mult timp în urmă, începusem să mă implic într-o relație cu o agentă FBI pe nume Betsey Cavalierre. Acum Betsey era moartă. Crima rămăsese nerezolvată. Mă temeam până și să beau ceva cu Jamilla Hughes. Trecutul începea să mă bântuie.

„Halal detectiv”, am murmurat, văzând semnul de deasupra șoselei pe care scria Fresno. Venisem aici să mă întâlnesc cu un bărbat în legătură cu niște dinți.

De fapt, colți.

Salonul de tatuaje, colți și fălci se afla la marginea unui modest cartier comercial din centrul orașului Fresno. Era o firmă părăginită, cu un scaun vechi de dentist așezat la vedere în vitrină. Pe scaun ședea o fată care nu putea avea mai mult de paisprezece, cincisprezece ani. Își ținea gâtul uscățiv și plin de pistrii aplecat în poală, gemând la fiecare înțepătură de ac.

Pe un scaun înalt fără spătar din spatele ei ședea un tip tânăr cu o bandană în roșu și galben strălucitor, strânsă bine pe cap. Îi aplica un tatuaj. Întinse mâna după o sticlă de tuș; gama largă de tușuri de tatuaj de lângă el îmi amintea de cabina de machiaj de la o sărbătoare școlară.

În următoarele câteva minute am urmărit din stradă procesul de tatuare. Nu puteam să mă abțin să nu mă gândesc la rolul durerii psihice asociate cu aplicarea unui tatuaj, dar și cu crimele de până atunci.

Cunoșteam în mare procesul de tatuare și îl urmăream pe artistul amator cum așeza o lampă lungă aproape de ceafa fetei. Artistul folosea două mașinării de tatuat acționate cu piciorul: una pentru contur și alta pentru aplicarea umbrelor și a culorilor. Parasolarul rotund situat între mașinării conținea paisprezece ace diferite. Cu cât erau mai multe ace, cu atât tatuajul era mai colorat.

Un om între două vârste cu părul lins trecea pe stradă, și se opri suficient ca să murmure:

— E o nebunie și tu ești nebun că te uiți.

Oricine poate fi critic în zilele noastre. În sfârșit, am intrat și am văzut opera specialistului în tatuaje, un mic simbol celtic în verde și auriu. L-am întrebat unde pot găsi colți (*fang*) și fălci. Și-a mișcat capul, de fapt barba, pentru a indica un hol din stânga lui; de fapt, nu a scos nici un cuvânt.

Am trecut pe lângă vitrine: cercei pentru limbă și buric, inclusiv fosforescenți, inele masive pentru încheieturi, ochelari de soare, pipe, podoabe din mărgelă, un poster cu două tipuri populare de gheare – Ogre și Faust.

Te apropii, mi-am spus pe când intram pe hol, și apoi am dat ochii cu maestrul în colți.

Mă aștepta, și a început să vorbească imediat ce am intrat:

— Ai sosit, în sfârșit, călătorule. Știi, când te duci în cele mai interesante și periculoase cluburi de vampiri, cele din Los Angeles, New York, New Orleans, Houston, vezi colți la tot pasul. Țsta e

decorul, și ce decor, prietene. Vestimentația gotică, edwardiană, victoriană, sado-maso, merge orice. Am fost printre primii care au făcut colți la comandă pe aici. Am început în Laguna Beach și am ajuns în nord. Și acum iată-mă, Puștiul din Fresno.

După o vreme, în timp ce vorbea, i-am observat dinții, incisivii alungiți. Arătau de parcă ar fi putut face mari stricăciuni.

Îl chema John Barreiro și era scund și îngrozitor de slab; era îmbrăcat mai mult în negru, cam ca Peter Westin. Era probabil persoana cu cea mai sinistru înfățișare pe care o întâlnisem vreodată.

— Știi de ce mă aflu aici – crimele din parcul Golden Gate, i-am spus fabricantului de colți.

Încuviință și rânji fioros.

— Știu de ce ești aici, pelerinule. Te-a trimis Peter Westin. Peter e foarte convingător, nu-i așa? Urmează-mă. Mă duse într-o cameră mică și supraaglomerată din spatele magazinului. Pereții erau vopsiți în albastru închis, iluminarea era sinistru.

Barreiro deborda de energie și vorbea mișcându-se tot timpul.

— Există în Los Angeles un club extraordinar, Fang Club. Le place să spună că e singurul loc în care poți întâlni vampiri adevărați și supraviețuiești ca să poți povesti. În serile de week-end e posibil să fie acolo patru-cinci sute de oameni. Poate că vreo cincizeci dintre nenorociți sunt vampiri adevărați. Aproape toată lumea poartă colți, până și cei ce se prefac că sunt vampiri.

— Dinții tăi sunt reali? l-am întrebat.

— Lasă-mă să te înțep un pic și o să vedem, zise fabricantul de colți și râse. Răspunsul la întrebarea ta este da. Mi-am mărit incisivii, apoi mi-au fost piliți pentru a avea margini ascuțite. Mușc. Beau sânge. Eu sunt tipu' ăla cu adevărat rău, domnule detectiv.

Am încuviințat dând din cap, neîndoindu-mă nicio clipă de spusele lui. Își juca bine rolul și arăta corespunzător.

— Dacă aș putea lua un simplu model al caninilor tăi, ți-aș putea face o pereche de colți exact cum ți se potrivesc. Asta te-ar face cu adevărat deosebit de prietenii tăi detectivi. Te-ar lăsa fără prieteni.

Am zâmbit la gluma lui, dar l-am lăsat să vorbească.

— Fac câteva sute de seturi de colți în fiecare an. Superiori și inferiori. Uneori dubli. Ocazional, mai fac câte o pereche din argint sau aur. Cred că ți-ar sta grozav cu canini argintii.

— Ai citit despre celelalte omoruri din California? l-am întrebat.

— Am auzit despre ele, da. De la prieteni și cunoștințe, cum ar fi Peter Westin. Unii vampiri sunt încântați de ceea ce se întâmplă. Ei cred că e semnul unei noi ere: poate că va sosi un nou Lord.

L-am oprit. M-a străbătut brusc un fior, în legătură cu ceea ce spusese.

— Există un conducător al vampirilor?

Barreiro miji ochii lui întunecați până deveniră niște crăpături.

— Nu. Sigur că nu există. Dar dacă ar exista, nu aş vorbi cu tine despre asta.

— Atunci există un Lord, am spus.

Îmi aruncă o privire ucigaşă şi începu să se mişte din nou.

— Ai putea face dinţi de tigru – astfel încât să poată fi purtaţi de un om? l-am întrebat.

— Aş putea, zise. Am făcut.

Apoi, deodată, sări la mine cu o viteză surprinzătoare. Mă apucă de păr cu o mână şi de o ureche cu cealaltă. Am un metru nouăzeci şi cinci şi eram mult mai greu ca el. Nu mă aşteptam însă. Bărbatul mic era agil şi foarte puternic. Mişcă gura deschisă către gâtul meu, dar se opri.

— Să nu ne *subestimezi* niciodată, domnule detectiv Cross, şuiere John Barreiro, după care îmi dădu drumul. Ei bine, acum eşti sigur că nu vrei colţii aceia? Pe gratis. Poate pentru propria ta siguranţă.

William conducea camioneta albă prin deșertul Mojave cu aproape o sută șaizeci de kilometri pe oră. Ascultau un LP cu The Marshall Brothers, la maximum. William se grăbea pe șoseaua 15, îndreptându-se spre Vegas, următoarea oprire în turul lor.

Camioneta era o idee ingenioasă. Era un nenorocit de vehicul mobil pentru recoltat sânge, cu toate abțibildurile de rigoare ale Crucii Roșii. El și Michael aveau chiar permise să ia sânge oricui s-ar fi oferit voluntar să doneze.

— E la vreo trei kilometri în față, îi spuse William fratelui său, care stătea cu un picior gol scos pe geam.

— Ce e în față? Pradă, sper. Sunt plictisit de moarte. Trebuie să mă hrănesc. Mi-e sete. Nu văd nimic pe aici, se văicări Michael ca un adolescent răsfățat și diabolic ce era. Să nu mă iei cu vrăjeli șmecherești. Nu văd nimic în față.

— O să vezi curând, spuse Michael pe un ton misterios. Asta ar trebui să te dezmeticească. Îți promit.

Câteva minute mai târziu, camioneta parca într-o zonă comercială de parașutism cunoscută ca loc de aterizare. Michael se ridică și chiui, bătând cu palmele în bord. *Ce băiat era.*

— Simt nevoia de viteză, țipă Michael, imitându-l cât putea de bine pe Tom Cruise când era tânăr.

Frații făceau parașutism încă de când ieșiseră din închisoare. Era unul dintre cele mai bune droguri legale la îndemână și le deturna gândurile de la omoruri. Săriră din camionetă și intrară într-o clădire din beton cu acoperiș plat care văzuse desigur și vremuri mai bune.

William plăti douăzeci de dolari direct pilotului pentru o călătorie cu un avion Twin Otter. Erau două avioane pe platforma de beton de lângă mica pistă, dar exista un singur pilot și nimeni altcineva la centrul de parașutism.

Pilotul era o fată cu păr negru, nu mult mai în vârstă decât William. Avea cel mult douăzeci și ceva de ani. Era suplă, sexy, dar cu o față rea de viezure, cu obraji plini de acnee. William își dădu seama, totuși, că îi plăcea cum arătau el și Michael. Dar, hei, cui nu i-ar fi plăcut?

— Nu avem plăci, așa că nu faceți surfing aerian. Ce vă place, băieți? Întrebă fata, cu un puternic accent de sud-est. Numele meu e Callie, ca să știți.

— Ne place aproape orice! zise Michael și râse. Adică și asta, Callie, vorbesc serios. Ne place aproape orice merită să ne placă.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Callie, și susținut privirea lui Michael câteva clipe. Ei, atunci s-o facem, spuse, și se urcară într-unul dintre avioanele Otter.

Mai puțin de un minut și jumătate mai târziu, micul avion hurducăia pe pista de pământ. Frații râdeau și țipau cât puteau de tare în timp ce își pregăteau parașutele.

— Da' pareți amândoi tare excitați, trebuie să vă spun, băieți. Vă place căderea liberă, nu? Așa-mi pareți amândoi, țipă Callie ca să acopere zgomotul motorului. Avea o răgușeală pe care William, la drept vorbind, o găsea iritantă. Își dorea să-i facă o gaură largă în gât, dar lucrul acesta nu părea un gest foarte inteligent într-un asemenea moment.

— Printre altele, da. Urcă la 5500 de metri, îi țipă Michael.

— Oho! 4000 sunt de-ajuns. Știți, la 4000 de metri temperatura e sub 0 grade. Și scade cam cu un grad la fiecare 300 de metri. Hipoxia se instalează la 5500 de metri. E cam mult pentru pielea voastră subțire, băieți.

— Îți spunem noi când e prea mult. Am mai făcut chestia asta, spuse Michael, cam supărat acum, cu dinții dezgoliți, dar poate că ea interpretează asta ca pe un mic zâmbet seducător. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla așa ceva.

William îi strecură fetei-pilot alți douăzeci de dolari.

— 5500, spuse. Ai încredere în mine. Am mai făcut asta.

— În regulă. Voi o să fiți ăia cu degetele și urechile degerate, le spuse Callie. V-am avertizat.

— Suntem băieți cu corpuri încinse. Nu-ți face griji pentru noi. Tu ai experiență ca pilot?

Callie rânji.

— Ei bine, va trebui pur și simplu să verificăm, nu? Să spunem că probabil nu-mi pierd virginitatea aici.

William se uită la indicatoare ca să se asigure că îi ducea destul de sus. La 5500 de metri, Otterul trecu lin în poziție orizontală. Nu bătea vântul foarte tare, iar priveliștea era una pentru care ar fi meritat să mori. Practic, avionul se pilota singur.

— Băieți, asta nu e o idee foarte bună, îi avertiză pilotul din nou. E frig ca dracu' aici.

— E o idee grozavă. Și la fel e și *asta!* țipă Michael.

O înșfăcă pe loc. Mușcă adânc în beregata expusă a lui Callie. Îi ținea gâtul zdravăn, cu dinții și falca lui puternice. Începu să bea, să se hrănească la 5500 de metri.

Era tot ce se putea obține din sado-erotism. Callie țipa și lovea, se lupta din răputeri, dar nu era în stare să-l dea la o parte. Prin toată cabina sărea sânge de un roșu aprins. Era atât de puternic... Încercând

cu disperare să iasă din scaunul strâmt de pilot, Callie își dislocă șoldul.

Genunchii fetei se lovira de câteva ori de panoul de instrumente, apoi încremeniră brusc. Ochii ei căprui deveniră sticloși și nemișcați ca piatra. Cedă. Amândoi îi sorbeau lacom sângele. Se hrăneau rapid și eficient, dar nici nu se punea problema să-i sece trupul de sânge în cabină.

Apoi William deschise ușa cabinei. Îl izbi o pală de aer înghețat

— Hai! țipă el. Cei doi frați săriră din avion – în cădere liberă.

Experiența prin care treceau avea un nume rău. Nu era un zbor, ci mai degrabă o desprindere de trup.

În poziție orizontală, cei doi cădeau cu aproximativ o sută de kilometri pe oră. Dar în poziție verticală viteza creștea la peste o sută șazeci de kilometri pe oră, mai degrabă o sută optzeci, își închipuia William.

Senzația era fantastică, absolut extraordinar de experimentat. Corpurile lor trepidau ca niște diapazoane. Sângele proaspăt al lui Callie le pompa prin vene.

La asemenea viteze, cea mai mică mișcare a piciorului stâng arunca tot corpul spre dreapta.

Adoptară repede o poziție verticală și rămaseră așa. Aproape tot timpul coborârii.

Încă nu trăsese corzile parașutelor. Asta era cea mai mare senzație: posibilitatea de a muri subit.

Vântul le împingea și trăgea corpurile cu o forță extraordinară.

Singurul sunet pe care îl auzeau era vântul.

Era extaz.

Încă nu-și deschiseseră parașutele. Cât de mult puteau aștepta? Cât?

Singurul lucru care lipsea pentru ca totul să fie perfect, se gândea William, era absența durerii. Durerea făcea orice experiență mai plăcută. Durerea era secretul pentru obținerea plăcerii, un lucru pe care foarte puțini îl înțelegeau. Totuși, el și Michael înțelegeau.

În sfârșit, traseră corzile, și nu ar mai fi putut aștepta nicio secundă în plus. Parașutele se deschiseră, smucindu-i zdravăn. Pământul se apropia cu viteză de ei.

Aterizară și se rostogoliră, chiar la timp ca să vadă aparatul prăbușindu-se și explodând, poate la un kilometru distanță de ei, în deșert.

— Nici o dovadă, spuse William satisfăcut, cu ochii lucind de plăcere și excitație. Ce ne-am mai distrat.

Vremea sângeroasă. Așa numea William turul lor criminal. El și Michael se porniseră acum și nimic nu-i putea opri până nu își încheiau misiunea. Nimic – nici ploaia, nici poleiul, nici FBI-ul.

Camioneta de Cruce Roșie aluneca ușor pe strada Fremont, fosta promenadă din Las Vegas. Se pierdea în decorul strălucitor al neoanelor, făcându-i să se simtă invizibili. Asemeni atâtor masculi tineri, William și Michael se simțeau invulnerabili. Nu vor fi prinși sau opriți niciodată.

Criminalii înregistrau totul – fântânile arteziene ridicole din fața aproape fiecărui cazinou sau hotel, o capelă matrimonială cu melodia „Love me tender” revărsându-se duios dintr-un difuzor, autobuzele de excursioniști pictate strălucitor, ca acela din fața camionetei, de la Uniunea Generală a Constructorilor de Acoperișuri și Izolații.

— Ăsta e un adevărat oraș al vampirilor, decretă William. Simt energia. Până și viermii aștia demni de milă de pe străzi trebuie să se simtă plini de viață. E fabulos – atât de teatral, strălucitor, excesiv de spectaculos. Nu-ți place, pur și simplu?

Michael bătu din palmele lui uriașe.

— Sunt în Rai. Ne putem permite să fim pretențioși aici.

— Ăsta e planul nostru, spuse William. Să fim foarte pretențioși.

La miezul nopții, conduseră către noua promenadă, Las Vegas Boulevard. Opriră la Mirage, unde pe un mare panou de neon, ridicat mult deasupra străzii aglomerate, se făcea reclamă Spectacolului Magic al lui Daniel și Charles.

— E o idee atât de bună? întrebă Michael, în timp ce se apropiau de casa de bilete din interiorul hotelului.

William nu-l luă în seamă și ridică două bilete rezervate pentru spectacolul de magie. Amândoi purtau haine negre de piele și cizme înalte, negre. Oricum, în Vegas nimănui nu-i prea păsa cum te îmbrăcai. Când se așezară lângă scenă, spectacolul tocmai trebuia să înceapă.

Tot ce avea legătură cu teatrul era spectaculos și ieșit din comun. O scenă enormă fusese acoperită cu catifea neagră lucioasă. Fundalul era o structură metalică înaltă de zece metri acoperită cu imagini proiectate din spate care se schimbau continuu. Luminile erau manevrate de șase tehnicieni. În orice caz, luminile creau iluzia spațiului.

William folosi lumânarea de pe masa lor ca să-și aprindă o țigară — E timpul pentru spectacol, dragul meu frate. Amintește-ți ce spuneai – ne permitem să fim pretențioși. Nu uita asta.

Magicienii au apărut pe scenă de o manieră grandioasă. Daniel și Charles au zburat literalmente din tavan, într-o cădere de cel puțin cincisprezece-douăzeci de metri.

Apoi magicienii au dispărut – iar mulțimea vrăjită a izbucnit în aplauze.

Și William și Michael aclamau. Viteza uluitoare cu care funcționa mecanismul hidraulic îl impresiona pe William.

Daniel și Charles apărură din nou. Magicienii aduseră pe scenă doi mici elefanți, un armăsar alb și un splendid tigru de Bengal.

— Ăsta sunt eu, șopti William în urechea lui Michael. Eu *chiar sunt* felina aia frumoasă. Sunt chiar lângă Daniel. Ar trebui să fie grijuliu.

În sistemul de sunet se auzea „Stairway to Heaven”, piesa formației Led Zeppelin, cu sunet computerizat. Un sistem de aerisire puternic elimina mirosul de urină și excremente animale. Înăuntru era pompat un miros semiplăcut de vanilie și migdale.

Între timp, cei doi magicieni de pe scenă discutau ceva în contradictoriu.

William se aplecă în direcția unui cuplu tânăr și frumos care tocmai primise locuri la masa de cocteil din stângă lor. Bărbatul și femeia aveau în jur de douăzeci și cinci de ani. Îi recunoscuseră imediat dintr-un spectacol de televiziune. Nu se putea hotărî care dintre cei doi actori arăta mai bine. Erau amândoi atât de dezinvolți, atât de plini de ei. Știa că îi cheamă Andrew Cotton și Dara Grey. La dracu', citea *EW* și ziarele de scandal în timpul liber.

— Nu e uimitor? îi întrebă. Ador magia. E atât de perversă și de amuzantă. E hilar!

Femeia aruncă o privire în direcția lui. Dara Grey era pe cale să-l pună la locul lui, când privi în ochii lui William. Pur și simplu era a lui. Doar atunci se osteni William să vadă cum arăta și în rest: o rochie mulată albastră superbă, o curea clasică, pantofi împodobiți cu strasuri și o geantă brodată de la Fendi. Drăguță, foarte drăguță. Trebuia să fie hrana lui.

Va fi așa de bună, așa de delicioasă.

Acum îl va seduce pe prietenul ei. Andrew, dragul și dulcele de Andrew.

Apoi – vor petrece până în zori.

Cei doi magicieni continuau să se batjocorească fără milă pe scenă. Ochii lui William alunecară înapoi către luminile strălucitoare și cearta zgomotoasă. Zâmbi, fără să vrea. Magicienii făceau și ei parte din seara aceea, o parte importantă, al naibii de importantă.

Daniel și Charles aveau puțin peste patruzeci de ani. Erau arătoși într-un fel brutal, încrezători, mai ales în ochii mulțimii pestrițe din Las Vegas.

Daniel se adresa publicului de parcă ar fi fost un avocat isteț care manipula un juriu. Vântura o sabie lungă, foarte bine lustruită, folosind-o pentru a accentua.

— Suntem artiști de performanță, probabil cei mai buni care lucrează acum în lume. Am dat reprezentații la Madison Square și la Grădina de Iarnă din New York, la Castelul Magic și la Palladium în Londra, la Salonul Crazy Horse din Paris. Am ținut capul de afiș în Frankfurt, Sydney, Melbourne, Moscova și, desigur, Tokio...

Charles părea plictisit de discursul în care fratele său se lăuda. Se așează pe una dintre marginile scenei și căscă să-și rupă fălcile.

— Ăstora nu le pasă de pedigree-ul tău, Daniel, spuse în cele din urmă Charles. Majoritatea capetelor astea pătrate nu ar putea să-l deosebească pe Houdini de Siegfried și Roy. Fă un truc ieftin; pentru asta au venit aici. Trucurile sunt pentru copii și asta sunt toți. Fă un truc! Fă un truc ieftin și șmecher!

Deodată, Daniel îndreptă vârful săbiei pe care o mâniau către partenerul său și o legănă amenințător.

— Te avertizez, potaie!

William privi către cuplul de lângă el.

— Mă credeți sau nu, partea asta e destul de reușită, șopti el.

Prinse privirea actorului, dar acesta se uită repede în altă parte. *Prea târziu. Îl prinsese și pe el. Bărbatul dorea să se culce cu el. Cine putea să-l învinovățească? Doamne, voia să se hrănească. Acolo, atunci.*

Pe scenă, Daniel începuse să țipe la Charles:

— M-am săturat de prostiile tale exagerate și demne de milă, colega. M-am săturat de tine! Până peste cap!

— *Ce păcat, maimuțări William următoarele cuvinte rostite pe scenă. Pentru că doar am început să te chinui, pe tine ca și pe ei! Capetele pătrate!*

Cei doi actori care stăteau lângă ei râseră de felul corect în care William îi îngâna pe cei de pe scenă. Îi cucerise de-a binelea. Acum, bărbatul aproape că nu-și mai putea lua ochii de la William. Bietul, bietul Andrew.

Brusc, pe scenă, Daniel se repezi la Charles. Îi înfipse acestuia sabia direct în piept. Țipătul lui Charles era pătrunzător și real. Din piept îi țâșni sângele, care sărea și stropea peste tot. Publicul înspăimântat oftă și în încăpere se așternu liniștea.

William și Michael chicoteau fără să se poată abține. Ca și cuplul de lângă ei. Spectatorii le făceau semne să tacă.

Daniel începu să târască trupul lui Charles pe scenă, atent să sublinieze cât de greu cântărea. Foarte spectaculoasă treabă. Se opri lângă un mic element de decor care era de fapt o masă de măcelărie. Întinse cadavrul pe masă.

Luă un topor, îl ridică și îi tăie capul lui Charles.

Camera se umplu de țipete. Unii oameni își acoperiră ochii.

— Nu e deloc amuzant! strigă cineva.

William urla, hohotea și bătea din mâini și din picioare.

Protestele zgomotoase din jurul lui continuau. Oamenii erau îngroziți, dar mai voiau. Cei doi actori de lângă el râdeau la fel de tare. Femeia, surescitată, îl lovi pe William pe braț.

Acum, Daniel puse capul lui Charles într-un coș împletit. O făcu foarte teatral, apoi se închină. În sfârșit, publicul înțelese. Se prinseseră.

William pufni și lăsă capul în jos.

— Partea cea bună s-a terminat. Restul e trivial.

Daniel duse coșul împletit înapoi, de-a curmezișul întregii scene. Mergea foarte încet. Apoi, cu mare grijă, răsturnă capul lui Charles pe un platou de argint.

— S-a întâmplat pur și simplu să aibă un platou la îndemână, șopti William către cuplul de actori.

Daniel se întoarse către public.

— S-a prins careva dintre voi care e treaba până acum? Nu?!? Chiar așa?!? E *mort*.

— Mincinosule! Nu, nu e! strigă William de unde se afla. Isprava ta e moartă, dar Charles e viu! Din păcate.

Brusc, capul de pe tipsia de argint se mișcă. Ochii lui Charles se deschiseră. Audiența fu cuprinsă de frenezie. Iluzia era destul de uimitoare și fără îndoială destul de nouă și neobișnuită.

— Doamne, uită-te ce ai făcut, Daniel, spuse Charles. Toți oamenii ăștia sunt martori. N-o să scapi niciodată basma curată, ucigașule.

Daniel ridică din umeri.

— O, ba da. Nimănui de aici nu-i pasă de tine și, ca să fiu sincer, cred că nimănui în general nu-i pasă de tine. Nu te plac. Nu se plac nici

măcar pe ei. O meritai, Charles.

Capul de pe tupsie vorbi din nou:

— O decapitare în public? Ajută-mă, Daniel.

— Care e cuvântul magic, Charles? Întrebă Daniel.

— Te rog, ajută-mă, răspunse Charles. Te rog, Daniel. Mă ajuți?

Daniel puse cu grijă coșul peste capul lui Charles, apoi îl cără înapoi de-a curmezișul scenei și cu fițe și gesturi teatrale, realipi capul lui Charles la corpul lui. Apoi Charles sări în sus și strânse mâna partenerului său.

Cei doi magicieni stăteau unul lângă altul și făceau plecăciuni.

— Doamnelor și domnilor, noi suntem Daniel și Charles, cei mai buni magicieni din lume! strigară ei către tavan.

În încăpere răsunau aplauze puternice și susținute. Oamenii se ridicaseră în picioare și băteau din palme și aclamau. Magicienii se mai înclinară de câteva ori.

— Huo! Huo! Sunt niște șarlatani! huiduiră William și Michael de la locurile lor. Văzură doi fraieri de la securitatea hotelului apropiindu-se de masa lor.

William se aplecă spre Andrew Cotton și Dara Gray.

— Vă plac magia, teatrul, aventura? Întrebă. Eu sunt William Alexander și el e fratele meu, Michael. Să mergem undeva. Să plecăm naibii de aici. O să ne distrăm de-adevăratelea.

Actorii se ridicară și, în timp ce se îndreptau spre ieșire cu William și Michael, sosiră oamenii de la pază.

— Ne vrem banii înapoi, le spuse William. Daniel și Charles sunt niște șarlatani.

La voi sau la noi? îi întrebă William pe actori, având grijă ca întrebarea să sune cât mai puțin amenințător. Nu voia să-i piardă acum pe Dara și pe Andrew. Avea planuri cu ei.

— Unde stați? întrebă Dara. Era fantastic de sigură pe ea, considerându-se o zeiță, o divă. Încă una.

— Michael și cu mine stăm la Circus Circus, răspunse William.

— Noi locuim la Bellagio. Am pus cortul într-un apartament. Să mergem acolo. E fabulos, cel mai bun loc din Vegas. Avem droguri, spuse Andrew, MDMA. Vă plac?

— Avem o grămadă de jucării de distracție, spuse Dara, mângâind încet părul blond al lui William cu degetele.

Ar fi putut-o omori pentru afront. Se mulțumi să-i ia mâna și să o sărute. Era atât de plină de viață și de sânge bogat, cald.

Apartamentul de la Bellagio era la un etaj superior și dădea spre un lac cu fântâni care aruncau apă la zeci de metri în aer. Jetul fântânilor era aranjat după un cântec din *A Chorus Line*. William se gândea că era o cantitate imensă de apă irosită. Aruncă o privire în jurul camerei și fix surprins că nu-i plăcea întru totul – oricum, nu existau covoare de nailon sau tapet din acril. În câteva locuri fuseseră lăsate la vedere boluri cu fructe și vase cu flori. Doamne, îi era foame, era hămesit, dar nu după struguri și mere.

Dara alunecă din rochia ei de petrecere de cum intră languroasă pe ușă. Trupul tinerei actrițe era bronzat și în formă. Aruncă neglijentă de pe umeri un sutien scump.

Sânii ei mici erau fermi, cu sfârcurile ridicate. Își păstră pe ea chiloții tanga crem și pantofii cu tocuri de la Jimmy Choos.

William le zâmbi actorilor – zâmbi la încercările lor de seducție și erotism, lascive și exersate. Se gândi că nu ar fi fost surprins dacă un machior ar fi apărut subit dintr-o cămăruță, și îi trecu prin cap întrebarea cum ar fi Brad Pitt și Jennifer Aniston împreună în pat. Probabil o plictiseală frumoasă și blondă.

— E rândul vostru, spuse Dara, provocându-i pe frați. Să vă vedem. Dezbrăcați-vă. Să ne bine dispunem cu toții.

— Nu o să fii dezamăgită, îi spuse William. Zâmbi și începu să se dezbrace. Nu se grăbi cu cizmele înalte până peste genunchi, apoi desfăcu ușor fermoarul combinezonului de piele. Ești sigură că nu vrei să scoți costumul ăsta de maimuță de pe mine?

Ochii ei se largiseră ca și ai lui Andrew.

William desfăcu coada de păr a lui Michael, lăsând părul blond și ondulat al acestuia să-i cadă pe umeri. Îl sărută pe Michael pe obraz,

apoi pe omoplat. Începu să-l dezbrace.

— Oh, oh, Doamne, șopti Dara. Voi doi chiar sunteți frumoși.

Erau amândoi excitați. Michael și William erau amândoi bine dotați, iar penisurile lor zvâcneau și se mișcau în timp ce stăteau acolo goi. Nu erau rușinoși. Frații erau obișnuiți cu nuditatea încă din copilărie. De asemenea, erau obișnuiți să facă sex cu străini.

— Mă simt depășită numeric, dar nu și valoric, spuse Dara, uitându-se în jurul ei. Scoase niște cocaină din poșetă.

William îi opri mâna cu un gest blând.

— Nu o să ai nevoie de asta. Întinde-te pe pat. Ai încredere în mine. Întinde-te pe pat, Dara.

Ca un magician, William scoase de nicăieri diverse eșarfe de mătase – roșu, albastru și argintiu. O legă pe Dara de picioarele patului. Ea se opuse puțin, prefacându-se că se teme. Le plăcea tuturor să o privească jucând, iar Michael își puse brațul în jurul lui Andrew, pe care îl luase deja valul. Și el era drogat. Ochii albaștri îi străluceau.

— De ce nu te faci comod? șopti Michael. Ești printre prieteni.

Andrew scoase o pereche de cătușe dintr-o geantă de piele de pe podea.

— Astea sunt pentru tine. Doar ca să ne distrăm, bine?

Michael întinse supus mâinile înaintea lui, gata să fie încătușat.

— Doar ca să ne distrăm, spuse și râse.

— O să fie grozav, zise Andrew, mai mult decât pervers. Simt deja fiori. Cred că am și început să mă pierd.

— Nu, nu ești nici măcar pe aproape, îl asigură Michael.

S-a întâmplat așa de repede că părea aproape imposibil. Michael îi trecu iute cătușele lui Andrew în jurul încheieturilor. Apoi îl întinse jos, pe covor. Era peste el cu totul. El și William îl imobilizară cu eșarfe de mătase. Se mișcau extrem de repede. Îi scoaseră hainele lui Andrew. Îi legară gleznele cu alte eșarfe.

— Ai încredere în noi, Andrew. O să fie nemaipomenit. Nici nu îți poți imagina, șopti William. Apoi îl privi pe Michael cum îl mușca pe Andrew de beregată. Doar o sorbitură, câțiva stropi delicioși. Un aperitiv.

Ochii frumoși ai lui Andrew Cotton căpătară o expresie sălbatică de frică și derută. Privirea era neprețuită. Știa că va muri. Curând, foarte curând. Poate doar peste câteva minute.

Dara nu vedea ce se petrece pe podea.

— Hei! Ce faceți voi, bărbatii, acolo jos? E pervers? Vă faceți unul pe celălalt? Mă simt neglijată aici. Să vină cineva aici cu mine în pat și să mi-o tragă.

William porni spre ea, cu penisul mare și frumos, cu abdomenul plat, zâmbetul irezistibil, încântător – așa cum știa foarte bine.

— Și diavolul sări în sus, spuse el.

— Sărută-mă, diavole, spuse ea, clipind galeș. Fă dragoste cu mine. Uită-l pe ramolitul de Andrew. Și pe Michael. Nu ești îndrăgostit de fratele tău, nu-i așa?

— Cine nu ar fi? întrebă el.

Îngenunche deasupra ei și își lăsă foarte lent corpul în jos. O strânse în brațe. Brusc, Dara începu să tremure. Știa, fără să știe cu adevărat. Ca atâția bărbați și femei din care se înfruptase William, voia să moară fără să știe ce își dorea. El știa că ea își vede reflecția în ochii lui de un albastru intens. Știa că Dara simțea că niciodată nu arătase mai atrăgătoare.

Și el chiar o dorea. În chiar momentul acela, și-o dorea pe Dara mai mult decât orice pe lume. William inhală mirosurile Darei – carne, săpun, o aromă de cidru, sângele bogat ce-i curgea prin vene. Apoi își trecu blând limba peste lobul urechii. Știa că Dara se simțea ca și cum ar fi fost atinsă *pe dinăuntru*. Nu era posibil fizic, dar ea simțise limba lui William adânc în interiorul ei.

Apoi, deodată, Michael îl ridică pe Andrew în patul imens. Era loc pentru toată lumea. Andrew era legat cu eșarfe colorate și cătușe de argint strălucitoare. Pe gâtul lui era un semn roșu distinct, iar din piept îi curgea sânge. Actorul era deja mort.

Dara începea să înțeleagă totul. William avea dreptate – totul era mult mai bine fără cocaină. O atingea peste tot, și era așa de cald, de excitant, sentimentul era unul rar. Se zvârcolea, gata deja să-și dea drumul, debordând de excitație și dorință.

— Țsta e numai începutul, îi șopti William în dreptul gâtului. Plăcerea ta abia începe. Promit, Dara.

Îi linse parfumul dulce-amăru. O sărută la nesfârșit. Apoi William o mușcă de gât.

Era din ce în ce mai bine.

Extazul durerii.

Să mori în felul ăsta.

Nimeni nu înțelegea asta până la sfârșit.

Se întâmplase din nou. Iisuse. Încă două crime păgâne. Un elicopter al FBI-ului mă aștepta la aeroportul din Fresno. Mergeam spre Las Vegas, unde mă aștepta iar un sedan tot al FBI-ului. Șoferul, un agent pe nume Carl Lenards, mă informă că directorul delegat Craig era deja la locul crimei. Apoi Lenards îmi relatează restul.

Ultimele crime avuseseră loc la un hotel de lux de cinci stele, Bellagio. Când s-a deschis, în 1998, Bellagio a fost cel mai scump hotel construit vreodată. Era destinat oamenilor sus-puși și familiștilor – cel puțin până în momentul acela. Abia de mai vedeai vreo urmă din vechiul Las Vegas – fără dame goale și mafioți în costume sclipitoare de piele.

Pe toată aleea de acces dinspre Bulevardul de Sud, care e șoseaua 604, erau parcate mașini de poliție și ale serviciilor de urgență din Las Vegas. Pe proprietatea hotelului erau cel puțin o jumătate de duzină de mașini de televiziune. Am estimat că în afara hotelului erau între cinci și șase sute de gură-cască. De ce erau așa de mulți? De fapt, ce se întâmplase exact înăuntru? Până în momentul acela, nu aveam decât schița unor detalii ale crimelor. Știam că trupurile fuseseră golite de sânge. *Dar nu fuseseră spânzurate.*

În timp ce îmi croiam drum prin mulțime, am văzut ceva ce m-a tulburat, m-a răscolit mai tare decât vestea despre crime.

Erau cel puțin o duzină de femei și bărbați îmbrăcați în veșminte gotice: haine negre lungi, pălării înalte, pantaloni de piele, cizme lungi. Unul dintre ei mi-a zâmbit drept în față, etalând un set de colți lungi și ascuțiți. Purta lentile de contact de un roșu sângerieu care străluceau. Părea să știe cine sunt.

— Fraiere, mi-a zâmbit. Bine ai venit în iad.

Nu aveam ce face în legătură cu vârcolacii. Am continuat drumul spre Bellagio. Acești ciudați jucători de roluri păreau să nu aibă nici o remușcare în legătură cu faptul că se aflau la locul crimei. Erau și criminalii acolo? Priveau? Ce așteptau să vadă în continuare? Ce semnificație aveau crimele?

Speram ca poliția din Las Vegas sau FBI-ul să filmeze mulțimea adunată în fața hotelului. Îmi închipuiam că se va fi ocupat Kyle de asta. Eram acolo dintr-un singur motiv: pot pune la un loc detalii de la scena crimei într-un fel în care alți polițiști nu o fac. Era motivul pentru care mă chemase Kyle Craig. Îmi cunoștea puterile și, probabil, îmi cunoștea și slăbiciunile.

Apartamentul în care fusese ucis cuplul era spațios și decorat cu

gust pentru un apartament dintr-o stațiune. Primul lucru pe care îl remarcă cineva care intra în baie era o cadă de marmură cu priveliște asupra unui lac artificial și câtorva fântâni arteziene.

Cadavrele erau în cadă. Le vedeam creștetele capetelor și picioarele goale. Când m-am apropiat, am văzut că bărbatul și femeia fuseseră mușcați și tăiați de câteva ori. Cadavrele dezbrăcate erau sinistru de albe.

Nu existase nici un loc în care să-i spânzure în interiorul apartamentului.

În cadă nu era mult sânge, dar dopul era pus. Încăperea forfotea de activitate polițienească. Prea multă după gustul meu. Erau detectivi de la poliția din Las Vegas, oameni de la salvare, cercetători de scene de crimă, un patolog, echipa de investigații a legistului și, desigur, FBI-ul.

Aveam nevoie de liniște.

Timp de câteva minute am studiat cadavrele goale și jalnice. Ca în cazul tuturor crimelor de până atunci, bărbatul și femeia erau atrăgători.

Specimene perfecte. Din ce motiv erau alese? Și dacă nu, de ce?

Fata părea să fie abia trecută de douăzeci de ani. Era mignonă, blondă, suplă și probabil cântărea sub cincizeci de kilograme. Lățimea umerilor ei nu era mai mare de o palmă și ceva. Avea sânii mici și mușcați, aproape sfârtecați. Peste tot, pe picioarele ei erau urme de mușcături. Și bărbatul părea să fie cam de aceeași vârstă. Blond, cu ochi albaștri, arăta gălbejit; avea corpul musculos, sculptural. Și el fusese mușcat. Avea beregata și încheieturile tăiate.

Nu se vedeau vânătăi pe mâinile lor care să indice că s-ar fi apărat.

Nu luptaseră? îi cunoșteau pe agresori.

— I-ai văzut pe strigoii care mișună pe afară? mă întrebă Kyle. Spectacolul cu ciudați pe jumătate umani?

Am încuviințat

— Și totuși e zi. Cei de afară trebuie să fie inofensivi. Pe strigoii care stau în criptele lor trebuie să-i găsim noi.

Kyle încuviință, apoi se îndepărtă.

După plecarea tehnicienilor de la poliție m-am plimbat prin apartamentul de hotel timp de câteva ore. E un ritual al meu, parte din propria mea obsesie. Poate că simt că le datorez asta morților. M-am oprit și m-am uitat fix la priveliștea lacului, de care se bucurau și victimele. Observam totul – alburile crem, rozurile spre roșu și galbenurile gen Parrish din anii '60 care colorau încăperea. Oglinzi înrămate, luminate de lumini îngropate. Fructe și flori proaspete.

Victimele își despachetaseră și chitiseră hainele. Le-am trecut în revistă: rochiile Bob Mackie, pantofi cu toc înalt de la Jimmy Choo și Manolo Blahnik, vreo două fuste. Scump, elegant, ce e mai bun.

Ultimul lucru la care se aștepta oricare dintre ei era să moară.

Pe comodă erau la vedere un teanc de jetoane de cincizeci și o sută de dolari de la cazinourile Venetian și New York-New York. Ucigașii lăsasera fleacurile. De asemenea, două fiole pline cu cocaină în poșeta femeii. Un cartuș de Marlboro Lights.

Vor să ne spună că nu îi interesează banii și drogurile? Sau jocurile de noroc? Sau țigările? Ce îi interesează – crima? Sângele?

În poșeta femeii erau cotoare de bilete. Suveniruri? Bilete de acces la MGM Grand Adventures. Bilete de spectacol la Circus Circus, Folies Bergere în Tropicana, la magicienii Siegfried și Roy. O sticlă pe jumătate plină de parfum Lolita Lempicka.

Bărbatul păstrase câteva note de plată de restaurant. Le Cirque în Bellagio, Napa, The Palm, Spago din Caesars.

— Nu sunt bilete sau chitanțe de aseară, i-am spus lui Kyle. Trebuie să aflăm unde s-au dus. Ar putea fi locul în care i-au întâlnit pe ucigași. Trebuie să se fi împrietenit cu ei. Ei i-au adus pe criminali aici.

Telefonul celular din buzunarul meu începu să sune. *Fir-ar să fie!* De ce port porcăriile astea electronice infernale? De ce trebuie un om în toate mințile să fie întotdeauna disponibil?

Am scos telefonul, uitându-mă în același timp la ceas. Era deja unsprezece. Halal viață. Până acum știam că Andrew Cotton și Dara Grey fuseseră să bea ceva la Rum Jungle, apoi la un spectacol de magie la Mirage. Fuseseră văzuți vorbind cu doi oameni, dar în teatru era întuneric. Asta-i tot ce aveam până în clipa aceea, dar era încă devreme.

Văzusem scena crimei de la Bellagio încă la începutul serii. Cazul îmi intrase de-a binelea sub piele. Crimele erau brutale, sălbatice. Citisem despre crime asemănătoare în Paris și Berlin, „atacuri cu mușcături”, dar nu mai văzusem niciodată așa ceva cu ochii mei.

— Alex Cross, am spus la telefon. M-am întors către fereastra panoramică prin care se vedeau lacul și deșertul în depărtare. Priveliștea era liniștitoare, într-un contrast izbitor cu ceea ce se întâmplase în apartament.

— Sunt Jamilla, Alex. Te-am trezit?

— Nu, nici pe departe. Îmi doresc s-o fi făcut. Sunt la scena unei crime. În Las Vegas, holbându-mă la deșert. Și tu stai trează destul de târziu, am spus.

Îmi făcea bine să-i aud vocea. Suna în toate mințile și normală. *Era* în toate mințile și normală. Eu eram cel care avea necazuri.

— O, câteodată stau târziu la birou. În felul ăsta pot să-mi termin munca pe o zi după ce toată lumea pleacă acasă. Alex, am niște informații pe care vreau să ți le împărtășesc despre atacurile cu mușcături.

După sunetul vocii ei, bănuiam că nu avea să-mi facă viața mai ușoară.

—Dă-i drumul, Jamilla. Te ascult.

—În regulă, a spus. Am lucrat cu doi legiști de la celelalte două locuri unde au atacat băutorii de sânge. Cred că am dat peste ceva important în San Luis Obispo, apoi în San Diego.

Ascultam. Jamilla avea toată atenția mea.

— În ambele orașe, legiștii s-au implicat chiar în cazuri și au încercat să ne ajute. Așa cum știi, am făcut o exhumare în San Luis Obispo. Apoi Guy Millner, legistul din San Diego, a făcut același lucru. Nu te voi plictisi cu toate detaliile acum, deși ți le pot povesti peste noapte

la hotelul la care stai.

— Ar fi extraordinar. Evident, nu trimitem niciunul din aceste materiale prin fax.

— Uite ce am aflat. În ambele crime, urmele de dinți sunt diferite de cele din San Francisco sau Los Angeles. Urmele au fost lăsate de dinți umani, Alex. Dar ucigașii nu au fost aceiași. Dovezile sunt destul de clare. Alex, sunt cel puțin *patru* ucigași care operează în libertate. *Cel puțin patru*. Până acum am identificat patru seturi diferite de dinți umani.

Încercam să înțeleg ceva din ceea ce auzeam.

— Vorbim de corpuri care au fost exhumate? Dinții umani pot lăsa urme în oase?

— Da. Legiștii au căzut de acord asupra acestui lucru. Emailul de pe dinți e cea mai dură substanță din corpul uman. De asemenea, așa cum știi, ucigașii ar fi putut purta prelungitoare.

— Colți?

— Exact. Pe oasele din San Diego erau *tăieturi*. E un alt motiv pentru care urmele erau clare.

— Tăieturi? am repetat, surprins.

— Tu ești psihologul, nu eu. Tăieturile relevă o acțiune puternică, repetată și intenționată. Cu siguranță ar putea explica urmele de dinți. Victima avea cam cincizeci de ani. Și asta ne-a ajutat puțin. După sursele mele, oasele lui aveau o densitate mai mică datorită osteoporozei. Așa se explică urmele clare. Dar de ce tăieturi pe oase? Spune-mi tu.

Mă gândeam la asta.

— Ce zici despre asta? Înăuntrul oaselor se află măduva. Iar măduva e bogată în vase de sânge.

— O, Alex, la dracu'! spuse Jamilla. Asta ar putea să fie. Absolut îngrozitor, nu?

Uciderea celor doi actori a stârnit paroxistic atenția presei în legătură cu cazul.

Dintr-o dată aveam sute de indicii de verificat și prea multe piste false de urmărit. Potrivit indicilor, Dara Grey și Andrew Cotton fuseseră văzuți în aproape fiecare hotel și club din Vegas. Era exact ceea ce nu ne trebuia. Hotărâsem să nu facem publică informația că ar putea exista mai mult de un cuplu de criminali. California și Nevada nu erau pregătite pentru așa ceva. Kyle Craig hotărâse să stea ascuns câteva zile. Bineînțeles, eram de aceeași părere. Nu prea aveam de ales. Cazul era prea complex și părea să se complice în continuare. Erau implicați peste 1000 de polițiști și agenți FBI

Apoi omorurile au încetat pur și simplu.

Modelul care părea să se contureze a luat sfârșit; criminalii, care dădeau semne că ar fi devenit mai îndrăzneți, s-au evaporat pur și simplu. Sau poate că nu mai găseam noi cadavrele.

Vorbeam zilnic cu portretiștii criminaliști din Quantico, dar niciunul dintre ei nu putea distinge vreun model care să aibă logică pentru oricare dintre noi. Nici Jamilla Hughes nu putea să aducă indicii și teorii interesante.

Toată lumea era împotmolită de-a binelea.

Ucișii s-au oprit pur și simplu din ucis.

De ce? Ce se întâmpla? Să-i fi speriat publicitatea? Sau era altceva? Încotro dispăruseră criminalii? Câți erau?

Era timpul să mă duc acasă. Asta era vestea cea bună și am luat-o așa cum era. Kyle a fost de acord, așa că m-am înapoiat la Washington cu sentimentul neplăcut că dădusem greș și că poate criminalii vor scăpa cu ceea ce făcuseră.

Am ajuns la casa de pe Strada 5 la patru, într-o după-amiază de luni. Fațada casei arata cam uzată, dar confortabilă. Mi-am notat că va trebui să zugrăvesc exteriorul. Și burlanele necesitau reparații. De fapt, de-abia așteptam.

Nu era nimeni acasă. Nimeni. Fusesem plecat paisprezece zile.

Vrusesem să le fac o surpriză copiilor, dar cred că fusese încă o idee proastă. Ideile proaste păreau să-mi vină cu grămada în ultima vreme.

M-am plimbat prin casă, observând totul, notând mici schimbări în când plecasem. Scooterul Razor-cel-mai-furios avea o roată stricată în spate. Roba albă de cor a lui Damon, învelită într-o pungă de plastic de la curățătorie, atârna pe balustradă.

Mă simțeam oricum vinovat, iar casa pustie și tăcută nu mă ajuta

deloc. M-am uitat la câteva fotografii înrămate de pe pereți. Fotografia mea de la nuntă cu Maria. Portrete de școală ale lui Damon și Jannie. Instantanee cu micul Alex. O fotografie oficială a Corului de Băieți făcută de mine la Catedrala Națională.

— „Tata e acasă, tata e acasă”, fredonam eu un vechi cântec din anii '60, aruncând între timp o privire prin dormitoarele de sus. „Shep and the Limelites”, am murmurat.

Nu era nimeni prin preajmă să observe că fredonam vechi melodii de rock'n'roll încercând să-mi ridic moralul. Capitoliul și Biblioteca Congresului erau la o distanță la care se putea ajunge pe jos și știam că Nanei îi plăcea să-i ducă pe copii acolo, uneori. Poate erau acolo?

Am suspinat și m-am întrebat încă o dată dacă nu cumva era timpul să mă las naibii de munca de poliție. Dar exista un șpil: încă mă pasiona munca de poliție. Chiar dacă ratasem pe Coasta de Vest, de obicei obțineam unele rezultate. Salvasem niște vieți în ultimii ani. FBI-ul mă invitase la unele dintre cele mai grele cazuri ale lor. Îmi închipuiam că era vocea egoului meu șifonat, așa că am terminat cu prostiile interioare, le-am tăiat brusc.

Am făcut un duș fierbinte, apoi m-am schimbat într-un tricou cu Marșul Bărbaților, blugi și slapi. M-am simțit mult mai confortabil, de parcă m-aș fi întors în propria mea piele. Aproape că mă puteam autosugestiona că macabrii vampiri ucigași dispăruseră din viața mea pentru totdeauna. Cred că asta îmi doream să se întâmple. Să-i las pur și simplu să se târască înapoi în groapa lor.

Am coborât în bucătărie și am luat o Coke din frigider. Nana lipise câteva din perlele copiilor pe ușă., Întâlnire *intragalactică*” de Damon, și „Scursura marinei salvează ziua – Din nou” de Janelle.

Pe masa din bucătărie se afla o carte. *10 alegeri proaste care strică viața femeilor de culoare*. Nana citea iar ceva literatură de consum. Am aruncat o privire înăuntru, să văd dacă eu eram una dintre cele zece alegeri proaste.

Am ieșit pe verandă. Pisica Rosie dormea în șezlongul Nanei. A mieunat când m-a văzut, dar nu s-a ridicat să se frece de picioarele mele. Fusesem plecat prea mult timp.

— Trădătoareo, i-am spus lui Rosie. M-am dus și am scărpinat-o pe gât și i-a plăcut.

S-au auzit pași pe veranda de la intrare. M-am dus în hol și am deschis larg ușa. Lumina vieții mele.

Jannie și Damon s-au uitat la mine și au țipat:

— *Cine ești tu?* Ce cauți în casa noastră?

— Foarte amuzant, am spus. Hai să-l îmbrățișați pe tati. Fuga-fuga.

Au alergat în brațele mele și era extraordinar de bine. Eram acasă și niciun loc pe lume nu era ca acolo. Apoi m-a fulgerat un gând pe care

nu îl voiam: Creierul știa că sunt aici? Mai era sigură casa noastră?

Când e cel mai bine, viața e inimaginabil de simplă și bună... Așa cum ar trebui să fie. Sâmbătă dimineață, împreună cu Nana, am luat copiii și am pornit spre locul lor preferat din Washington, uriașul și minunatul și uneori impresionantul complex Smithsonian. Eram toți de acord că Smithsonian, sau Smitty, cum îl numea Jannie de când era fetiță, era locul în care ne doream să fim în ziua aceea.

Singura problemă era unde să ne ducem odată ajunși acolo.

De vreme ce Nana rămânea acolo doar pentru câteva ore cu micul Alex, am lăsat-o pe ea să aleagă prima oprire a zilei.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Jannie rostogolind ochii. Muzeul de Artă Africană?

Mama Nana îi făcu cu degetul:

— Nu, domnișoară Wisenheimer. De fapt, mi-ar plăcea să merg la Clădirea Artelor și Industriilor. Asta e alegerea mea pentru azi, tânără doamnă. Te surprinde? Ești șocată că Nana nu e roaba obiceiurilor pe care o credeai?

Damon ciripi:

— Nana vrea să vadă istoria fotografiilor negri. Am auzit de ea la noi la școală. Au poze faine cu cowboy negri. Nu-i așa, Nana?

— Și multe, multe altele, spuse Nana. O să vezi, Damon. O să fii mândru și uimit și poate te va stimula să faci mai multe fotografii decât faci. Și pe tine, Jannie. Și pe Alex la fel. Nimeni nu face poze în familia asta în afară de mine.

Așa că ne-am dus întâi la Clădirea Artelor și Industriilor, și a fost foarte bine, ca întotdeauna. Înăuntru se amestecau agreabil zgomotul monoton al aerului condiționat cu țipetele unui album de gospel. Am văzut cowboy negri și o mulțime de fotografii excepționale din Renașterea din Harlem. Am stat în fața unei fotografii de patru metri cu bărbați negri în costume, cravate și jobenuri, făcută de sus. Un instantaneu uimitor, greu de uitat.

— Dacă-ș vedea scena asta pe stradă, spuse Jannie, cu siguranță aș face fotografia.

După Arte și Industrii i-am făcut pe plac lui Jannie și ne-am dus la Planetariul Einstein, unde am urmărit filmul „Și o stea după care să te învârti” pentru a patra sau a cincea oară, sau pentru a șasea sau a șaptea oară, dar cine mai stă să numere? Apoi Nana l-a luat pe micul Alex și au plecat să-l culce pe micuț, iar noi ne-am continuat călătoria prin Muzeul Aerului și al Spațiului. Aceasta era partea călătoriei

noastre pe care Jannie o numea „Călătoria avioane-trenuri de macho a lui Damon”.

Dar până și lui Jannie îi plăcea Muzeul Aerului. Avionul fraților Wright plutea deasupra noastră, agățat de cabluri, și era minunat. Traverse ușoare de molid și bucăți întinse de mușama albă. La dreapta lui, Breitling Orbiter 3, o altă pagină importantă de istorie aeronautică – primul zbor nonstop cu balonul în jurul lumii. Și apoi – „Un pas mic pentru om” – modulul de comandă al misiunii Apollo 11, în greutate de cinci tone. Poți să privești toate aceste lucruri cu cinism sau poți să le iei așa cum sunt. Eu am ales să le iau așa cum sunt. Arta face viața mult mai ușoară și mai plină de recompense.

După ce am terminat de studiat câteva dintre minunile aeronauticii, Damon a insistat să prindem *Misiune pe Mir*, pe ecranul IMAX de la Langley Theatre.

— O să plec în spațiu într-o zi, declară el.

— Am știri pentru tine, spuse Jannie. Ești deja acolo.

În onoarea Nanei, ne-am oprit la Muzeul de Artă Africană, unde copiii s-au distrat de minune pe seama hainelor și măștilor ceremoniale, dar mai ales cu vechea expoziție de scoici colorate, brățări și inele. Înăuntru era liniște, un spațiu colorat și răcoros. Ultima oprire a zilei a fost la Sala Dinozaurilor din Muzeul de Istorie Naturală. Dar apoi Jannie și Damon au spus că *trebuia* să vedem hrănirea tarantulei la Grădina Zoologică de Insecte Orkin. Pe pereții pictați astfel încât să semene cu o pădure tropicală era un afiș: „Insectele nu vor moșteni pământul – le aparține acum”.

— Ai noroc, îl tachină Jannie pe fratele ei. Specia ta stăpânește.

În sfârșit, pe la șase, am traversat Aleea Madison către Centrul Comercial. Copiii erau deja tăcuți, obosiți și le era foame – și la fel mă simțeam și eu. Am luat o cină în aer liber sub copacii rămuroși și umbroși de pe Dealul Capitoliului.

A fost cea mai bună zi pe care am petrecut-o pe parcursul a câteva săptămâni.

Nu m-a sunat nimeni.

Așa cum făcuse de atâtea ori înainte, probabil de vreo duzină de ori, Creierul îi urmărea pe Alex Cross și pe familia lui.

Dragostea e egală cu ura, gândi el. Ce ecuație formidabilă, totuși atât de adevărată, absolut adevărată. Făcea lumea să se învârtă, și asta era o lecție pe care Alex Cross trebuia să o învețe. Hristoase, era un nenorocit atât de optimist. Era enervant.

Dacă i-ar fi păsat cuiva să studieze trecutul *lui* cu atenție, ar fi descoperit explicația tuturor lucrurilor care se întâmplaseră până în momentul acela. Șirul lui de delikte și crime era unul dintre cele mai îndrăznețe din istorie. Dura de mai bine de douăzeci și opt de ani. Putea să numere greșelile pe care le făcuse pe degetele de la o mână. Explicațiile erau la îndemână, astfel încât să le poată vedea toată lumea:

Tulburare de personalitate narcisistă.

De aici a început totul. Aici avea să se sfârșească.

Un grandios simț al propriei importanțe.

Ăsta era el, de acord.

Așteptarea de a fi recunoscut ca superior, fără realizări egale cu ale lui.

Preocupat cu fantezii de succes nelimitat, putere, inteligență sau iubire ideală.

Exploatator în relațiile interpersonale.

Într-adevăr. Trăia pentru asta.

Lipsă de empatie.

Asta în termeni moderați.

Dar te rog notează, doctore Cross și toți cei care ați dori să studiați urma lungă și sinuoasă – aceasta este o tulburare de personalitate. Nu e implicată nici o psihoză. Sunt un gânditor ordonat, chiar obsedat. Pot elabora planuri complicate care servesc nevoii mele de a concura, critica și controla. Cei trei C. Foarte rar sunt impulsiv.

Întrebări pe care ar trebui să vi le puneți despre mine:

Părinții mei sunt în viață? Răspuns: *Da și nu.*

Am fost vreodată căsătorit? Răspuns: *Da.*

Vreun frate? Răspuns: *O, absolut. Nota bene.*

Dacă sunt căsătorit, am vreun copil? Răspuns: *Două frumuseți americane originale. Apropo, am văzut filmul ăla. Mi-a plăcut Kevin Spacey. La nebunie.*

Sunt atractiv sau am vreun defect fizic? Răspuns: *Da și da.*

Acum, faceți-vă tema! Desenează triunghiurile dragostei și al urii în viața mea, doctore. Ești în triunghiuri, desigur. Ca și familia ta – Nana, Damon, Jannie și Alex Jr. Tot ce îți este drag sau despre care crezi că te reprezintă este chiar acolo, în frumoasele triunghiuri, înfășurate în

obsesiile mele.

Așa că dezleagă enigma înainte de a fi prea târziu pentru amândoi. Ca să nu mai vorbim de toți cei la care ții pe lumea asta.

Sunt chiar în fața casei tale de pe Strada 5 și ar fi așa de simplu să dau buzna înăuntru chiar acum. Ar fi fost ușor să vă omor pe tine și pe familia ta la Smithsonian, sau „Smitty”, cum îi spune fiica ta.

Dar asta ar fi fost prea simplu, prea insignifiant și, *așa cum am încercat să îți spun...*

Telefonul din mână Creierului suna, zbârâia, încerca să dea de cineva. Îl lăsa răbdător să continue. În cele din urmă, Cross răspunse.

— *Am un simț grandios al propriei importanțe*, spuse Creierul.

Mi-am reluat lucrul în Washington, unde colegii mei detectivi m-au luat peste picior pentru că părea să îmi placă grozav să lucrez cu Biroul Federal în ultima vreme. Nu știau că mi se propusese să devin agent FBI și că de fapt mă gândeam la acest lucru. Dar mă atrăgeau străzile mizerabile din Washington.

A urmat o săptămână rezonabilă la serviciu și când a venit o altă vineri, am avut o întâlnire. Cu multă vreme în urmă mi-a trecut prin cap că cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în viața mea a fost să fiu căsătorit cu Maria și să fac doi copii grozavi cu ea. Nu e un lucru ușor să te joci de-a întâlnirile la orice vârstă, mai ales când ai doi copii mici. Voiam cu adevărat să mă îndrăgostesc din nou, dacă puteam, să mă așez la casa mea și să-mi schimb viața. Din când în când, le auzeam pe mătușile mele spunând: „Bietul Alex, nu are și el pe nimeni care să-l iubească, așa-i? E singur-singurel, bietul copil”.

Nu era chiar adevărat. Săracul Alex, pe naiba. Îi am pe Damon, pe Jannie și pe micuțul Alex. Mai e și Nana. Și am numeroși prieteni buni în Washington. Îmi fac ușor prieteni – cum e Jamilla Hughes. Până acum, nu mi-a fost greu să am o întâlnire. Până acum.

Mă cunoșteam cu Macy Francis de când eram copii și creșteam în același cartier. Macy a plecat să-și ia două diplome, în literatură engleză și în educație, la universitățile Howard și Georgetown. Eu am fost la Georgetown, apoi mi-am dat doctoratul în psihologie la Johns Hopkins. Cam cu un an în urmă, Macy s-a întors în zona Washington pentru a preda literatură engleză la Georgetown. Ne-am întâlnit din nou la una din petrecerile lui Sampson. În seara aceea am vorbit cam o oră și mi-am dat seama că îmi plăcea. Ne-am înțeles să ne întâlnim din nou curând.

Am sunat-o pe Macy când m-am întors din excursia mea ratată în California. Ne-am întâlnit la restaurantul 1789 să bem ceva, și poate să luăm cina. A fost alegerea ei. Era lângă locuința ei din Georgetown. Restaurantul se află într-o casă în stil federal de la intersecția străzilor 36 și Prospect. Am ajuns primul, dar Macy a apărut și ea la câteva minute după aceea. A venit spre mine și m-a sărutat dulce pe obraz înainte de a ne așeza la masă în cârciuma cochetă. Mi-a plăcut atingerea trecătoare a buzelor ei, mirosul unui parfum de cedru de pe gâtul ei. Purta un pulover liliachiu cu guler înalt – fără mâneci –, o cămașă neagră ușoară și pantofi de piele întoarsă cu tocuri joase. În urechi avea cercei mici cu diamant

— Știi, o să-ți spun un secret, Alex, zise Macy după ce comandasem

paharele de vin. Te-am văzut la petrecerea lui John Sampson și mi-am spus că Alex Cross arată mai bine ca niciodată. Îmi pare rău, dar asta îmi trecea prin cap.

Am râs amândoi. Avea dinții egali, de un alb strălucitor. Ochii ei căprui erau luminoși și inteligenți. Întotdeauna fusese cea mai deșteaptă din clasă.

— Și eu am gândit la fel despre tine, i-am spus. Ți place să predai, merge treaba la noul tău serviciu de la Georgetown? Te lasă în pace iezuiții?

Încuviință

— Tata mi-a spus cândva că ești un om norocos dacă găsești vreodată ceva ce îți place să faci. Apoi e un miracol dacă găsești pe cineva să te plătească pentru asta. Cred că eu le-am găsit pe amândouă. Dar tu?

— Ei bine, am spus serios, nu sunt sigur dacă îmi place munca mea sau pur și simplu sunt dependent de ea. Nu, de fapt îmi place cu adevărat în majoritatea timpului.

— Ești dependent de muncă? Întrebă Macy. Spune adevărul acum.

— O, nu... Ei bine, *poate*... în unele săptămâni da.

— Dar nu și săptămâna asta? Sau cel puțin nu în seara asta?

— Nu, săptămâna asta a fost în cea mai mare parte relaxată. Iar seara asta e foarte relaxată. Am mare nevoie de așa ceva, am zis râzând

— Pari relaxat, Alex. E atât de plăcut să te întâlnesc din nou.

Am continuat să vorbesc cu Macy de una, de alta. Câțiva oameni mâncau pe banchetele din cârciumă, dar era mai curând liniște. Părinții studenților de la Georgetown își duc adeseori copiii la 1789 să le ofere o masă specială. E un loc special. Eram bucuros să mă întâlnesc cu Macy în locul acela. Făcuse o alegere bună.

— Am întrebat câteva prietene despre tine, mărturisi, după care chicoti: Alex Cross nu e „disponibil”, mi-au spus câteva dintre ele. „E un fel de încuiat”, a zis o prietenă bună. Celelalte fete au declarat că e nebună de legat. Dar – ești?

Am clătinat din cap.

— E amuzantă nevoia oamenilor de a emite judecăți despre toți ceilalți. Locuiesc tot în vechiul cartier, nu? În Southeast nu locuiesc încuiații. Sau nu cred...

Macy fu de acord cu asta.

— Ai dreptate, ai dreptate. Nu sunt prea mulți cei care înțeleg cum am crescut noi acolo, Alex. Eu am fost botezată după un blestemat de magazin universal. Ți vine să crezi așa ceva?

— Da. Am crescut aici, Macy. Am ciocnit paharele și am râs.

— Cred că am noroc că nu mă cheamă Bloomingdale.

Am adus vorba de câteva ori despre cină, dar ea se simțea mai bine

stând și vorbind. O cunosc pe bucătăreasa Ris Lacoste și îmi place grozav felul în care gătește. Îmi stătea inima la o plăcintă de crab garnisită cu salata ei specială de varză. Dar am mai băut încă două pahare de vin, apoi Macy a început să mi-o ia oarecum înainte cu comenzile de vin.

— Ești sigură că nu vrei să mănânci ceva? am întrebat-o ceva mai târziu.

— Cred că ți-am spus deja că nu, ripostă ea, dar se sili să zâmbescă. Îmi place ceea ce facem aici, pur și simplu stăm de vorbă și glumim. Ție nu?

Îmi plăcea realmente să vorbesc cu Macy, dar nu mai mâncasem nimic de la micul dejun și chiar aveam nevoie să bag în stomac ceva mâncare solidă, cât mai repede cu putință. Tânjeam după o supă de fasole neagră, lucioasă. Am aruncat o privire la ceas și am văzut că era deja zece și jumătate. Mă întrebam la ce oră nu se mai servea la 1789.

Macy a început să-mi povestească despre căsătoriile ei. Primul ei soț fusese un vagabond și un ratat; iar al doilea, un bărbat mai tânăr decât ea din Grenada, a fost și mai rău. Începea să vorbească puțin cam tare și oamenii de la bar erau din ce în ce mai atenți la noi.

— Iată-mă deci la 37 de ani. A trebuit să-mi reiau lucrul, deși nu îmi doream. Predau la boboci, Alex. Compoziție în limba engleză, literatură universală. Dumnezeu știe că studenții mai în vârstă sunt și așa destul de răi.

Eram sigur că spusese că îi plăcea să predea, dar poate că nu auzisem bine sau poate fusese sarcastică. Nu mai vorbeam prea mult, doar o ascultam povestind, și până la urmă Macy a observat. Și-a pus mâna peste a mea. Avea cea mai netedă piele închisă la culoare.

— Îmi pare rău, m-a luat valul, Alex. Vorbesc prea mult, nu-i așa? Mi s-a mai spus. Îmi pare foarte rău.

— Nu ne-am văzut de multă vreme. Sunt o mulțime de lucruri de povestit.

M-a privit cu ochii ei căprui nemaipomenit de frumoși. Îmi părea rău că o rănisera căsătoriile ei, că o rănise dragostea. Uneori se întâmplă celor mai buni dintre oameni. Era clar că Macy suferea încă.

— Arăți cu adevărat grozav, spuse. Și ești un destul de bun ascultător pentru un bărbat. Asta e important.

— Și tu arăți grozav, Macy. Îmi plac poveștile tale..

Mâna ei era din nou peste a mea, cu unghiile strălucitoare mângâindu-mă ușor. De fapt, era plăcut. Nu ceva din cale-afară de subtil. Își udă buza superioară cu limba, apoi și-o mușcă ușor pe cea de jos. Începeam să uit că mi-era foame de o supă de fasole neagră și crab la 1789. Macy mă privea fix în ochi, în tăcere. Eram amândoi adulți, fără obligații și o consideram fără îndoială foarte atrăgătoare.

— Nu stau departe de aici, Alex, spuse. De obicei nu fac asta. Vino

acasă cu mine. Condu-mă doar până acasă.

Casa ei era la doar zece blocuri distanță, așa că am condus-o acasă. Mergea și vorbea puțin împleticit. Mi-am pus brațul în jurul ei și am ținut-o în echilibru.

Apartamentul lui Macy era la parterul unei case de oraș de lângă Universitatea Georgetown. Era mobilat cu strictul necesar, cu pereții zugrăviți în verde pal. Lângă un perete se afla o pianină neagră lăcuită. Îmi atrase privirea un articol de revistă înrămat despre Rudy Crew educatorul. Citatul era tipărit cu litere mari: „Educația este distribuția cunoașterii... iar o mare problemă a acestei țări este cui distribuim acest produs special”.

Am luat-o în brațe pe Macy și ne-am mângâiat câteva clipe pe canapeaua din camera de zi. Îmi plăcea atingerea ei și cum sărută. Cu toate astea, nu era în regulă. Știam că nu-mi doresc să fiu acolo. În orice caz nu în seara aceea. Macy nu era în cea mai bună formă.

— Un bărbat bun e greu de găsit, spuse Macy, trăgându-mă lângă ea. Vorbea încă împleticit. Nu ai nici o idee, nici una. E așa de greu aici. Un iad.

De fapt, cam aveam o idee despre cât era de greu să găsești pe cineva cu care să fii împreună, dar nu am intrat în detalii. Poate altă dată..

— Macy, eu o să plec acasă, am spus într-un târziu. Mi-a plăcut să te întâlnesc din nou. Mi-a plăcut grozav.

— Mă așteptam la așa de multe! Știam eu! îmi reproșă ea. *Du-te pur și simplu, Alex. Pleacă. Nu vreau să te mai văd niciodată!*

Înainte să-i apară furia în privire, am văzut ceva frumos și aproape irezistibil. Acum dispăruse din nou. Poate că acel ceva frumos se putea întoarce, poate nu. Apoi Macy începu să plângă și știam destul de bine că nu trebuie să încerc s-o împac. Nu voiam să-mi bat joc de ea.

Am părăsit pur și simplu apartamentul, cu pianul lui frumos și cu citatul minunat din Rudy Crew. Femeia asta nu era potrivită să fiu cu ea. Cel puțin, nu pentru moment.

Tristă noapte.

Și o femeie bună e greu de găsit, aș fi vrut să-i spun lui Macy.

Doamne, detestam întâlnirile.

Seara cu Macy Davis a continuat să mă sâcâie în următoarele câteva zile. Era ca o melodie tristă ce se derula în mintea mea. Nu mă așteptasem să iasă așa. Nu-mi plăcea ceea ce văzusem sau ceea ce simțisem. Mă urmărea privirea din ochii lui Macy: un amestec de suferință, vulnerabilitate și furie greu de împăcat.

Am pus mâna pe Sampson miercuri seara, după terminarea serviciului. Ne-am înțeles să ne întâlnim la Mark, să bem ceva. Barul era la două blocuri mai încolo de Strada 5. Lumea era de prin împrejurimi. Tavan jos, podele din scânduri de pin, bar de mahon lung și uzat, ventilator în tavan care se învârtea leneș.

— Fir-ai să fii! zise Sampson când ajunse și mă găsi stând singur și păzind o sticlă de Foggy Bottom și studiind vechiul ceas Pabst de pe perete. Nu te supăra că-ți spun, dar arăți dărâmat de-a binelea, omule. Dormi ca lumea? Dormi tot *singur*, nu?

— Și eu mă bucur să te văd, i-am spus. Stai jos și ia o bere.

Apoi Sampson își puse una din mâinile lui de mamut în jurul meu. Mă îmbrățișă de parcă eram copilul lui.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Nu știi sigur. Vânătoarea de oameni de pe Coasta de Vest a luat-o rău razna. Vreau să spun că blestemăția s-a oprit de tot. Nici despre uciderea lui Betsey Cavaliere nu se aude nici un cuvânt. Am avut o întâlnire acum două seri. Mai că m-a făcut să jur că nu mă mai întâlnesc niciodată cu nimeni în viața mea.

Sampson încuviință.

— Știi textul melodiei ăsteia. Comandă un Bud de la barman, un fost polițist pe care îl cunoșteam amândoi, Tommy DeFeo.

— Cazul la care lucram în California s-a terminat rău, John. Ucigașii au dispărut pur și simplu. S-au volatilizat. Asta e. Ce mai faci? Arăți bine. Pentru tine...

Ridică degetul arătător, și-l îndreptă direct între ochii mei.

— Întotdeauna arăt bine. E un dat. Nu încerca să schimbi subiectul cu mine. Avem o discuție aici.

— O, pe naiba, știi că nu-mi place să vorbesc despre necazurile mele, John. Așa că spune-mi despre ale tale.

Am râs, dar el a rămas serios. Sampson m-a privit în tăcere, așteptând.

— Probabil ai fi un psihiatru destul de bun, i-am spus.

— Că tot veni vorba, ai mai fost să-l vezi pe doctorul Finally în ultima vreme?

Adele Finally e psihiatra mea. A fost și Sampson la ea de câteva ori. E de ajutor, suntem amândoi de acord asupra acestui lucru. Amândoi suntem fanii lui Adele.

— Nu, e foarte supărată pe mine. Zice că nu mă străduiesc destul, că nu vreau să mă obișnuiesc cu propria mea suferință. Vorbe de-astea.

Sampson încuviință și zâmbi subțire.

— Vasăzică cum de se întâmplă asta?

M-am strâmbat.

— N-am zis că sunt de acord cu Adele.

Am luat o înghițitură de bere. Nu era prea rea, și îmi plăcea să fiu loial unui producător de bere local.

— Când *încerc* să accept blestemata de suferință, mă întorc tot timpul la conflictul dintre munca mea și viața pe care cred că vreau să o duc. Iar am pierdut unul dintre concertele lui Damon când eram în California. Lucruri de-astea se-ntâmplă tot timpul.

Sampson mă lovi amical în umăr.

— Știi, asta nu e sfârșitul lumii. Damon știe că îl iubești de nu mai poți. Câteodată vorbesc despre asta cu șmecherul ăla mic. Lui îi trece. Trebuie să-ți treacă și ție.

— Poate e doar faptul că am lucrat la prea multe cazuri de crimă în ultimii câțiva ani. Mă schimbă.

Sampson încuviință. Îi plăcea răspunsul.

— Se pare că te simți cam epuizat.

— Nu, mă simt de parcă aș trăi un coșmar îngrozitor care nu se mai termină. Prea multe coincidențe în preajma mea. Creierul strigându-mi numele, amenințându-mă. Nu știu cum să opresc asta.

Sampson se uită fix în ochii mei și rămase acolo.

— Mai înainte ai zis cuvântul *coincidență*, dragule. Tu *nu* crezi în coincidențe.

— Asta mă înspăimântă așa de tare. Dacă vrei să știi adevărul, cred că cineva chiar e pe urmele mele, și mă urmărește *de multă vreme*. Oricine ar fi, e mai înspăimântător decât vampirii. Primesc întruna telefoane de la cineva, John. Mă sună în fiecare zi. Cu greu ratează vreuna. Nu putem localiza apelurile.

Sampson își trecu o mână peste frunte.

— *Acum* mă sperii tu pe mine. Cine te-ar pândi pe tine? Cine ar îndrăzni să se lege de Secerătorul Dragonului? Trebuie să fie vreun prost.

— Crede-mă, am spus. Nu e vorba de un prost.

Am stat cu Sampson la barul Mark mai mult decât ar fi trebuit. Am băut multă bere și în cele din urmă localul s-a închis odată cu plecarea noastră, pe la două. Eram suficient de inteligenți, și normali, și treji să ne lăsăm mașinile în parcare în loc să conducem până acasă. Am mers către casă împreună cu John, sub un cer scăldat în lumina lunii. Mi-a adus aminte de vremurile când eram amândoi copii, în Southeast. Trebuia să mergem pe jos aproape oriunde. Dacă eram epuizați, poate luam un autobuz. M-a lăsat la mine acasă și și-a continuat drumul către șantierul naval și spre casa lui.

A doua zi, dimineață devreme, a trebuit să-mi recuperez mașina înainte de a mă duce la serviciu. Nana și micul Alex se treziseră, și după ce am băut o ceașcă de cafea fierbinte l-am pus pe Alex în mergător. Am mers împreună până la mașina mea.

Cerul dimineții era senin și strălucitor și cartierul părea tăcut și liniștit la șapte dimineața. Plăcut. Locuiesc pe Strada 5 de treizeci de ani, încă de când Nana s-a mutat aici din vechea ei locuință de pe New Jersey Boulevard. Încă mi-e drag cartierul, aici se simte acasă familia Cross. Nu știam dacă aș fi fost vreodată în stare să plec.

— Tati a fost cu unchiul John aseară, i-am spus băiețelului în timp ce ne plimbam, aplecându-mă deasupra mergătorului cu dungi albe și albastre. Am trecut pe lângă o femeie frumoasă care se ducea la serviciu. Mi-a zâmbit de parcă aș fi fost cel mai bun bărbat din istorie fiindcă îmi plimbam copilul la o oră atât de matinală. Nu am crezut nici o clipă, dar mi-a plăcut fantezia asta.

Micuțul Alex e foarte atent la vârsta de nouă luni și îi place să urmărească trecând oamenii, mașinile și norii ce se scurg pe deasupra câpșorului lui. Îi place să umble în mergător și mie îmi place să-l împing, vorbind cu el sau cântând refrene pentru copii în timp ce ne vedem de treabă.

— Vezi cum bate vântul în frunzele copacilor? l-am întrebat și el s-a uitat în sus de parcă ar fi înțeles tot ce spuneam.

E imposibil de apreciat cât înțelege, dar pare să reacționeze la ceea ce spun. Damon și Jannie erau la fel, deși Jannie gângurea tot timpul când era bebeluș. Îi mai place și acum să vorbească, și să aibă ultimul cuvânt, și următorul după ultimul, exact ca bunica ei și, dacă îmi amintesc bine, ca mama ei, Maria.

— Trebuie să mă ajuți, amice. M-am aplecat și am vorbit din nou cu micuțul Alex.

S-a uitat în sus la mine și a zâmbit frumos. *Sigur, tati. Poți conta pe*

ajutorul meu.

— Meseria ta e să mă ții întreg la minte o bucată de vreme. Dă-mi ceva scump la care să mă concentrez. Poți face asta?

Alex continua să zâmbească. *Sigur că pot, tati. Nu e nicio problemă. Consideră treaba ca și făcută. Eu ta. Sprijină-te pe mine.*

— Bun băiat. Știam că pot să mă încred în tine. Continuă doar să faci ceea ce faci. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de la o vreme încoace. Te iubesc, mititelule.

Totuși, în timp ce vorbeam cu fiul meu, câteva din sentimentele nopții trecute veniră peste mine ca o ceață rece și udă dinspre râul Anacostia. *Coincidențe*, mi-am amintit. *Lucrurile rele care s-au întâmplat în preajma mea în ultimii doi ani. O perioadă într-adevăr proastă. Uciderea lui Betsey Cavallierre. Creierul. Ucigașii vampiri.*

Simțeam nevoia să mă eliberez cumva, aveam nevoie de un pic de aer.

Când am ajuns la sediu în dimineața aceea, mă aștepta un mesaj. Avusese loc o altă crimă cu vampiri. Dar jocul se schimbase, luase o altă întorsătură.

Nenorocirea se petrecuse în Charleston, Carolina de Sud.

Ucigașii erau pe Coasta de Est din nou.

Partea a treia

CRIMĂ ÎN SUD

Am luat avionul spre Charleston și am ajuns cu puțin înainte de 10 dimineața. Povestea crimei locale era afișată cu litere groase pe primele pagini ale ziarului *Post and Courier* și *USA Today*.

Mergeam nesigur și speriat prin perimetrul comercial strălucitor, steril și aglomerat al aeroportului. Călătorii pe lângă care treceam păreau nervoși și îngrijorați. Câțiva dintre ei arătau de parcă n-ar fi dormit bine în noaptea aceea.

Sunt sigur că unii dintre ei aveau senzația că dacă ucigașii misterioși puteau să atace în inima Charlestonului, o puteau face și într-o sală de așteptare sau un fast-food din aeroport. Nimeni nu se mai simțea în siguranță, oriunde ar fi fost.

Am închiriat o mașină de la aeroportul din Charleston și m-am îndreptat spre un loc din oraș numit Lacul Colonial. Un bărbat și o femeie care alergau fuseseră uciși acolo pe la ora șase în dimineața precedentă. Cei doi fuseseră căsătoriți doar două luni. Asemănările cu crimele din parcul Golden Gate erau incontestabile.

Nu mai fusesem niciodată în Charleston, deși citisem cărți a căror acțiune se petrecea acolo. Curând am descoperit eu însumi că Charlestonul e un oraș minunat ca aspect. Pe vremuri fusese un oraș foarte bogat, cu bani proveniți din bumbac, orez și sclavi, desigur. Cele mai mari exporturi erau cele de orez, dar sclavii aduși în portul din Charleston și apoi vânduți în tot sudul erau marfa de import care s-a dovedit cea mai profitabilă. Plantatorii bogați călătoreau adesea dinspre ținuturile joase către casele lor din Charleston, unde aveau loc balurile, concertele și balurile mascate. Rude de-ale Mamei Nana au fost aduse în portul Charleston și vândute acolo.

Am găsit un loc de parcare pe Beaufain, o stradă încântătoare pe care erau aliniate case în stil victorian. Am tras chiar cu ochiul la câteva grădini englezești. Nu era genul de loc în care trebuie să se petreacă asemenea crime blestemate. Era prea frumos, prea idilic. Oare asta îi atrăsese pe ucigași aici? Le plăcea frumusețea – sau o urau? Ce ne revelau cu fiecare nouă crimă? Să fie asta fantezia lor macabră? Povestea lor de groază?

Dacă orașul Charleston era suspicios și temător în legătură cu crimele, atunci străzile din apropierea Lacului Colonial păreau aproape terorizate. Oamenii își aruncau priviri reci și precaute. Nu se vedea nicăieri nimic, nici măcar ceva cât de cât asemănător cu un zâmbet de bun venit sau de ospitalitate sudistă.

Îi lăsasem mesaj lui Kyle să ne întâlnim la lacul înconjurat de trotuare largi și bănci din fier foițat. Cu o zi înainte, probabil, părea o imagine perfectă și foarte sigură. În ziua aceea, la intersecția străzilor Beaufain și Rutledge erau întinse benzi galbene care marcau scena crimei. Poliția din Charleston înconjurase zona și urmărirea pe toată

lumea de parcă ar fi fost posibil ca ucigașii să se întoarcă.

În cele din urmă l-am văzut pe Kyle așteptând la umbra unui copac și m-am dus către el. Dimineata era caldă, dar o briză din direcția oceanului aducea un iz de sare și pește. Kyle purta hainele lui obișnuite: costum gri, cămașă albă și cravată albastră impersonală. Arăta ca scenaristul și actorul Sam Shepard, în ziua aceea chiar mai mult ca de obicei. Arăta stors, obosit, aproape la fel de hăituit cum mă simteam eu. Și pe el îl marcau crimele. Îl marca ceva.

— Așa trebuie să fi fost vremea și ieri-dimineață, deși era mai devreme când au atacat victimele, am spus apropiindu-mă de Kyle. Nu a văzut nimeni nimic? Nici un martor într-o astfel de zonă? Am citit asta în rapoartele poliției.

Kyle oftă.

— De fapt, avem un martor care a văzut doi bărbați ieșind în grabă din parc. Martorul are optzeci și ceva de ani. Zice că i s-a părut că vede sânge pe cămașile bărbaților și că a avut senzația că se înșală. Apoi a găsit trupurile.

Am trecut iar repede în revistă scena de la Lacul Colonial. Soarele strălucea intens și am fost nevoit să-mi pun mâna streășină la ochi. În câțiva copaci ciripeau păsărele. Parcul era ușor de observat.

— Au fost aici în plină lumină a zilei. Halal vampiri, am murmurat.

Kyle îmi aruncă o privire.

— Doar nu începi să crezi în vampiri?

— Cred că există oameni care duc un stil de viață ca al vampirilor, i-am spus. Știu că unii dintre ei cred că sunt vampiri. Până și unii dintre cei care joacă roluri poartă dinți foarte ascuțiți. Colți. Pot fi violenți. Încă nu am văzut niciunul care să-și schimbe aspectul. Altfel, martorul nostru ar fi văzut doi lilieci îmblăniți ștergând-o în zbor de aici în loc de doi bărbați. Asta ar trebui să fie o chestie amuzantă, Kyle. Ce a mai spus martorul tău despre bărbații pe care i-a văzut?

— Nu multe. I s-a părut că erau tineri, Alex. Douăzeci sau treizeci de ani, ceea ce înseamnă că plaja noastră de căutare e enormă. Mergeau repede, dar nu păreau speriați că i-a văzut.

— Are optzeci și șase de ani, Alex. Pare, cum să spun, tulburat de toată atenția care i se dă.

— Oricine ar fi criminalii, cu siguranță sunt îndrăzneți. Mă întreb dacă sunt aceiași nenorociți pe care i-am vânat prin Nevada și California.

Kyle se luminează oarecum. Avea ceva să-mi spună.

— Oamenii mei din Quantico au stat trei o jumătate de noapte, Alex. Din nou. Au dat peste o jumătate de duzină de orașe de pe Coasta de Est în care sunt cazuri de crimă nerezolvate care ar putea avea legătură cu celelalte.

— Pe ce durată de timp se întind crimele? am întrebat.

— Asta e partea cu adevărat interesantă. Se poate ca treaba asta să se întâmple de multă vreme. Nimeni nu pare să fi pus aceste cazuri cap la cap înainte de a apărea noi. Întinderea în timp e de cel puțin unsprezece ani.

În seara aceea, Kyle și cu mine am luat cina cu o bună prietenă din Charleston. De fapt, Kyle a făcut aranjamentele, inclusiv rezervări la Grille, pe strada North Tyron.

Kate McTiernan nu se schimase mult de când fuseserăm aruncați împreună pe vremea crimelor lui Casanova din Durham și Chapel Hill, în Carolina de Nord. Când ucigașul Casanova o răpise pe Kate din casa ei de lângă Chapel Hill, crezuse că era cea mai frumoasă femeie din Sud.

Pe lângă asta, Kate era extraordinar de inteligentă. Acum era medic pediatru, dar se gândea să treacă la chirurgie.

Când Kate a ajuns la masa noastră, amândoi eram adânciți în conversație. Mai exact, ne certam cu privire la posibilitii următorii pași ai anchetei.

— Salut, băieți. Fața lui Kate era încadrată de un păr șaten închis, lucios. Era mai lung acum. Avea ochi de un albastru închis, cu o strălucire plăcută. Era încă într-o formă excelentă, dar știam că, de fapt, era cam molăie.

— Gata! spuse Kate. Băieți, voi munciți prea mult. O să ne distrăm în seara asta.

Când am văzut-o ne-am ridicat amândoi de pe scaune, rânjind ca idioții. Trecusem prin multe împreună și supraviețuisem să ne întâlnim din nou la această cină neașteptată în Charleston.

— E o coincidență minunată. Am fost la o conferință medicală chiar lângă oraș, spuse Kate așezându-se la masă.

— Alex nu crede că există coincidențe, spuse Kyle.

— În regulă. Iată-ne, așadar din nou împreună, aduși aici de o intervenție divină sau nu știu ce, Domnul fie lăudat, spuse Kate rânjind.

— Pari într-o dispoziție excelentă, Kate, observă Kyle. Și el era destul de vesel.

— Ei bine, Kyle, e o plăcere atât de mare și neașteptată, de ce n-aș fi? Vă văd pe voi doi. Mai mult, într-o dispoziție excelentă. Mă căsătoresc primăvara viitoare. Thomas al meu m-a cerut în căsătorie acum două seri.

Kyle îngână niște felicitări, iar eu am chemat chelnerul și am comandat o sticlă de șampanie pentru a sărbători. În următoarele minute, Kate ne-a povestit totul despre Thomas al ei, care era proprietarul unei librării mici și ușor exclusiviste din Carolina de Nord. De asemenea, era pictor de peisaje, și Kate zicea că se pricepe

foarte bine la ambele lucruri.

— Desigur, sunt extrem de plină de prejudecăți, dar sunt și o ticăloasă pretențioasă și el e chiar un om bun și de treabă. Ce fac Nana și copiii? Ce face Louise, Kyle? Întrebă ea. Hai, spuneți-mi tot. Mi-a fost dor de voi.

La sfârșitul cinei eram toți bine dispuși. Șampania și compania au făcut totul. Observasem dinainte cum Kate putea dispune pe toată lumea în jurul ei – până și pe Kyle, care nu e cea mai sociabilă persoană de obicei. Ararori și-a luat ochii de la ea pe tot parcursul cinei.

Pe la ora unsprezece ne-am îmbrățișat în fața restaurantului.

— Veniți la nunta mea, spuse Kate bătând din picior. Kyle vine cu Louise și tu, Alex, vii cu noua iubire a vieții tale. Promiteți?

I-am promis amândoi. Nu aveam de ales. Apoi am urmărit-o mergând către mașina ei, un vechi Volvo albastru cu care făcea vizite la domiciliu.

— Îmi place grozav, nu m-am putut eu abține să spun cu voce tare ceea ce era evident.

— Da, și mie îmi place, încuviință Kyle, care nu își luă privirea până când mașina lui Kate dispăru din raza noastră vizuală. E o fată foarte specială.

Accum făceam legătura între unele dintre puncte. În *sfârșit*. Speram ca în curând să putem pune cap la cap tot puzzle-ul cu vampiri. Până în după-amiaza următoare, FBI-ul identificase douăsprezece orașe din est în care se petrecuseră crime cu mușcături de vampir încă din 1989. Am scris numele pe una din foile mele de agendă. Apoi m-am uitat intens și îndelung la listă. Care ar fi putut să fie legătura între aceste orașe?

Atlanta
Birmingham
Charleston
Charlotte
Charlottesville
Gainesville
Jacksonville
New Orleans
Orlando
Richmond
Savannah
Washington, D.C.

Problema era vastitatea listei. Ceea ce era și mai înspăimântător și misterios era faptul că era posibil ca ucigașii să fi acționat pe parcursul a mai mult de un deceniu.

Apoi am făcut o listă și mai lungă de orașe unde fuseseră raportate și investigate atacuri de vampiri nonmortale. Am privit lista și m-am întristat puțin. Începea să arate ca o conspirație imposibilă.

New York City
Boston
Philadelphia
Pittsburgh
Virginia Beach
White Plains
Newburgh
Trenton
Atlanta
Newark
Atlantic City
Tom's River
Baltimore

Princeton
Miami
Gainesville
Memphis
College Park
Charlottesville
Rochester
Buffalo
Albany

Unitatea pentru crime violente din Quantico lucra la crime zi și noapte. Kyle și cu mine eram destul de siguri că urmau să apară și alte orașe și că modelul se va întinde pe mai mult de unsprezece ani în urmă.

În Atlanta, Gainesville, New Orleans și Savannah păreau să fi avut loc crime în cel puțin doi ani diferiți. Până acum, Charlotte, Carolina de Nord, era cel mai greu lovită: existau trei crime suspecte din 1989 încoace. Era chiar posibil ca valul de crime să fi început în Charlotte.

FBI-ul deplasase agenți în cele douăsprezece orașe în care se petrecuseră crimele și amplasase trupe speciale de intervenție în Charlotte, Atlanta și New Orleans.

Am terminat investigația în New Orleans. Nu am făcut mare lucru. În momentul acela, mass-media nu pusese mâna pe povestea despre rețeaua vastă de crime și voiam să păstrăm lucrurile așa cum erau cât de mult timp posibil.

În seara aceea, am vizitat Spooky Tooth, singurul club din zona Charleston în care se întâlneau amatorii de gotic și preinșii vampiri. Acolo am găsit un cuib de tineri, cei mai mulți dintre ei sub douăzeci de ani. Erau încă liceeni sau studenți. Am vorbit cu proprietarul clubului și am interogat câțiva clienți. Sigur că erau furioși și neliniștiți, dar niciunul nu părea un suspect de crimă.

M-am asigurat că o să fiu în Washington în după-amiaza următoare. La ora șapte și jumătate, Nana, Jannie, micuțul Alex și cu mine ne-am dus la concertul Corului Băieților.

Corul suna mai bine ca niciodată. Damon era unul dintre soliști. Avea un solo frumos, „Lunca de cenușă”.

— Vezi ce pierdeai? spuse Nana, aplecându-se spre mine.

Lui William și lui Michael le plăcea să se afle în Sud. Era sălbatic și avea un spirit liber, exact ca ei. Și, cel mai important lucru, se înscriau exact în program.

Ajunseseră în Savannah, Georgia. William conduse dubița pe strada Oglethorpe și opri la faimosul cimitir Colonial Park. Apoi o luă pe Abercorn. Apoi pe strada Penry, trecând prin piețele Chippewa și Orleans. Îi spunea lui Michael, învățându-l:

— Savannah e construită pe morții ei. O mare parte din acest oraș-port e construită pe cimitire. Îi mai spunea că Savannah fusese cruțată de Războiul Civil și acum era unul dintre cele mai bine conservate orașe din Sud.

Lui William îi plăcea grozav frumosul oraș și era mulțumit că trebuia să facă o victimă în Savannah. Avea să fie o plăcere să se hrănească aici și să-și îndeplinească misiunea. Pierdu șirul numelor de străzi când văzu priveliștile cartierului istoric. Case de oraș minunate din perioada federală, biserici din secolul XIX, lucrături interesante de fier cu volute și motive grecești, flori peste tot. Admiră vestitele case vechi: Green-Meldrim, Hamilton-Turner, prima casă a lui Joe Odom.

— E frumos și elegant, îi spuse fratelui său. Aș putea locui aici. Ce zici, n-ar trebui să ne stabilim undeva într-o zi? Ți-ar plăcea?

— Sunt hămesit. Să ne stabilim curând, spuse fratele lui râzând. Să ne stabilim și să ne ospătăm cu ce are Savannah mai bun de oferit

În cele din urmă, William parcă dubița pe o stradă numită West Bay, iar el și fratele lui coborâră să-și întindă mâinile și picioarele.

Două fete de la Colegiul de Artă și Design din Savannah în tricouri și pantaloni scurți se apropiară de dubiță.

— Putem să donăm sânge aici? Întrebă cea mai mică dintre ele cu un zâmbet cuceritor. Părea să aibă în jur de șaisprezece, șaptesprezece ani. Avea piercinguri în buze și părul vopsit roșu aprins cu Jel-O.

— Nu ești tu cea mai gustoasă bucătică? spuse Michael, prinzând privirea uneia dintre fete.

— Sunt o grămadă de lucruri, spuse ea, dar gustoasă sigur nu e unul dintre ele. Nu, Carla?

Cealaltă fată încuviință, rotind ochii verzi.

— Acum e închis, ne pare rău. Era politicoș și zâmbea grațios, chiar seducător. Poate ceva mai târziu, doamnelor. De ce nu vă întoarceți voi două deseară? Ce ziceți?

Cele două fete săriră în sus.

— Nu trebuie să ne luați de sus. Făceam și noi conversație.

William își trecu leneș mâna prin părul blond și lung. Continua să zâmbească.

— O, știu asta. Asta făceam și eu. Cine ar putea să mă învinovățească fiindcă stau de vorbă cu două fete frumoase ca voi două? Cum spuneam, poate ne întâlnim din nou deseară. Desigur că o să vă luăm sângele pentru cauză.

William și Michael deciseră să facă o plimbare către râul Savannah și un loc numit Riverfront Plaza. Abia dacă remarcară navele de poștă și remorcherele de pe râu, sau eleganta navă cu zbatouri, *Savannah River Queen*, sau chiar statuia înaltă de bronz „Fata care face cu mâna”, o femeie tânără care flutură trist mâna marinarilor care pleacă. Preferară să arunce o privire bărbaților și femeilor care se plimbau prin piață. Căutau pradă, deși știau că era periculos să lovească acolo în plină zi. Avea loc un târg de vechituri și diverși artiști locali atrăseseră o mulțime considerabilă – câțiva soldați, dar în cea mai mare parte femei, unele dintre ele foarte atrăgătoare.

— Chiar vreau să iau pe cineva. Poate chiar aici, în oh-atât-de-frumosul-parc-de-pe-râu.

— El s-ar potrivi bine, spuse Michael, arătând spre un bărbat suplu în tricou negru și pantaloni scurți albaștri.

— Sau poate doar o gustare. Ce zici de delicatesele de doi ani din groapa de nisip de acolo? Mhm. Mult mai bune decât toată grețoasa dulceață de zahăr pe care o miros peste tot.

Lui William îi plăcea umorul fratelui său.

— Miroase a praline. Aici se presupune că și grătarul e deosebit de bun. Foarte condimentat, spuse.

— Nu vreau nici un fel de carne de porc sau de vită ațoasă, strâmbă Michael din nas.

— Bine, dădu William înapoi. Poate am putea să luăm o gustare rapidă. Ce vezi care ți-ar plăcea? Poți avea orice vrei.

Michael arătă cu degetul spre alegerea lui.

— Perfect, șopti William.

Era de rău. Avusese loc o altă crimă înfiorătoare în stilul vampirilor – în Savannah. M-am grăbit cu Kyle spre Georgia într-un elicopter Bell Jet negru și strălucitor de care ar fi fost mândru până și Darth Vader. Kyle nu voia să-i scape cazul. Nu voia să-i scap nici eu.

Chiar și văzut din aer, orașul-port la mare era nespus de frumos, cu aglomerările sale de conace, ciudatele magazine și râul Savannah șerpuind printre mlaștini de un galben-auriu spre Atlantic. De ce aveau loc atacurile în zone aglomerate și atractive? De ce tocmai în aceste orașe?

Un sedan al FBI-ului ne aștepta și ne-a dus în goană la Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul. Biserica era pe strada East Harris, în cartierul istoric. Peste tot, printre casele antebelice, erau parcate mașini de poliție și de intervenție.

— Traficul în jurul orașului Savannah e complet blocat, îmi spuse Kyle, pe când ne strecuram prin circulația intensă din apropierea bisericii. Țasta e lucrul cel mai bizar și grotesc care s-a întâmplat aici de la cartea lui John Berendt. Sau, cred, de la crima care a inspirat-o. Ar trebui să atragă mult mai mulți turiști, nu crezi? Poate că Turul Vampirilor va rivaliza cu cel din *Miez de noapte în grădina binelui și răului*.

— Probabil că nu e genul de turiști pe care Camera de Comerț și în special locuitorii vor să-i vadă pe aici, am spus. Kyle, ce naiba se întâmplă? Criminalii lucrează chiar sub ochii noștri. Ne spun ceva. Dau lovituri în orașe frumoase. Ucid în parcuri publice, în hoteluri de lux, până și într-o catedrală. Vor să fie prinși? Sau cred că *nu pot* fi prinși?

Kyle se uită la arcadele de deasupra.

— Poate că e ceva din amândouă. Totuși, sunt de acord. Sunt neînfricați dintr-un motiv pe care nu prea mi-l închipui. De asta ești tu aici. Tu ești cel care face profile. Tu înțelegi cum funcționează mintea lor bolnavă.

Nu-mi puteam scoate din cap gândul că acești ucigași vor să fie prinși. *De ce vor să fie prinși?*

Am coborât amândoi din mașină și ne-am grăbit spre catedrala Sfântul Ioan Botezătorul. Pe un afiș lipit transversal pe ușa principală scria „O credință. O familie.”

Turnurile gemene ale bisericii se ridicau la mare înălțime deasupra orașului Savannah. Stilul era gotic franțuzesc: arcade mărețe și ornamente, vitralii impresionante, un altar de marmură italiană. Observam totul. Absolut totul. Dar nimic nu-mi spunea ceva, încă.

Crima fusese descoperită cu mai puțin de două ore în urmă. Zburasem într-acolo împreună cu Kyle la câteva minute după ce poliția din Savannah ne dăduse vestea. Povestea era deja pe toate posturile de televiziune.

În nări simțeam mirosul dulceag de tămâie. Am văzut victima de cum am intrat în catedrală. Am gemut și am simțit un fel de rău la stomac. Era un bărbat în vârstă de douăzeci și unu de ani, ceea ce știam din rapoartele precedente; un student în an terminal la Istoria artei de la Universitatea din Georgia, pe nume Stephen Fenton. Criminalii îi lăsaseră portmoneul și banii. Nu furaseră nimic – cu excepția cămășii.

Catedrala era spațioasă și probabil că putea primi până la o mie de credincioși. Lumina care se revărsa prin vitralii arunca pete colorate pe podea. Chiar și de la distanță puteam vedea că gâtul victimei fusese sfârtecat. Corpul dezbrăcat de cămașă era musculos și bine făcut, la fel ca toate celelalte. Era la baza unui postament al crucii, al treisprezecelea. Podeaua era pătată de sânge, dar nu foarte mult.

Băuseră sângele aici, în catedrală? Avea legătură cu sacrilegiul? Cu religia? Cu postamentul crucii?

Împreună cu Kyle, m-am apropiat de Stephen Fenton. Un sac pentru corpuri se afla deja așezat în navă. În apropiere așteptau tehnicieni de la Departamentul de Poliție din Savannah. Erau agitați și supărați, nerăbdători să-și facă treaba și să plece de acolo, iar noi îi țineam în loc. Legistul local examinează și el cadavrul.

Am ingenuncheat lângă corp, și Kyle, și eu. Mi-am pus o pereche de mănuși de plastic, ceea ce Kyle nu făcea aproape niciodată. Arareori părea să atingă vreo dovadă de la locul unei crime. Mă întrebasem întotdeauna de ce. Cu toate acestea, avea instincte bune.

Dar de vreme ce eram amândoi atât de buni, cum se face că nu aveam niciun indiciu în legătură cu locul spre care plecaseră ucigașii sau unde vor lovi din nou? Asta era întrebarea care mă deranja din ce în ce mai tare, la fiecare scenă a crimei. Ce era izbucnirea asta oribilă

de violență?

— Sunt atât de blestemat de impulsivi, i-am murmurat lui Kyle. Bănuiesc că amândoi au sub treizeci de ani. Poate puțin trecuți de douăzeci de ani sau chiar mai tineri. Nu m-ar surprinde să fie adolescenți.

— Mi se pare logic. Par să nu se teamă deloc. Kyle vorbea încet, studiind rănille studentului. Parcă s-ar fi rătăcit un animal sălbatic. Un tigrul. Mai întâi în California, apoi aici, pe Coasta de Est. Problema e că nu știm exact de când se petrec omorurile, sau câți criminali sunt implicați, sau măcar dacă sunt din țara asta sau nu.

— Iată trei probleme. Trei subdiviziuni care cer răspunsuri pe care nu le avem. Agenții tăi mai vorbesc încă cu oameni de la cluburile gotice și cele de vampiri? Internetul? Cineva trebuie să știe ceva.

— Dacă cineva știe, atunci păstrează pentru sine. Am peste trei sute de agenți care lucrează *tot timpul* la cazul ăsta, Alex. Nu putem să menținem tensiunea asta.

M-am uitat la postamentul de lemn al crucii. Înfățișa coborârea lui Iisus de pe cruce. Coroana de spini. Crucificarea. Piercing. Sânge. Sângele să fi fost oare legătura? Viața eternă? Erau întrebări pe care mi le puneam. În Santa Barbara, Peter Westin menționase că unii vampiri erau nepământenii. Acesta era un omor ritual sau întâmplător? Să fi vorbit din nou cu Peter Westin? Părea să știe mai multe despre vampiri decât oricare altă persoană pe care o întâlneam.

Victima purta pantaloni kaki și pantofi Reebok noi. I-am examinat rănille de la gât. Avea mușcături și pe umărul stâng și pe părțile superioare ale pieptului. Unul sau ambii criminali erau foarte furioși, aproape turbați.

— De ce să ia cămașa? întrebă Kyle. Același lucru s-a întâmplat și în Marin.

— Poate din cauză că era îmbibată cu sânge, am răspuns, continuând să studiez rănille studentului. Sunt cu siguranță mușcături umane. Dar atacă asemeni animalelor. Tigru e un model, un simbol, ceva important. Dar ce?

Cellularul lui Kyle a sunat și el a răspuns. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la Creier – la apelurile lui constante către mine. Oricine ar fi fost la telefon, Kyle ascultă vreo douăzeci de secunde.

Apoi se întoarse către mine.

— Mergem la Charlotte, chiar acum. A avut loc o altă crimă, Alex. Au lovit din nou. Sunt deja în Catolina de Nord.

— Fie blestemați! Ce mama dracului fac ăștia?

Am luat-o amândoi la fugă spre ușile catedralei. Alergam de parcă ne urmărea cineva.

Câteodată, o crimă sau o serie de crime ne îngrozește și aprinde imaginația publicului într-un fel aproape obscen. Izbucnirea bizară a lui Jeffrey Dahmer din Milwaukee; uciderea lui Gianni Versace și crimele aferente ale lui Andrew Philip Cunanan; rusul Andrei Chikatilo, despre care se spune că ar fi fost cel mai rău dintre toți. Și acum, cursa aceasta sângeroasă de pe cele două maluri ale Statelor Unite.

Era un noroc că aveam elicopterul FBI-ului ca să ne scoată din Savannah și să ne ducă la Charlotte. Încă din aer, Kyle ținea legătura cu operatorii săi de la sol care înconjuraseră o fermă dărăpănată la vreo douăzeci de kilometri de Charlotte. Nu-l mai văzusem niciodată pe Kyle așa de agitat și însuflețit în legătură cu un caz, nici măcar cu Casanova sau cu Domnul care Sună.

— Se pare că avem ceva, îmi spuse Kyle. Nu va ieși nimeni din casa aia până nu ajungem noi acolo. Îmi plac șansele pe care le avem.

— O să vedem, am replicat. Nu sunt convins că ăștia sunt aceiași oameni. Încetasem să mai fac presupuneri în legătură cu criminalii. De ce Charlotte, în Carolina de Nord? Al patrulea atac în același oraș. Ne îndreptaseră toate indiciile către Charlotte? De ce?

Kyle ascultă un alt raport asupra situației din teren de la agenții de la fața locului, apoi îmi relatează detaliile importante.

— Părinții unui băiat de șaptesprezece ani din Charlotte au fost atacați în patul lor azi-noapte. Amândoi au fost masacrați. La fața locului s-a găsit o daltă, iar ambele corpuri prezentau urme de mușcături. Există dovezi că fie cei doi adulți au fost atacați de un animal mare, fie atacatorul purta colți metalici ascuțiți. Kyle dădu ochii peste cap. Încă nu prea credea în vampiri. Apoi băiatul a fugit la o fermă abandonată lângă râul Loblolly, în afara orașului Charlotte. Din câte știm, cei din casă sunt în majoritate tineri. Se pare că unii nu au mai mult de doisprezece, treisprezece ani. E o nebunie, Alex. Nu se va întâmpla nimic până nu ajungem și noi acolo. Vârsta unora dintre copiii ăștia e o adevărată problemă.

La niciun sfert de oră după aceea am aterizat pe o pajiște vastă acoperită cu flori sălbatice. Ne aflam la mai puțin de cinci kilometri de casa în care era posibil să se ascundă criminalul. Era ca în Bonnie și

Clyde. Când am ajuns la pădurea deasă care înconjură casa era trecut de ora cinci. Avea să se întunece destul de curând.

Casa era o structură cu două etaje, îmbrăcată în lemn, acoperită cu viță de vie și iederă în exces. Pământul din locul în care ne-am ascuns pentru a observa ce se petrecea era acoperit de conuri de pin, ghindă și resturi animale. Totul în locul acela îmi trezea amintiri în legătură cu locul în care crescusem eu, în Sud. Din păcate, nu prea multe momente fericite. Mama și tatăl meu muriseră amândoi la vârsta de treizeci de ani, mult înainte de vreme. Terapeutul meu avea o teorie, cum că eu mă văd pe mine murind din cauză că îmi muriseră amândoi părinții. Creierul pare a avea aceeași teorie și poate că voia să o pună curând în aplicare.

Acoperișul casei vechi avea o înclinare mare; o fereastră îngustă de pod era spartă în două locuri. Panourile albe de lemn erau scorjite, dar în cea mai mare parte intacte, însă șindrila de azbest era spartă în unele locuri, dezvelind cartonul gudronat. Sinistru, sinistru, sinistru.

Oamenii de la FBI erau foarte atenți în legătură cu faptul că cei mai mulți din cei aflați în casă aveau probabil sub douăzeci de ani. Nu știau exact cine erau sau dacă aveau cazier. Nu exista nicio dovadă că erau implicați în crime. Se hotărâse ca în cazul că nu vom fi detectați, să rămânem ascunși până noaptea, pentru a vedea dacă intră sau iese cineva. Apoi aveam să luăm casa cu asalt. Situația devenea dificilă, posibil cu implicații politice, și erau de presupus eventuale consecințe în caz că ar fi rănit sau ucis un minor.

Prin contrast, în pădure totul părea liniștit; casa dărăpănată rămânea suspect de tăcută, având în vedere numărul de tineri care se presupunea că erau înăuntru. Nu se auzeau nici râsete, nici muzică rock dată la maximum; nici măcar- nu mirosea a mâncare gătită. Pâlpâiau lumini slabe.

Temerile mele, din ce în ce mai puternice, erau că ucigașul plecase deja, că întârzasem.

Cineva șoptea în urechea mea – era Kyle.

— Să mergem, Alex. E timpul să intrăm peste ei.

La patru dimineața a dat semnalul de a pătrunde în casă. Kyle lua toate deciziile. Avea autoritate și asupra poliției locale.

M-am alăturat unui număr de zece agenți îmbrăcați în pardesie. Nimeni nu se simțea prea în siguranță în acest raid. Ne-am mișcat atent până la douăzeci și cinci de metri de casă, la limita pădurii de pini. Doi lunetiști care se ascuseseră la treizeci de metri de casă transmiseră că înăuntru era încă liniște. Poate prea liniște?

— Cei mai mulți dintre ei sunt copii, ne aminti Kyle înainte de a intra. Dar înainte de toate aveți grijă de voi.

Ne-am târât pe coate și genunchi până am ajuns la distanța la care erau lunetiștii, apoi ne-am năpustit asupra casei, folosind cele două intrări pentru a pătrunde înăuntru.

Kyle și cu mine am intrat prin față, ceilalți prin laterale și prin spate. S-a auzit explozia a două grenade, iar la parter răsunară țipete. Țipete subțiri. Copii. Încă nu se auzeau focuri de armă.

Era o scenă ciudată, haotică. Copii drogați – o grămadă de copii, cei mai mulți dintre ei în chiloți sau complet dezbrăcați. Cel puțin douăzeci de adolescenți se culcaseră pe podeaua de la parter. Nu exista electricitate, singura lumină fiind dată de lumânări. Locul mirosea a urină, droguri, mucegai, vin ieftin și ceară. Pe pereți erau atârnat postere nebunești cu Clown Posse și Killah Priest.

Holul mic de la intrare și camera de zi dădeau într-o zonă deschisă. Copiii adormiseră pe pături sau pur și simplu pe podeaua de lemn. Acum se treziseră și țipau furioși.

— Porcilor! Polițailor! Ieșiți dracului afară!

Agenții îi trânteau pe unii pe podeaua primului nivel. Erau lupte corp la corp, dar nicio împușcătură. Nimeni nu era rănit serios, încă. Totul dădea un sentiment de stagnare.

Un băiat uscățiv țipă cât îl țineau puterile și se repezi la mine. Părea să nu se teamă de nimic și avea ochii de culoarea sângelui. Lentile de contact colorate. Mugea și din colțul gurii i se scurgea salivă albicioasă. L-am pus jos dintr-o priză, i-am pus cătușele și i-am spus să se potolească înainte de a fi rănit. Mă îndoiesc că avea mai mult de șaptezeci de kilograme, dar era vânjos și mult mai puternic decât părea.

Un agent de lângă mine nu a fost la fel de norocos: o fată corpolentă

cu părul roșu l-a mușcat de obraz când încerca să o imobilizeze. Apoi l-a mușcat de piept. Agentul țipa și se lupta să o dea jos de pe el, dar fata se ținea de el ca un câine de osul lui.

Am împins-o pe fată de acolo și i-am prins mâinile în cătușe la spate. Purta un tricou negru pe care scria „Crăciun nenorocit fericit, Javră”. Avea tatuaje cu șerpi și cranii peste tot.

— Nu faci doi bani! Fraiere! îmi țipa în față.

— Cel pe care îl vrem e în pivniță! Criminalul, mă strigă Kyle. Irwin Snyder.

L-am urmat printr-o bucătărie dezafectată, apoi afară, în spatele casei, către o ușă de lemn înclinată care ducea la o pivniță.

Ne-am scos armele. Din câte știam despre duritatea și brutalitatea cu care ataca Irwin Snyder, nimeni nu voia să intre în pivniță. Am trântit ușa și ne-am năpustit înăuntru.

Împreună cu Kyle și alți doi agenți, am coborât trei trepte de lemn putrezit

Era liniște și întuneric. Un agent cercetă locul cu o lanternă.

Apoi l-am văzut pe ucigaș. Și el ne-a văzut pe noi.

Un adolescent bine făcut, îmbrăcat într-o vestă de piele neagră și blugi negri era chircit în colțul opus al pivniței, așteptându-ne. Avea o rangă. Sări în picioare și începu să o rotească deasupra capului. Mugea. Trebuia să fie Irwin Snyder, băiatul care își ucisese părinții. Era atât de tânăr, doar șaptesprezece ani. Ce-i intrase în cap?

Din gură îi ieșeau colți de aur. Lentilele de contact îi făceau ochii să pară roșii ca sângele. Avea cel puțin o duzină de clipsuri în sprâncene și nas. Era musculos și avea peste un metru și optzeci înălțime. Fusese vedetă de fotbal american înainte de a se lăsa brusc de școală.

Snyder continua să urle la noi. Stătea în picioare într-o baltă împutită, dar nu părea să ia în seamă acest lucru. Avea ochi strălucitori, ce păreau adânc înfundați în cap.

— Înapoi! țipă el. Nu aveți nici unu' dintre voi idee în ce belea v-ați băgat Nici o nenorocită de idee! Ieșiți dracului de aici! Ieșiți din casa noastră!

Continua să învâртеască ranga ruginită și grea deasupra capului.

— În ce fel de belea ne-am băgat? l-am întrebat pe Snyder.

— *Știi cine sunteți!* țipă, împrôșcând salivă prin toată camera.

Era într-o stare de furie ucigașă. Părea inimaginabil de drogat.

— Cine sunt eu? am întrebat.

De unde putea să știe?

— Tu ești nenorocitul de Cross, ăsta ești, spuse, dezvelindu-și dinții împodobiți cu colți într-un rânjat de om nebun.

Răspunsul lui mă zgudui.

— Restu' sunteți toți câini de la FBI! Toți meritați să muriți! Și o să muriți. *Crucea* nu are putere aici, dobitocilor!

— De ce i-ai omorât pe tatăl și pe mama ta? întreabă Kyle de unde se afla, de pe scări.

— Pentru a-i elibera, rânji Snyder. Acum sunt liberi ca păsărelele cerului.

— Nu te cred, i-am spus. Asta e o tâmpenie.

Continua să urle ca un dulău turbat.

— Mai inteligentă decât pari tu, *Cross* – cruce.

— De ce ai folosit colți de metal când i-ai mușcat? Ce semnificație are tigrul, Irwin? am mai pus eu două întrebări.

— Știi deja, altfel nu ai mai întreba, zise el și râse viclean.

Dinții lui adevărați erau galbeni și pătați de nicotină. Blugii negri erau împutiți și arătau de parcă ar fi fost trecuți prin cenușă. La geaca

de piele îi lipseau ținte. În pivniță mirosea îngrozitor, un miros ca de carne stricată. Ce se întâmplase aici? Aproape că nu voiam să aflu.

— De ce ți-ai omorât părinții? am întrebat din nou.

— I-am omorât pe ei ca să mă eliberez pe mine! țipă. I-am omorât dracu' fiindcă eu îl urmez pe Tigru.

— Cine e Tigru? Ce semnificație are?

Ochii îi jucară în cap disprețuitor.

— O, vei vedea cât de curând. Vei vedea. Și o să-ți dorești să nu fi văzut.

Lăsă ranga și băgă mâna în buzunarul de la blugi. Atunci m-am aruncat spre el. Irwin Snyder avea un stilet în mâna dreaptă. Împinse cuțitul spre mine și eu pivotai într-o parte.

Nu am fost suficient de rapid și lama mi-a tăiat brațul. Ardea ca naiba. Snyder scoase un țipăt triumfător. Se întinse din nou spre mine, rapid, athletic și hotărât.

Am reușit să-i smulg cuțitul din mână, dar m-a mușcat de umărul drept. Dădea să mă muște de gât! Acum Kyle și ceilalți erau cu toții grămadă pe el.

— La dracu'! Am țipat de durere și i-am tras una în față. M-a mușcat din nou, de data asta de dosul palmei. *Doamne, durea!*

Agenții FBI se luptau din greu să-l pună la podea, în timp ce el ne arunca blesteme și amenințări tuturor. Le era frică să nu-i muște.

— Acum ești unul dintre noi! urlă la mine. Ești unul dintre noi! Acum îl poți întâlni pe Tigru, răcni, și râse.

Mă durea capul, dar mi-am petrecut următoarele patru ore interogându-l pe Irwin Snyder într-o cameră goală, zugrăvită în alb și claustrofobică de la o închisoare din Charlotte. Cam o oră l-am interogată împreună cu Kyle, dar nu a mers. I-am cerut lui Kyle să iasă din cameră. Snyder era legat cobză, așa că mă simțeam în siguranță singur cu el. Mă întrebam cum se simte.

Brațul și mâna începeau să mi se umfle, dar ceea ce aveam de făcut era mai important decât rănilor mele. Irwin Snyder știuse că veneam în Charlotte. De unde știuse? Ce altceva știa? Ce legătură avea un tânăr ucigaș din Charlotte cu restul mizeriei?

Snyder era palid și cu o înfățișare nesănătoasă, cu cioc neîngrijit și perciuni. Mă fixa cu ochi întunecați, foarte vioi și destul de inteligenți.

Apoi își lăsă capul pe tăblia laminată a mesei. L-am ridicat din scaun trăgându-l de păr. Mă înjură un minut întreg, apoi ceru să vorbească cu avocatul lui.

—Doare, nu-i așa? am spus. Nu mă face să o repet. Ține-ți capul *departe* de masă. Nu e timpul să tragi un pui de somn. Și nu e niciun joc.

Îmi arată un semn obscen cu degetul, apoi lăsă iar capul pe masă. Știam că ani de zile scăpase cu prostii de genul ăsta, acasă și la școală. Dar nu și acolo, și nu cu mine.

L-am tras din nou de părul negru și slinos, și mai tare de data asta.

— *Se pare că nu știi englezește. Ți-ai omorât părinții cu sânge rece. Ești un criminal.*

— *Avocat! Strigă. Avocat! Avocat! Țștia mă torturează! Mă bate un polițai! Avocat! Avocat! Vreau să vină nenorocitul ăla de avocat al meu!*

L-am apucat de barbă cu mâna liberă. M-a scuipat pe mână, dar l-am ignorat.

— Ascultă-mă acum, am spus. *Ascultă-mă!* Toți cei care se aflau în casă sunt la secția de poliție din oraș. Tu ești singurul care se află aici, cu mine. Nu te poate auzi nimeni. Și nu ești bătut. Dar o să vorbești cu mine.

L-am tras din nou de păr – cât de tare puteam fără să-i smulg o suviță. Snyder țipă, dar știam că nu i-am făcut mare rău.

— Ți-ai omorât mama și tatăl cu o daltă. Pe mine m-ai mușcat de două ori. Și puți îngrozitor. Nu te plac, dar o să purtăm oricum discuția asta.

— Ar fi mai bine să te duci la un doctor cu mușcăturile alea, porcule! ricană. Ai fost avertizat.

Vorbea încă dur, dar se chircea și se trăgea înapoi când întindeam

din nou mâna spre părul lui.

— De unde ai știut că venim în Charlotte? De unde știi cum mă cheamă? Vorbește.

— Întreabă-l pe Tigru când o să vă întâlniți voi doi. O să se întâmple mai devreme decât crezi.

A rezultat clar că Irwin Snyder nu putea să fi comis crimele anterioare. Ieșise din Carolina de Nord doar o dată sau de două ori în viața lui. Cele mai multe dintre legăturile lui cu lumea exterioară se desfășurau pe Internet. Și, desigur, era prea tânăr pentru a fi fost implicat în crime care avuseseră loc în ultimii unsprezece ani.

Totuși, băiatul de șaptesprezece ani își ucisese părinții. Nu părea să aibă remușcări. *Tigrul îi spusese să o facă.* Asta era tot ce putusem scoate de la el. Refuza să spună cum intrase în legătură cu persoana sau grupul care îl controla într-o asemenea măsură.

În timp ce îl interogam pe Snyder și apoi pe ceilalți care fuseseră în casă, mâna și umărul au început să mă mănânce, apoi să mă doară. Rănile erau înțepături, dar sângerasem puțin. Cea mai adâncă era rana de pe umăr, chiar prin geacă, și lăsase urme mari de dinți, pe care le fotografiasem la secția de poliție.

Nu m-am dus la camera de urgențe din Charlotte. Eram prea ocupat. Curând, rănile au devenit extrem de dureroase. Înspre prânz abia puteam să strâng pumnul. Era puțin probabil că aș fi putut apăsa pe trăgaci la nevoie. *Acum ești unul dintre noi,* îmi spusese Irwin Snyder.

Mă întrebam din ce grup, sectă sau cult făcea parte Snyder. Ce era Tigrul? Era o singură persoană? Am participat la o ședință cu oamenii de la FBI și de la secția de poliție din Charlotte care a durat până la ora opt în aceeași seară. Rezultatul net a fost că nu eram nici măcar aproape de o rezolvare. FBI-ul scotocea Internetul, căutând mesaje care aveau legătură cu Tigrul sau cu orice alt fel de tigru.

Seara am zburat înapoi la Washington și am reușit să dorm puțin în avion. Nici pe departe atât cât ar fi trebuit. Telefonul a sunat imediat ce am intrat pe ușa casei mele. *Ce dracu'?*

— Te-ai întors, doctore Cross. Țsta e un lucru bun.
Bine ai venit, bine ai venit. Mi-ai lipsit. Ți-a plăcut
în Charlotte?

Am pus receptorul jos și am alergat afară, în noapte. Nu am văzut pe nimeni, nici o mișcare în susul sau în josul Străzii 5, dar asta nu însemna că nu bântuia pe lângă casă. Cum altfel ar fi știut că eram acolo?

Am alergat pe stradă și am scrutat întunericul. Nu vedeam pe nimeni, dar poate mă vedea el pe mine. Cineva pândise fără îndoială. Era cineva acolo.

— M-am întors, am strigat. Vino și ia-mă. Să rezolvăm asta acum și aici. Să-i punem capăt! Uite-mă, ticălosule!

Nu strigă înapoi către mine, nu răspunse. Apoi am auzit un pas în spatele meu. M-am răsucit către Creier.

— Alex, *ce* se întâmplă aici? Când ai ajuns acasă? Cu cine vorbești?

Era Nana, și părea foarte mică și înspăimântată. Veni spre mine și mă îmbrățișă strâns.

Pe la ora șase, a doua zi dimineață, m-am trezit într-o formă proastă. În jurul mușcăturilor pielea era de un roșu aprins și mă ardea intens. Rănile îmi zvâcneau. Am observat o scurgere ca de puroi din mușcătura de pe mână care se umflase aproape de două ori față de mărimea normală. Nu era bine. Eram bolnav din cale-afară și era ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela.

M-am dus la Camera de gardă a spitalului St. Anthony, unde am descoperit că făcusem febră. Aveam 41 de grade.

Doctorul de la urgențe care m-a examinat era un pakistanez înalt pe nume Prahbu. Ar fi putut juca rolul unuia dintre fii în filmul *Est este Est*. A spus că cea mai probabilă cauză a infecției era stafilococul, o bacterie obișnuită ce se găsește în gură.

— Cum se face că ați fost mușcat? vru el să știe.

Bănuiam că nu îi va plăcea răspunsul meu, dar nu aveam de ales:

— Capturam un vampir.

—Nu, serios, domnule Cross. Cum ați ajuns să fiți mușcat? întrebă a doua oară. Eu sunt o persoană serioasă și asta este o întrebare serioasă. Îmi trebuie un răspuns.

— Sunt absolut serios. Fac parte dintr-o echipă care cercetează ucigași vampiri. Am fost mușcat de un om cu colți.

— Bine, în regulă, domnule detectiv. Cum spuneți dumneavoastră.

La urgență mi s-au făcut teste: test de sânge cu numărătoare diferențială, rată de sedimentare și un test de cultură și sensibilitate pe scurgerea din răni. Culturile de sânge aveau să fie studiate. I-am spus doctorului Prahbu că aveam nevoie de copii după rezultatele sale. Spitalul nu a vrut să mi le dea, dar în cele din urmă au acceptat și le-au trimis prin fax la Quantico.

Am fost trimis acasă cu o rețetă pentru un medicament numit Keflex. Trebuia să țin ridicat brațul infectat și să mi se administreze spălături cu Domeboro la fiecare patru ore.

Eram prea bolnav să mai fac ceva, atunci când am ajuns acasă. M-am întins în pat și am ascultat „Dimineața cu Eliot” la radio. Nana și copiii se învăteau în jurul meu. Mă chinuia rău greața; nu puteam mânca. Nu puteam dormi și nu puteam să mă concentrez asupra nici unui lucru, cu excepția înțepăturilor dureroase din mână. Am delirat câteva ore.

Acum ești unul dintre noi.

Am adormit în cele din urmă, dar m-am trezit pe la unu dimineața. Orele bănuite. Mă simțeam chiar și mai rău. Mă temeam că va suna

telefonul și va fi Creierul.

Era cineva în cameră cu mine.

Când am văzut cine era, am suspinat.

Jannie ședea pe scaunul de lângă patul meu, supraveghindu-mă.

— Exact așa cum ai făcut tu când eram eu bolnavă, anul trecut, zise. Acum dormi, tati. Pur și simplu dormi. Odihnește-te. Și să nu îndrăznești să mi te transformi în vampir.

Nu i-am răspuns lui Jannie. N-am reușit să scot nici măcar câteva cuvinte. Am alunecat din nou în somn.

Nimeni nu s-ar aștepta la asta, și de aceea era așa de bine, era excelent. Sfârșitul lui Alex Cross.

Era timpul să se întâmple. Poate trecuse chiar prea mult timp. Cross trebuia să moară.

Creierul se afla în casa familiei Cross și era o experiență pe atât de excitantă și extraordinară pe cât se așteptase să fie. Nu se simțise niciodată mai puternic decât acum, stând în întunericul camerei de zi la puțin după ora trei dimineața. Câștigase bătălia dintre ei doi. Creierul triumfase. Cross pierdea. Măine, tot Washingtonul avea să-i plângă moartea.

Putea face orice – așa că ce putea face mai întâi?

Voia să se așeze și să se gândească. Nu era nicio grabă. Unde putea alege să se așeze? Ei bine, desigur, pe banca lui Cross de la pianul de pe verandă. Locul favorit al lui Cross pentru relaxare și evadare, locul în care îi plăcea să se joace cu copiii lui ca un ticălos siropos și sentimental ce era.

Creierul era tentat să cânte ceva, poate puțin Gerswin, poate pentru a-i demonstra lui Cross că până și la pian era mai priceput decât el. Voia să-și facă cunoscută prezența într-o manieră spectaculoasă. Era așa de bine, de savuros. Ar fi vrut să nu se sfârșească niciodată acea noapte.

Dar era oare chiar cel mai bun lucru pe care îl putea face? Trebuia să fie o noapte pe care să nu o uite niciodată, pe care să o savureze totdeauna. Un suvenir care va avea mare însemnătate pentru el, numai pentru el.

Relația lui complexă cu Cross putea fi explicată prin două triumphiuri pe care le vizualiză în timp ce ședea pe verandă, trăgând de timp și plăcându-i grozav. Doamne, zâmbea ca un prost. Era în elementul său și era fericit, atât de fericit.

El

DRAGOSTEA

Ticălos
(fratele său)

Tată
(Alex)

El

DRAGOSTEA

Femeile lui Alex

Fratele său

(bunică, prietene)

(Alex)

Era un model psihologic atât de bun, atât de concis, de clar și de solid. Explica tot ce avea să se întâmple în seara aceea. Până și doctorul Cross ar fi de acord. Era triumphiul familial disfuncțional perfect

Poate că i-l va explica acum lui Cross. Chiar înainte de a-l ucide. Își puse mănuși de plastic, apoi papuci de plastic și verifică încărcătura pistolului. Totul era în ordine. Apoi se duse sus – Cel Care Sună, Creierul, Svengali, Moriarty.

Cunoștea foarte bine casa familiei Cross. Nici măcar nu avea nevoie de lumină. Nu făcea niciun zgomot în plus. Fără greșeli. Fără dovezi sau indicii pe care să le urmărească poliția locală sau FBI-ul. Ce modalitate fantastică de a muri pentru Cross și familia lui, ce lovitură, ce idee fascinantă. În timp ce urca scările, începea să-i vină „ordinul de ucis”. Da, era sigur de asta.

Micuțul Alex

Jannie

Damon

Nana

apoi Cross

Merse până la capătul culoarului de la etaj și se opri acolo, ascultând, înainte de a deschide ușa de la dormitor. Nici un sunet. Împinse ușa, încet.

Ce era asta? O surpriză? Dumnezeu!

Nu-i plăceau surprizele. Îi plăceau precizia și ordinea. Îi plăcea să aibă control total.

Jannie, ședea lângă patul lui Cross, dormind profund. Își păzea tatăl, îl proteja de rele.

Mult timp se uită la Cross și la fată, poate un minut și jumătate. În cameră lăsaseră aprinsă o mică lumină de noapte.

Pe mâna și umărul lui Cross erau bandaje groase. Transpira în somn. Era rănit, bolnav, nu era el însuși, nu era un adversar pe măsură. Ucigașul oftă. Simțea o atât de mare dezamăgire, tristețe și disperare!

Nu, nu, nu! Era complet greșit. Nu se făcea. Era complet, complet greșit!

Închise încet ușa de la dormitor, apoi, repede și fără zgomot, făcu cale înapoi și ieși din casa familiei Cross. Nu va ști nimeni că fusese acolo. Nici chiar detectivul.

Ca de obicei, nimeni nu știa nimic despre el. Nimeni nu bănuia o iotă.

EL era Creierul până la urmă.

M-am trezit de câteva ori în timpul nopții. La un moment dat mi s-a părut că era cineva în casă. Simțeam o prezență. Cu toate acestea, nu puteam face nimic.

Apoi m-am trezit din nou, după paisprezece ore de stat în pat, și am descoperit că de fapt mă simțeam mai bine. Aproape că puteam gândi limpede din nou. Totuși, încă eram epuizat și mă dureau toate articulațiile. Vederea îmi era încețoșată. În casă se auzea muzică în surdina. Erykah Badu, una dintre preferatele mele. Apoi o bătaie în ușa de la dormitor și am spus:

— Sunt îmbrăcat. Cine-i acolo?

Jannie deschise ușa. Ținea o tavă roșie de plastic, cu un mic dejun din ouă bătute, cereale fierbinți, suc de portocale și o ceașcă cu cafea aburindă. Zâmbea, evident mândră de ea însăși. I-am întors zâmbetul. *Ce fată am!* Ce scumpete era – atunci când voia.

— Tati, nu știu dacă poți mânca încă. Ți-am adus micul dejun. Pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc, iubito. Mă simt ceva mai bine, zisei. Am reușit să mă împing în sus în pat și, cu mâna cea bună, să proptesc câteva perne în spatele meu.

Jannie aduse tava până la pat și mi-o așeză cu grijă în poală. Se aplecă deasupra mea și mă sărută pe obrazul nebărbierit.

— Cineva are nevoie să se bărbierească.

— Ești atât de drăguță, i-am spus.

— Eu *sunt întotdeauna* drăguță, tati, răspunse Jannie. Te simți destul de bine să-ți țin puțin companie? Doar te privim mâncând – o să fim cumiți. Nu deranjăm. Se poate?

— E tocmai ceea ce îmi trebuie în momentul ăsta, am spus.

Jannie se întoarse cu micul Alex în brațe și cu Damon după ea, care mă salută în felul nostru, militărește. Se cățărară pe patul meu și, așa cum promisesem, stătură foarte cumiți, cel mai bun leac la îndemână.

— Ar fi bine să-ți mănânci micul dejun cât e încă fierbinte. Ai ajuns prea pricâjit, mă tachină Jannie.

— Da, fu de acord Damon. Ești tras la față și palid ca o *stafie*.

— Foarte bine, zâmbii printre înghițituri mici de ouă și pâine prăjită, pe care speram să nu le dau afară. Îl mângâiam întruna pe cap pe micuțul Alex.

— Te-a otrăvit cineva, tati? vru să știe Jannie. Ce s-a întâmplat exact?

Am suspinat și am clătinat din cap.

— Nu știu, iubito. E o infecție. Poți să o faci dacă te mușcă un om.

Jannie și Damon se strâmbară.

— Nana zice că e *septicemie*. I se spune otrăvire a sângelui, contribui Damon cu cercetările lui savante.

— Cine sunt eu să mă contrazic cu Nana? am replicat și am lăsat lucrurile așa. La ora asta nu sunt un adversar pe măsura Nanei Mama. *Sau poate niciodată.*

M-am uitat la bandajul umflat ce-mi acoperea cea mai mare parte din umărul drept. Pielea din jurul bandajului era de un galben bolnăvicios.

— Mi-a intrat ceva în sânge. Totuși, acum sunt în regulă. Mă întorc la normal. Dar mi-am amintit ce spusese Irwin Snyder: *Ești unul dintre noi.*

În seara aceea am reușit să cobor la cină. Nana mi-a răsplătit apariția la masă cu pui, sos, biscuiți și o plăcintă cu mere făcută în casă. Am făcut un efort să mănânc și m-am surprins pe mine însumi descurcându-mă destul de bine.

După cină l-am culcat pe micul Alex. M-am întors sus în camera mea pe la ora opt și jumătate, și totodată lumea a părut să înțeleagă că sunt obosit, că nu sunt încă în apele mele.

Totuși, ajuns sus, în camera mea, nu am adormit. Îmi treceau prin cap prea multe gânduri negre în legătură cu crimele. Că aveam sau nu dreptate, simțeam că ne apropiem. Totuși, poate doar mă iluzionam singur.

Am lucrat vreo două ore pe computer și m-am concentrat bine. Eram destul de sigur că ceva trebuia să lege orașele în care se petrecuseră crimele. Dar ce? Ce ne scăpa tuturor? Am cercetat absolut orice. Am studiat programul avioanelor care zburau către aceste orașe, al autobuzelor și al trenurilor. Poate că doar îmi făceam de lucru, dar niciodată nu se știe și oricum nu aveam altceva mai bun de făcut.

Am verificat corporațiile care aveau sedii centrale sau filiale în aceste orașe și am descoperit că erau multe potriveli, dar nu era probabil ca acest lucru să mă ducă undeva. Federal Express, American Express, The Gap, The Limited, McDonald's, Sears și JC Penney se găseau aproape peste tot. Și ce-i cu asta?

Aveam cel puțin un ghid pentru fiecare dintre orașele în care se petrecuseră crimele și m-am uitat prin ele până s-a făcut aproape miezul nopții. Nu am obținut nimic. Mâna mă înțepa din nou și începea să mă doară capul. Restul casei era cufundat în liniște.

Apoi am verificat echipele sportive în deplasare, circurile și carnavalurile, turneele de lansări de carte, formațiile de rock'n'roll – și am dat peste ceva în zona de divertisment. Mă pregătisem să închei în seara aceea, dar era ceva interesant. Am încercat să nu mă înfierbânt, dar mi-a crescut pulsul în timp ce verificam mai întâi informațiile de pe Coasta de Vest. Apoi Coasta de Est. *Bingo. Poate.*

Găsisem tiparul pe care îl căutam – un spectacol de divertisment care se desfășura iarna și la începutul primăverii pe Coasta de Vest și apoi se deplasa în Est. Până acum, orașele în care se desfășura turneul se potriveau cu cele în care se petrecuseră crimele. Dumnezeuule.

Făcuseră turnee timp de cincisprezece ani.

Eram aproape sigur că găsisem un fel de legătură cu criminalii.

Magicienii care își spuneau Daniel și Charles.

Aceiași pe care îi văzuseră Andrew Cotton și Dara Grey în noaptea

în care fuseseră uciși în Las Vegas.

Știam chiar și unde trebuia să aibă loc următorul spectacol. Probabil că erau deja acolo.

New Orleans.

L-am sunat pe Kyle Craig.

Unsprezece ani de crime nerezolvate se redusese la asta.

New Orleans, Louisiana.

Un club de noapte numit „Strigățul”. O pereche de magicieni pe nume Daniel și Charles.

Încă nu puteam călători, așa că am rămas în Washington. Nu-mi plăcea să nu fiu în New Orleans. Pierdeam o ocazie importantă, dar era Kyle acolo. Cred că voia să facă el însuși această arestare, dar nu-l puteam învinovăți. Fără îndoială, așa ceva îi putea propulsa cariera. Cazul era extrem de important.

În seara aceea, în New Orleans, șase agenți FBI circulau prin mulțimea care apăruse la prima reprezentație a lui Daniel și Charles. „Strigățul” se afla în cartierul depozitelor, la capătul străzii Julia. De obicei găzduia reprezentații muzicale, și chiar și în seara aceea de după zidurile de cărămidă roșie se auzea muzică zydeco și blues. Câțiva turiști încercau să aducă înăuntru câni de „geaux” de pe strada Bourbon. Li se interzicea accesul „pe viață”.

Vechile Cressida și Colt și câteva vehicule pentru articole sportive din parcare erau un indiciu că înăuntru se aflau studenți de la universitățile Tulane și Loyola. Peste mulțimea gălăgioasă și neliniștită se așternea un fum gros. Câțiva spectatori nu păreau să aibă vârsta legală, iar clubul fusese citat de câteva ori pentru că servea minori. Proprietarii considerau că e mai ușor să cumpere poliția din New Orleans decât să aducă efectiv clubul la normal.

Deodată, se făcu tăcere. O singură voce străpunse tăcerea:

—Dumnezeule mare! Uită-te la asta!

Pe scena al cărei fundal era acoperit cu văluri de catifea neagră pășise un tigru alb.

Felina nu avea lesă și nu se vedea nicăieri vreun antrenor sau îmblânzitor. Mulțimea nespus de gălăgioasă mai înainte amuți.

Felina uriașă ridică leneș capul și scoase un răget. O fată într-o rochie scurtă de un roz intens țipă în zona de jos a sălii. Felina emise iar un răget.

Un alt doilea tigru alb ieși și se așeză lângă celălalt. Se uită în jos la mulțime și scoase un răget. Publicul din zona de jos a sălii ședea exact în fața scenei. Bărbații și femeile de pe locurile respective fugiră, înhățându-și sticlele de bere.

Un răget de tigru care nu putea fi confundat cu nimic altceva se auzi acum din spatele publicului. Toată lumea îngheță. Câte feline se aflau în libertate în club? Unde se aflau? Ce naiba se petrecea?

Luminile de pe scenă transformau spațiul înconjurător într-un gol

întunecat. Orice retragere către una dintre părțile laterale ale sălii era un risc. Luminile de pe scenă se schimbă – de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga. Luminile erau puternice, aproape orbitoare, creând iluzia optică cum că scena s-ar muta cu totul.

Oftatul mulțimii era audibil. În aer plutea panica.

Tigrii dispăruseră!

Acum, în centrul scenei, acolo unde până în urmă cu o clipă se aflau tigrii, stăteau doi magicieni în costume alb-negru din lame strălucitor. Amândoi zâbeau; păreau să râdă de publicul înspăimântat

În cele din urmă, cel mai înalt dintre cei doi, Daniel, vorbi:

— Nu aveți de ce să vă temeți. Noi suntem Daniel și Charles, cei mai buni pe care îi veți vedea vreodată! Asta e o promisiune pe care intenționez să mi-o țin. Să înceapă magia!

Mulțimea din sală începu să bată din palme și să aclame. Erau două spectacole în seara aceea, fiecare fiind programat să dureze o oră și jumătate. În mulțime se infiltraseră agenți FBI. Kyle Craig se afla înăuntru, iar mai mulți agenți erau postați afară, pe stradă. Daniel și Charles se concentrară asupra câtorva trucuri pe care le numiră „Omagiu lui Houdini”. De asemenea, executară „Văduva veselă” a lui Carl Hertz.

Reacția publicului la spectacol era foarte favorabilă. Aproape toată lumea părăsi clubul uimită, promițând să revină și să le spună și prietenilor să vină. Se pare că acest lucru se întâmpla oriunde aveau reprezentații Daniel și Charles, de pe Coasta de Vest pe cea de Est.

Atunci începu adevărata muncă a FBI-ului. După al doilea spectacol, Daniel și Charles fură duși repede la o limuzină argintie care aștepta pe o alee închisă de la intrarea actorilor. În culise era un zgomot și confuzie generală. Daniel și Charles țipau unul la celălalt

Când limuzina argintie ieși de pe alee, un grup de mașini ale FBI-ului o urmări prin mulțimea obișnuită de mașini din centrul New Orleans-ului, apoi în afara orașului, către Lacul Pontchartrain. Kyle Craig ținu legătura prin radio pe tot parcursul călătoriei.

Limuzina trase în fața unei reședințe antebelice, unde o petrecere privată se afla în plină desfășurare. Peste pajiștile întinse, presărate cu stejari de două și trei sute de ani, se revărsa muzică rock'n'roll cu intensitate maximă. Petrecăreții se răspândiseră pe pajiștea ce cobora spre apa neagră, strălucitoare a lacului.

Șoferul limuzinei coborî și deschise o ușă din spate cu un gest teatral. În timp ce câțiva agenți FBI priveau neîncredători, doi tigri albi săriră afară.

Daniel și Charles nu se aflau în limuzină. Magicienii dispăruseră.

Daniel și Charles sosiseră la un mic club privat dintr-o casă din Abita Springs, în Louisiana, cam la șaptezeci și cinci de kilometri de New Orleans. Acest club nu fusese niciodată menționat în secțiunea de divertisment a ziarului *Times-Picayune* sau în vreuna dintre revistele-ghid cu copertă lucioasă disponibile în holul aproape fiecărui hotel – mare sau mic – din New Orleans.

Un bărbat pe nume George Hellenga își întâmpină oaspeții cu mare emoție și entuziasm. Hellenga avea obrajii foarte ciupiți de vărsat; cele mai subțiri sprâncene negre cu puțință și ochi întunecați, înfundați în orbite. Purta lentile de contact care făceau ca ochii lui să pară negri. Hellenga cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme, toate îndesate cu greu într-o geacă și pantaloni negri de piele cumpărate la un Magazin pentru grași și înalți din Houston. Se înclină în fața magicienilor la sosirea lor și șopti că este onorat de vizita lor.

— Ar trebui să fii, se răsti Charles. Suntem obosiți după o zi lungă. Știi de ce ne aflăm aici. Să-i dăm drumul.

În afara scenei, de cele mai multe ori Charles era cel care vorbea, mai ales dacă trebuia să se adreseze cuiva ca acest netrebnic demn de milă, acestui zero, George Hellenga, care îi conduse imediat pe Charles și pe Daniel în jos pe scări. Ei erau stăpânii; el era sclavul. Mai erau legiuni întregi de oameni asemenea lui care așteptau în atâtea orașe, rugându-se pentru o ocazie de a-l servi pe Lord.

În timp ce cobora scările, Daniel începu să zâmbească. Văzu captivul, sclavul, și fii foarte mulțumit

Se duse la băiat, care părea să aibă optsprezece sau nouăsprezece ani, și îi vorbi:

— Acum sunt aici. Îmi pare așa de bine să te cunosc. Ești uimitor.

Băiatul era înalt, poate pe la un metru optzeci și cinci. Avea păr blond tuns scurt, membre suple și buze pline, accentuate cu cele mai delicate inele de argint. Buzele lui erau remarcabil de roz.

— Strânge din buze. Pare așa de trist. Dă-i drumul, îi ordonă Daniel sclavului Hellenga. Cum îl cheamă pe bietul băiat?

— Îl cheamă Edward Haggerty, Sire. E boboc la Universitatea de Stat din Louisiana. E servitorul dumneavoastră, spuse Hellenga, care acum tremura vizibil.

Mâinile vânjoase ale lui Edward Haggerty erau legate în cătușe de zidul de cărămidă. Purta lenjerie tanga și o brățară de argint la gleznă.

Nimic altceva. Era o creatură magnifică, suplă și armonioasă, perfectă oricum o priveai.

George Hellenga aruncă o privire neliniștită către Lord.

— S-ar putea să fugă dacă îi dăm drumul, Sire.

Daniel întinse brațele către băiat și îl strânse tandru, așa cum ar fi făcut cu un copil mic. Îl sărută pe obraz, pe gât și pe buzele uimitor de roșii.

— Nu o să fugi? întrebă cu o voce blândă, mângâietoare.

—Nu de tine, răspunse băiatul, la fel de blând. Tu ești Lordul, iar eu sunt nimic.

Daniel zâmbi. Era răspunsul perfect.

Dimineața devreme telefonul a sunat și am răspuns repede. Era Kyle. Cu vocea lui lentă și calculată, îmi spuse că Daniel și Charles dispăruseră noaptea trecută. Era furios pe agenții săi. Nu îl mai auzisem așa de supărat. Până în momentul acela nu se raportase nicio crimă în interiorul sau în afara New Orleans-ului. Pe la ora șase în dimineața aceea, magicienii apăruseră la casa lor din Cartierul Grădinilor. *Unde fuseseră toată noaptea? Ce se întâmplase? Ceva se întâmplase.* Am rămas în Washington în ziua aceea, încă în refacere. I-am studiat pe Daniel și pe Charles și le-am întocmit un profil preliminar pe care să-l compar cu cel ce se făcea la Quantico. Prima informație importantă era aceea că, absolut sigur, magicienii avuseseră spectacole în Savannah, Charleston și Las Vegas. Lucram cu doi tehnicieni de la Quantico, iar aceștia nu numai că au stabilit coincidențe între turul magicienilor și cam jumătate din crime, ci au verificat și faptul că Daniel și Charles avuseseră spectacole în orașele acelea și erau acolo când se petrecuseră crimele. Un alt detaliu util era acela că tigrii călătoreau cu Daniel și Charles numai pentru contracte care durau cel puțin o săptămână. Magicienii aveau programate reprezentații în New Orleans pentru următoarele trei săptămâni. Dețineau și o casă acolo, în Cartierul Grădinilor.

Le-am împărtășit ceea ce descoperisem celor de la Quantico și ei au pus informațiile în dosarul pe care îl alcătuiseră. De asemenea, i-am trimis totul prin fax Jamillei Hughes, în San Francisco. Făcea tot posibilul să vină la New Orleans, dar șeful ei nu luase încă o decizie.

I-am mai dat un telefon lui Kyle în legătură cu Jamilla. Bombăni și pufni, dar în cele din urmă promise să vadă dacă va putea obține detașarea inspectoarei Hughes pentru câteva zile. La urma urmelor, totul începuse cu cazul ei.

Începeam să mă simt frustrat stând acasă. De parcă aș fi pândit pe cineva în propriul meu dormitor – fără a avea nimic de observat la îndemână. Consolarea venea din aceea că stăteam cu micul Alex perioade mari din zi și că-i vedeam mai mult pe Damon și pe Jannie. Dar mă simțeam cam scos din cazul de crimă.

De dimineață m-am dus la doctorul Prahbu, la St. Anthony. El mă examinează și, fără tragere de inimă, îmi dădu permisiunea de a mă întoarce la muncă, spunându-mi să o iau încet în următoarele câteva zile.

— Cum ați *fost mușcat*, de fapt? Întrebă din nou. Nu mi-ați spus niciodată, domnule detectiv.

— Ba da, am raportat. Vampiri în Carolina de Nord.

I-am mulțumit doctomlui pentru ajutor, după care m-am dus acasă să-mi fac bagajele pentru o excursie la New Orleans. Mă clătinam puțin, dar nu mai aveam răbdare să ajung acolo. De data asta, Nana nu și-a mai dat osteneala să-mi ureze succes când am părăsit Washingtonul. Era supărată fiindcă fusesem atât de bolnav.

În după-amiaza aceea am zburat către New Orleans și de la aeroport am luat un vechi taxi galben către Big Easy. La recepția hotelului meu, Dauphine Orleans, mă aștepta un mesaj. Am deschis ezitând micul plic, dar era o veste bună. Inspectoarea Hughes se îndrepta către New Orleans.

Mesajul era clasic. Pur Jamilla: *Vin la New Orleans și ei au încurcat-o. Nu te îndoi nici o secundă de acest lucru.*

În noaptea aceea m-am întâlnit cu Jamilla la Dauphine Hotel. Era îmbrăcată într-o geacă neagră de piele, blugi și un tricou scurt, alb. Arăta odihnită și gata de orice. Nici eu nu mă simțeam chiar rău.

Am luat cina împreună – biftec și bere – în sala de mese. Ca întotdeauna, mi-a plăcut compania ei. Ne făceam să râdem reciproc. La zece și jumătate am plecat la „Strigățul”. Daniel și Charles aveau programate spectacole la unsprezece și la unu. Și apoi? Poate plănuseră o altă dispariție inteligentă?

Eram hotărâți să-i prindem. Din păcate, mai aveam încă nevoie de dovezi concrete că ei erau criminalii noștri. În rezolvarea cazului erau implicați mai mult de două sute de agenți FBI și polițiști din New Orleans. Ceva trebuia să se întâmple. Era de presupus că Daniel și Charles vor trebui să mănânce în curând.

Era o vineri seara, iar „Strigățul” era deja aproape plin când am ajuns acolo. Se auzea muzică tare din difuzoarele care păreau să fie peste tot, în tavan și în pereți. Cei mai mulți spectatori erau tineri și fără astâmpăr, beau bere, fumau și dansau obscen. Câțiva Gotici erau amestecați printre studenții mai îngrijiți. Cele două grupuri se asmuțeau reciproc, iar atmosfera era încărcată. Un fotograf de la revista *Off Beat* se ghemui lângă scenă, așteptând să înceapă spectacolul.

Ne-am așezat la una dintre mesele mici și am comandat bere. În club erau cel puțin zece agenți FBI. Kyle era afară, într-o mașină de supraveghere. Fusese înăuntru cu o seară înainte, dar lui Kyle îi era greu să se piardă într-o mulțime de tineri moderni. Arăta prea a polițist.

Gâtul începea deja să-mi ardă din cauza fumului și parfumurilor grele din aer. O dușcă de bere îndulci oarecum pilula. Brațul și mâna mă dureau încă.

Cu toate acestea, aveam mintea clară; hotărât lucru, mă simțeam mult mai bine ca înainte. Îmi plăcea să o am din nou pe Jamilla prin preajmă. Dădea sfaturi bune.

— Kyle are o echipă de șase oameni care îi supraveghează pe magicieni zi și noapte, i-am spus Jamillei. Nu o să-i piardă din nou. Kyle garantează.

— FBI-ul e convins că ei sunt criminalii? mă întrebă Jamilla. Fără nicio îndoială? Închide-i și aruncă cheia?

— Există îndoieli, cred, dar nu multe. Niciodată nu poți ști exact ce gândește Kyle, am răspuns. Dar da, cred că nu se îndoiește. Tehnicienii de la Quantico

nu o fac. Nici eu.

Mă studie peste buza sticlei de bere.

—Mi se pare că voi doi sunteți destul de apropiați, nu?

Am încuviințat

—În ultimii câțiva ani am lucrat împreună la multe cazuri. Rata noastră de succes e bună. Nu pot spune că îl cunosc cu adevărat.

— N-am fost niciodată prea norocoasă când am lucrat cu FBI-ul, spuse ea. Dar cred că e doar cazul meu.

— O parte a slujbei mele e să mă asigur că relațiile dintre poliție și Birou nu sunt încordate în Los Angeles. Cu siguranță, Kyle e deștept. Doar că uneori e mai greu de înțeles.

Sorbi încet din bere.

— Spre deosebire de altcineva de la masa asta.

— Spre deosebire de alte două persoane de la masa asta, am corectat-o și am râs amândoi.

Jamilla aruncă o privire pe scenă.

— De ce întârzie? Unde sunt? Ar trebui să începem să batem din picioare pentru ca ei să apară și să ne arate niște magie? Să ne arate ce știu?

Nu a fost nevoie. O secundă mai târziu, unul dintre magicieni ieși pe scenă.

Era Charles și *arăta* ca un criminal.

Charles purta un body negru lipit pe piele și cizme din piele neagră. Avea un cercel simplu cu diamant în ureche și un piercing în nas. Privea fix publicul, arogant. Făcu asta timp decâteva secunde neplăcute, cu ochii plini de ură și dispreț pentru fiecare privire pe care o întâlnea.

Cel puțin de două ori mi s-a părut că se uita direct la Jamilla și la mine. La fel i s-a părut și ei.

— Mda, și noi te supraveghem pe tine, ticălosule, zise ea, ridicându-și berea salutând ironic. Crezi că ticăloșii ăia demni de milă știu că suntem aici?

— Cine știe? Sunt buni. Nu au fost prinși încă.

— Te aud. Să sperăm că amândoi au cancer la stomac și vor muri încet și în dureri în următoarele câteva luni. Noroc. Ridică din nou sticla.

Charles se aplecă și vorbi către un cuplu de vârsta liceului de la o masă de lângă scenă. Purta microfon.

— La ce vă holbați, capete seci? Aveți grijă sau vă transform în două broaște. Ar fi un pas în plus pe scara evoluției.

Râse – un râs adânc și gutural. Pentru urechea mea era inutil de neplăcut, absolut deplasat. Copiii din public râseră și îl încurajară. Pentru moment, bunul-simț părea să fi murit. A fi neplăcut e *chic*; a fi neplăcut e așa de *cool* și de *real*.

M-am uitat la Jamilla.

— Îi vede în termeni de alimente. E interesant cum funcționează mintea lui sucită.

Două minute mai târziu, pe scenă se strecură al doilea magician. Nici un fel de șotii de magician nu îi anunțară intrarea, ceea ce m-a șocat. Auzisem că era un adevărat spectacol de lumini și sunet, dar nu era cazul în seara aceea. De ce schimbarea de stil? Era pentru noi? Știau cine suntem?

— Pentru neinițiați, eu sunt Daniel. Charles și cu mine facem spectacole de când aveam doisprezece ani și locuiam în San Diego, California. Suntem foarte buni la magie. Putem face, „Artistul care dispare” – preferatul lui Houdini; dulapul cu săbii; „Văduva veselă” a lui Carl Hertz; „Coconul” lui DeKolta. Eu pot prinde cu dinții un glonț tras cu un Colt Magnum. Ca și Charles. Nu-i așa că suntem *speciali*? Nu vă doriți să fiți în locul nostru?

Mulțimea vui și aplaudă. Muzica rock din difuzoare fusese dată mai încet. Doar ritmul continua.

— Iluzia pe care sunteți pe cale să o urmăriți e aceeași pe care o

folosea Harry Houdini pentru a-și încheia spectacolele de la New York și Paris. Noi o folosim pentru a ne *deschide* spectacolul. Mai trebuie să spun ceva?

Apoi, luminile se stinseră brusc. Scena era cufundată în întuneric complet. Câteva femei din public țipară tare. Frică trucată. Cei mai mulți râdeau, unii nervos. De fapt, ce puneau la cale ăștia doi?

Jamilla mă împunse cu cotul.

— Nu te teme. Sunt chiar aici. O să te apar.

Apoi, pe toată scena apărură licurici sclipitori. Reflectoarele principale se aprinseră din nou. În următorul minut nu se întâmplă nimic.

Apoi, călare pe un armăsar alb focos și sforăitor, apăru pe scenă Daniel. Era îmbrăcat în turcoaz strălucitor din cap până în picioare. Purta un joben asortat, cu care salută publicul care aclama.

— Trebuie să recunosc că e destul de tare, spuse Jamilla. Chiar o cascatorie. Dar acum ce urmează?

Daniel fu urmat pe scenă de opt bărbați și femei în uniforme albe de gală. Și de doi tigri albi. Era un spectacol uimitor. Două artiste țineau un evantai oriental uriaș în fața lui Daniel și a calului său năvălaș. Țineam ochii lipiți de scenă.

— Dumnezeule, murmură Jamilla. Ce-i asta?

— Îl jefuiesc pe Harry Houdini, cum a spus omul. Și o fac bine.

Când cele două femei traseră încet evantaiul la o parte, Daniel dispăruse. Acum, pe calul alb ședea Charles.

— Încă o dată – Sfinte Doamne, se minună Jam. Cum fac asta?

Cumva, Charles se schimbase în piele neagră și strălucitoare. Rânjetul de pe fața lui era extraordinar, inimaginabil de arogant. În el se putea citi un dispreț crunt pentru public, dar lumii părea să-i placă; îl plăcea și pe el. Un fuior de fum, și toți cei din public oftară ca unul.

Cumva, Daniel era înapoi pe scenă, stând lângă Charles și frumosul cal. Iluzia era o probă de măiestrie. Toți cei din sală săriră în picioare, bătând tare din palme. Țipetele și fluierăturile îmi scrijeleau urechile.

— Și asta, spuse Daniel, e doar începutul! Încă nu ați văzut nimic!

Jamilla se uită la mine, strâmbându-se.

— Alex, tipii ăștia sunt buni, și eu i-am *văzut* pe Siegfried și Roy. De ce joacă în cluburile astea mici? De ce își pierd timpul aici?

— Pentru că așa vor, am spus. *Aici își caută prada.*

Am urmărit amândoi ambele spectacole de magie în seara aceea. Eram uimiți de calmul și încrederea pe care le emanau Charles și Daniel. După al doilea spectacol, magicienii s-au dus acasă. Agenții de supraveghere de acolo au spus că cei doi par să fie acasă în seara aceea. Nu am crezut asta, și nici Jamilla.

În cele din urmă, pe la ora trei, ne-am întors la Dauphine. Două echipe de la FBI urmau să stea lângă Charles și Daniel până dimineța. Începeam să fim frustrați și derutați. O mulțime de oameni munceau pe rupe. Am vrut să o invit pe Jamilla sus la o bere, dar nu am făcut-o. Era prea complicat pentru momentul acela. Ori poate că, îmbătrânind, devenisem laș. Poate că eram chiar și ceva mai înțelept. Nu.

La șase eram din nou în picioare, luând notițe în camera mea de hotel. Învățam niște lucruri pe care nu voiam să le cunosc, și nu doar despre trucuri de magie. Acum știam că, în lumea subterană a vampirilor, zona din jurul unui lord, regent sau bătrân era cunoscută sub numele de domeniu. FBI-ul și poliția din New Orleans împânziseră vecinătățile din Cartierul Grădinilor, în care locuiau Daniel și Charles Defoe.

Casa, aflată pe strada LaSalle, lângă Strada 6, era din piatră gri și avea probabil vreo douăzeci de camere. Se înălța pe un deal și avea un zid exterior întărit, din piatră, ca al unui castel. De asemenea, avea o pivniță mare, adâncă, ceea ce nu ar fi fost posibil pe terenul mlăștinos, la nivel cu marea, fără înălțimea dealului. Nimeni din forța de intervenție nu voia să recunoască cum că ar crede în vampiri, dar toată lumea știa că fuseseră comise o serie de crime brutale și că era posibil ca Daniel și Charles să fie criminalii.

În următoarele două zile, Jamilla și cu mine ne-am petrecut timpul supraveghind casa, *domeniul*. Lucram ture duble și nimic nu ar fi putut atenua oboseala. O scenă care îmi vine câteodată în minte e aceea din *Filiera Franceză*, în care Gene Hackman stă afară, în frig, în timp ce traficanții de droguri francezi se delectează cu o cină copioasă într-un restaurant newyorkez. Așa e, chiar așa, uneori câte șaisprezece sau optsprezece ore la rând.

Cel puțin strada LaSalle și Cartierul Grădinilor erau plăcute privirii. Baronii zahărului și ai bumbacului de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea numiseră inițial acest loc „acasă”. Cele mai multe dintre casele vechi de o sută și două sute de ani erau frumos conservate. Majoritatea erau zugrăvite în alb, dar câteva în pasteluri mediteraneene. Pe gardurile elaborate din fier forjat erau plăci care

informau frecventele grupuri care se plimbau despre stimații rezidenți.
Dar tot supraveghere era, chiar și cot la cot cu Jamilla Hughes.

În timpul pândeii de pe strada LaSalle am descoperit amândoi că puteam discuta aproape despre orice. Ceea ce am și făcut în timpul orelor lungi. Subiectele variau de la povești polițienești amuzante la investiții, filme, arhitectură gotică, politică și apoi la subiecte mai personale, cum ar fi tatăl ei care o părăsise când avea șase ani. I-am spus Jamillei că mama și tatăl meu muriseră tineri de o combinație mortală de alcoolism și cancer la plămâni – probabil și depresie și disperare.

— Timp de doi ani am lucrat ca psiholog. Îmi petreceam timpul stând degeaba, i-am spus. La vremea respectivă, nu prea mulți oameni din cartierul meu din Washington își puteau permite un tratament. Nu îmi permiteam să tratez pe gratis. Cei mai mulți albi nu voiau să fie tratați de un terapeut negru. Așa că mi-am luat o slujbă de polițist. Doar temporar. Nu m-am așteptat să-mi placă, dar o dată ce am început am rămas agățat. Rău.

— Ce te-a „agățat” să fii detectiv? a vrut să afle. Știa să asculte, era interesată. Ți amintești vreun incident, ceva anume?

— De fapt, îmi amintesc. Fuseseră împușcați doi oameni în Southeast, locul în care locuiesc în Washington și în care m-am născut. Cazurile au fost abandonate ca „având legătură cu drogurile”, ceea ce însemna că nu avea rost să se irosească timp cu investigarea lor. La vremea aceea, asta era procedura standard în Washington; de fapt, încă mai e.

Jamilla încuviință.

— Mă tem că este și în unele părți din San Francisco. Ne place să ne gândim la orașul nostru ca la unul emancipat. Și este așa. Dar oamenii de acolo se pricep să se uite în altă parte. Câteodată mi-e greață.

— Oricum, îi cunoșteam pe cei doi și știam că nu aveau legătură cu vânzarea drogurilor. Amândoi aveau locuri de muncă la un mic magazin de muzică local. Poate că fumau uneori iarbă, dar nimic mai rău de atât.

— Cunosc genul despre care vorbești.

— Așa că am investigat cazul de crimă pe cont propriu. M-a ajutat un detectiv prieten, pe nume John Sampson. Am învățat să-mi urmez

instinctul. Am aflat că unul dintre bărbați se întâlnise cu o femeie despre care un distribuitor local de droguri credea că e proprietatea lui. Am continuat să sap, urmându-mi instinctul, ceva mai adânc. A ieșit la iveală că distribuitorul îi omorâse pe cei doi bărbați. Odată cazul rezolvat, totul s-a terminat pentru mine. Știam că sunt bun la asta, poate din cauza pregătirii în psihologie pe care o promisem, și îmi plăcea să fac lucrurile așa cum trebuie. Sau poate pur și simplu îmi plăcea să fiu drept.

— Totuși, se pare că există un echilibru în viața ta. Copiii, bunica, prietenii.

Am lăsat lucrurile așa, fără să urmărim ceea ce era evident – faptul că și ea și eu eram singuri, fără nicio legătură. Nu avea nimic de-a face cu slujbele noastre. Numai de-ar fi fost atât de simplu.

Un fapt reconfortant în munca de poliție este acela că rareori te confrunți cu o situație de crimă pe care n-ai mai văzut-o sau de care n-ai mai auzit înainte. Aceste omoruri *erau* diferite: aparent întâmplătoare, sălbatice, continuau pe durata a mai mult de unsprezece ani, cu moduri de operare variate. Ceea ce făcea cazul deosebit de dificil era posibilitatea existenței mai multor ucigași.

În dimineața următoare m-am întâlnit cu Kyle pentru a discuta despre caz. Era în dispoziție proastă și de-abia așteptam să plec. Ne-am împărtășit glumele noastre și văicărelile, după care m-am alăturat din nou Jamillei Hughes la pânda din Cartierul Grădinilor.

Am adus o cutie de Krispy Kremes, ceea ce a fost răsplătit cu multe zâmbete din partea ei și a agenților FBI care supravegheau casa. Totuși, toată lumea tânjea după gogoșile gustoase, umplute cu aer. Cutia s-a golit în câteva minute.

— Din câte se pare, sunt cu adevărat niște tipi de casă, zise ea, mestecând un biscuit glazurat.

— E încă lumină. Probabil sunt în sicriile lor, am spus.

Se încruntă și clătină din cap. Ochii ei întunecați străluciră.

— Nu chiar. Cel mai scund, Charles, a lucrat în grădina din spate toată dimineața. E sigur că nu se teme de soare.

— Așa că poate Daniel e adevăratul vampir. *Lordul*. Se presupune că el e forța din spatele performanței magice.

— Charles a vorbit foarte mult la telefon. Organizează o petrecere la reședință. O să-ți placă asta – e un bal al fetișismelor. Poartă-ți lucrurile perverse preferate: piele, cauciuc, haine victoriene, gotic, orice-ți place. Ție ce-ți place? mă întrebă.

Am râs și m-am gândit.

— Mai degrabă denim¹, raiat, puțină piele neagră. Am o geacă de piele. E cam roasă, dar are haz.

— Cred că ai arăta extraordinar ca prinț gotic, râse ea.

— Dar tu? Vreun fetiș de care ar trebui să știm?

— Ei bine... Admit că am două gecă de piele, pantaloni, o pereche de cizme lungi pentru care încă mai plătesc. Sunt din San Francisco, știi. O fată trebuie să se țină în pas cu moda.

— La fel și noi, băieții.

A fost o altă zi lungă de supraveghere. Am continuat să ne uităm la casă până s-a lăsat întunericul. Pe la ora nouă au apărut doi agenți FBI să ne elibereze.

—Hai să mușcăm din ceva, i-am zis Jamillei.

—Proastă alegere a cuvintelor, Alex.

Amândoi am râs cam tare.

Nu voiam să ne depărtăm prea mult de casa magicienilor, așa că ne-am hotărât să intrăm la Camellia Grill pe South Carrollton Boulevard, pe malul râului. Pe din afară, Camellia arăta ca o mică reședință de plantație. Pe dinăuntru era un restaurant curat, cu o tejghea lungă și scaune înalte prinse cu șuruburi în podea. Ne-a servit un chelner într-o haină albă apretată și cravată neagră. Am comandat cafea și omlete, care erau ușoare și pufoase, cam de mărimea unui ziar împăturit. Jamilla mai ceru o porție de orez cu fasole roșie. Când te afli în Big Easy...

Mâncarea era bună, iar cafeaua și mai bună. Mă înțelegeam bine cu ea, poate mai mult de atât. Până și pauzele din conversația noastră nu erau din cale-afară de inconfortabile, și erau rare. Un prieten de-al meu definea cândva dragostea ca fiind găsirea cuiva cu care să poți vorbi până târziu în noapte. Destul de bine.

— Nimic pe beeper, spuse ea, pe când pierdeam vremea la cafea după-masă.

Auzisem că în timpul prânzului și al cinei sunt cozi în față la Camellia, dar noi prinsesem o perioadă liniștită.

— Mă întreb ce fac cei doi în casa aia mare și sinistră, Alex? Ce fac criminalii psihopați în timpul liber?

Îi studiasem destul. Nu exista un tipar stabil.

— Unii sunt căsătoriți. Chiar fericiți, dacă îi întrebi pe soți. Gary Soneji avea o fetiță. Geoffrey Shafer avea trei copii. Probabil că e lucrul cel mai înfiorător pe care mi-l pot imagina – atunci când un soț, sau persoana de la ușa alăturată, sau un tată se dovedește a fi un ucigaș cu sânge rece. Se întâmplă. Am văzut asta.

Sorbi din cafeaua care i se mai adusese.

— Vecinii par să-i placă pe Daniel și pe Charles. Îi consideră excentrici, dar plăcuți și, asta îmi place, cu înclinații civice. Casa îi aparține lui Daniel. A moștenit-o de la tatăl său, și el un excentric – un pictor de portrete. Circulă zvonuri că magicienii ar fi homosexuali, dar sunt adesea văzuți în compania unor femei tinere și atrăgătoare.

— Vampirii nu au restricție de gen. Am învățat asta de la Peter Westin, am spus. Cei doi sunt ucigași cu șanse egale de a ucide, masculi și femei. Totuși, ceva nu se leagă pentru mine. E o gaură logică pe care tot încerc să o umplu. Câteva, de fapt.

— Turul lor de mister magic se potrivește cu o mulțime de crime, Alex.

- Știu. Nu pot nega dovezile pe care le-am strâns până acum.
- Dar ai unul din faimoasele tale presentimente.
- Nu știu cum stă treaba cu „faimos”, dar ceva îmi sună rău. Lucrurile nu merg cum trebuie. Nu a căzut și celălalt pantof, și asta mă îngrijorează. De ce s-au demascat dintr-o dată? Au rămas nedescoperiți ani de zile și acum le urmăresc casa câteva zeci de agenți FBI.

Ne-am băut cafeaua și am mai întârziat în restaurantul pe jumătate plin, dar avea să vuiască o dată cu închiderea barurilor. Nu ne presa nimeni să plecăm, iar noi nu ne grăbeam să ne întoarcem la plictiseala pândeii.

Mă interesa Jamilla din numeroase motive, dar principalul era probabil că vedeam așa de mult din experiența mea în a ei. Amândoi eram dedicați muncii de poliție. Aveam vieți pline – prieteni și familie – și totuși, într-un fel, eram singuratici. De ce?

— Te simți bine? mă întrebă.

În ochii ei se citea preocuparea. De obicei intuiesc oamenii buni, iar ea era unul dintre ei. Nici o îndoială în privința asta.

— Am fost plecat doar un minut, am spus. Acum sunt aici.

— Unde te duci când faci aceste mici excursii mentale?

— La Florența, am spus. Probabil că e cel mai frumos oraș din lume. Preferatul meu, oricum.

— Și chiar ai fost la Florența, în Italia?

— De fapt, mă gândeam la unele asemănări dintre viețile noastre.

Încuviință.

— Și eu m-am gândit la asta. Ce-o să ne facem, Alex? Suntem blestemați să repetăm aceleași greșeli?

— Ei bine, să sperăm că o să prindem doi criminali cu adevărat răi aici, în New Orleans. Ce zici de asta?

Jamilla întinse mâna și mă bătu pe obraz, apoi spuse cu tristețe:

— Asta cred și eu. *Suntem* blestemați.

Creierul îl privea pe Alex Cross coborând din mașină. Îl avea în vizor.

Cross, împreună cu încântătoarea inspectoare Jamilla Hughes se întorseseră de la o pauză pentru cină și erau din nou la datorie, supraveghind. Se apropiau? Aveau să devină Alex și Jamilla iubiți în New Orleans? Asta era o fisură evidentă în caracterul lui Cross; avea nevoie să fie iubit, nu?

Dar acum Cross coborâse iar din mașină.

Ceva îl râcăie pe marele Cross. Poate că are nevoie să se plimbe puțin după-masă. Sau poate că vrea să se mai gândească la caz și vrea să fie singur. E un singuratic, la fel ca mine.

Asta era uimitor; și nu era bine.

Îl urmări pe Cross pe o stradă laterală plină de case modeste în două stiluri – cabana carabină dublă și cabana creolă. Amândouă erau standard în această parte a orașului.

Aroma de caprifoi, iasomie și gardenii atârna greu în aer. Aspiră puternic. Plăcut. Cu o sută de ani în urmă, aromele mascau miasmele de la abatoarele din apropiere. Creierul știa istorie, știa multe despre majoritatea lucrurilor, iar faptele îi curgeau cu ușurință prin cap în timp ce continua să îl urmărească pe Cross la o distanță sigură. Reținea informațiile și știa cum să le folosească.

Auzea scrâșnetul și murmurul tramvaiului de pe St. Charles Boulevard, când gonea pe șine la câteva străzi distanță. Folosea să acopere orice sunet ușor al propriilor pași.

Îi plăcea enorm această plimbare cu Cross și se gândi că poate asta va fi *noaptea*. Numai ideea și îi crescuse adrenalina.

Continuă să se apropie de Cross. Da, asta era. Chiar aici, chiar acum.

În parte, se aștepta ca detectivul să se întoarcă și să se uite la el. Asta ar fi bine, atât de hazliu, ironic, potrivit. *Dovadă a instinctelor lui Cross și a faptului că a fost un adversar pe măsură.*

Se chirci într-un tufiș și pândi. Acum era la doar câțiva metri de Cross. Putea acoperi distanța într-o clipă.

Cross se opri la vechiul cimitir Lafayette, așa-numitul Oraș al Morților. După porți se aflau cavouri păraginite, gropi cu mai mulți morți.

Creierul se opri și el. Savura momentul, secundă cu secundă. Pe porți fusese pus un semn al poliției din New Orleans: PATRULAT.

Cu toate astea, Creierul se îndoia că e adevărat. Și nu prea conta, nu? Putea mânca poliția din New Orleans la prânz.

Cross se uită în jur, dar nu-l văzu pe Creier în umbră. Să sară la el acum? Aveau să se lupte corp la corp? Nu conta – știa că va câștiga. Privea respirația lui Alex Cross. Ultimele lui respirații pe pământ? Ce gând.

Cross se întoarse dinspre cimitir și o luă pe o altă stradă laterală. Se îndreptă spre mașina de supraveghere, spre inspectoarea Hughes.

Creierul o luă înainte, dar apoi se întoarse. Nu va fi noaptea morții lui Alex Cross. Fusesse milos, îl cruțase.

Motivul: era prea întuneric pe strada asta. Nu va putea să-i vadă ochii lui Cross când va muri.

În dimineața următoare s-a întâmplat ceva surprinzător; un eveniment la care nu cred că se aștepta niciunul dintre noi. În orice caz, eu nu mă așteptam, și m-a aruncat într-o derută completă. Ne adunasem la biroul FBI-ului din New Orleans pentru informarea de dimineață. Eram cam treizeci, într-o cameră mare și goală, cu vedere asupra nămolosului Mississippi.

La ora nouă, Kyle s-a adresat echipei de supraveghere care stătuse la pândă în ultimele douăzeci și patru de ore. După ce a terminat cu ei, a trecut la însărcinările zilei. Le-a comunicat foarte precis. Era o performanță a la Craig: clar, la obiect, eficient, niciodată o greșeală sau o părere de greșeală.

Când a terminat, sau se părea că a terminat, cineva a ridicat o mână.

— Mă scuzați, domnule Craig, pe mine nu m-ați amintit. Eu ce trebuie să fac astăzi?

Era Jamilla Hughes, care nu părea foarte fericită. Kyle își aduna deja notițele, înghesuind câteva hârtii în servieta lui subțire și neagră. Abia îi aruncă o privire și spuse:

— Asta depinde de doctorul Cross, doamnă inspectoare Hughes. Vă rog, vorbiți cu el.

Remarca, dar și felul în care a făcut-o au fost inutil de concise și nepoliticoase chiar și pentru un om precum Kyle. M-a uimit grosolănia lui sau cel puțin lipsa oricărui tact.

— Asta e o adevărată porcărie! spuse Jamilla, ridicându-se de pe scaun. E inacceptabil, domnule Craig. Mai ales tonul dumneavoastră iritant și superior.

Agenții FBI din încăpere o priveau. De obicei, nimeni nu îndrăznește să-l contrazică pe Kyle, oricare ar fi fost motivul. La urma urmelor, se zvonea că într-o zi avea să fie propus pentru postul de director. Mai mult, numeroși erau cei care considerau că merita acest lucru. Era incontestabil mai inteligent decât oricare din Birou. De asemenea, muncea mai mult decât oricare alt om pe care îl cunoșteam.

— Uite care e treaba, nu vreau să-l fac să se simtă prost pe detectivul Cross, continuă Jamilla, dar munca mea din California a contribuit la deschiderea acestui caz. Nu vreau să mă bată nimeni pe spate, nu am nevoie de condescendență, vă mulțumesc, dar am venit tocmai până aici și pot fi de ajutor. Așa că folosiți-mă și respectați-mă. Apropo, nu am putut să mă abțin să nu observ că în toată această echipă de intervenție mai e doar o singură femeie. Nu vă deranjați să vă cereți

scuze, spuse, înlăturând orice ar fi avut Kyle de spus în apărarea lui.

Kyle își păstră calmul.

— Ca și la presupușii vampiri, doamnă inspectoare Hughes, pentru mine genul nu e important. Aplaud cu adevărat eforturile dumneavoastră din timpul primelor faze ale acestui caz. Dar, așa cum am spus, puteți vorbi cu doctorul Cross despre misiunea dumneavoastră. Sau vă puteți înapoia acasă chiar acum dacă doriți. Vă mulțumesc tuturor, spuse și salută întreaga echipă. Noroc la vânătoare. Să sperăm că azi va fi ziua noastră norocoasă.

Am fost surprins mai ales de răspunsul lui Kyle, dar și de furia rapidă a Jamillei. Când a venit la mine, după ședință, m-am simțit stânjenit

— M-a scos din sărite. Mrrrr, făcu ea, clătinând din cap și strâmbându-se. Am un temperament afurisit uneori, dar el a greșit. E ceva în neregulă cu omul ăsta. Am o presimțire urâtă în legătură cu el. De ce ar avea ceva cu mine? Din cauză că lucrez cu tine? Așadar, ce *facem* astăzi, doctore Cross? Nu plec din cauză că el e un idiot.

— A greșit. Îmi pare rău pentru cele întâmplăte, Jamilla. Hai să vorbim despre ce vom face în continuare.

— Nu fi și tu condescendent! spuse.

— Nu sunt. Și totuși, de ce nu treci peste asta?

Încă nu putuse uita scena ei urâtă cu Kyle.

— Nu îi plac femeile, spuse. Crede-mă în privința asta. De asemenea, e un practicant al celor trei C-uri de care unii bărbați sunt atât de atașați: concurează, critică, controlează.

— Spune-mi, deci, ce crezi *cu adevărat* despre Kyle. Și despre bărbați în general.

În fine, Jamilla reuși să zâmbească.

— Cred, și sunt destul de obiectivă și măsurată în privința asta, că e un dependent de control și pe de-a-ntregul un ticălos. Așa-zisul tău prieten. Cât despre bărbați, depinde de la individ la individ.

Adevărații vampiri sosiseră și se considerau invincibili. William și Michael au știut că exoticul oraș New Orleans le aparține încă de când au traversat podul. Erau doi tineri prinți, cu cozile lor lungi, pantaloni și tricouri negre și cizme strălucitoare de piele. Dacă totul mergea bine, misiunea lor se încheia aici, și nu vor greși.

William conducea dubița de Cruce Roșie prin Cartierul Francez – căutau pradă. Încet, dubița merse înainte și înapoi pe Burgundy, Dauphine, Bourbon, Royal și Chartres, cele mai vestite străzi. Din casetofonul mașinii vuiau *Readysexgo* – mai întâi „Supernatural Blonde”, apoi „Radio Tokyo”.

În cele din urmă, frații coborâră și se plimbară pe Riverwalk. Intrară în Piața Riverwalk, și asta îi făcu fizic rău lui William: Banana Republic, Eddie Bauer, the Limited, Sharper Image, The Gap – mediocritate, trivialitate, prostie cât cuprinde, oriunde s-ar fi uitat.

— Hai să luăm pe cineva în centrul ăsta putrezit de cumpărături. Poate că ar trebui să ne hrănim într-o garderobă de la Banana Republic. Îmi place la nebunie ideea.

— Nu! spuse William. Îl luă de braț pe Michael. Am muncit prea mult pentru asta. Cred că avem nevoie de o distracție.

Nu mai puteau să ia nici o pradă. Nu acum. Nu atât de aproape de locul în care Daniel și Charles își aveau domeniul. Era evident nevoie de o distracție. Așa că William conduse afară din New Orleans, prin pasajul subteran Bonnet Carre. Pe autostrada interstată 10, intră cu adevărat în Louisiana.

William găsi ceea ce voia cam la o oră de New Orleans. Ascensiunea pe stâncă nu era mare lucru, dar cel puțin fațada era abruptă. Trebuia să te concentrezi; dacă nu o făceai, cădeai și erai ca și mort.

Frații aleseră să meargă singuri și fără coardă, versiunea extremă a sportului. Și nici vorbă – cea mai periculoasă. La solo liber, alpinistii nu foloseau nici frânghie și nici vreo protecție auxiliara.

— Suntem doi bărbați duri! râse și strigă Michael când erau la jumătatea urcușului de șaizeci de metri. Oamenii duri erau cei mai tari cățărători dintre toți. Erau cei mai buni, și asta se potrivea cu imaginea fraților despre ei înșiși.

— Da, suntem! îi strigă și William fratelui său. Există cățărători *vechi* și cățărători *îndrăzneți*.

— Dar nu există cățărători *vechi* și *îndrăzneți*, urlă Michael, râzând.

Ascensiunea lor se dovedi mai provocatoare decât păruse. Necesita

numeroase și diferite abilități. Trebuia să urce vertical pe fisură, apoi, brusc, să escaladeze frontal, stând strâns lângă stâncă și folosind surplombe foarte mici.

— Acum suntem în paradisul cățărărilor, strigă Michael din fundul plămânilor. Uitase de vânatul prăzii, uitase de hrană. Acum nu mai exista decât cățărarea. Nimic decât să rămână în viață, supraviețuirea celui mai puternic.

Apoi, deodată, trebuiră să se implice – erau într-un punct unde, o dată făcute următoarele câteva mișcări, nu se mai puteau întoarce pe drumul pe care veniseră. Nu mai era nimic de făcut decât să meargă drept în sus, sau să abandoneze chiar în momentul acela.

— Ce zici, frățioare? Fă tu un plan pentru noi. Tu decizi. Ce îți spune instinctul?

Michael râse așa de tare că trebui să se agațe cu ambele mâini de perete. Se uită în jos – și ceea ce văzu era moarte sigură în caz că ar fi căzut.

— Nici să nu te gândești să renunțăm. Nu o să cădem, frate. Niciodată. Nu o să murim niciodată!

Urcară până în vârf și de acolo văzură întreg orașul New Orleans. Acum era al lor.

— Suntem nemuritori! Nu o să murim niciodată! strigară frații în vânt.

Priveam stejarii uriași și rămuroși. Apoi am observat magnoliile rotofeie și bananierii din Cartierul Grădinilor. Nu mai aveam altceva de făcut. Supravegherea continua. Jamilla începea să se repete. De fapt, o făceam amândoi, și asta devenise un prilej de haz între noi doi. Peste tot, pe bancheta din spate a mașinii, se găseau pagini din *Times-Picayune*. Îl citisem din scoarță în scoarță.

— Nu există nicio dovadă, fizic vorbind, ca Charles sau Daniel să fie legați măcar de o crimă. În niciunul dintre orașe, Alex. Tot ce avem în legătură cu ei e circumstanțial sau teoretic, prostii ipotetice. Are vreun sens pentru tine? Pentru mine nu.

Vorbea poate doar de dragul de a vorbi, dar era logic.

— Pur și simplu nu se leagă. Nu pot fi așa de buni. Nimeni nu e așa de bun.

Parcasem la patru străzi spre nord de casa de pe LaSalle. *Domeniul*. Dacă se întâmpla ceva, puteam ajunge acolo în câteva secunde, dar până atunci nu se întâmplase nimic. Asta era o problemă. Daniel și Charles părăseau arareori reședința lor veche de două sute de ani și, dacă o făceau, era ca să se ducă la cumpărături sau la vreun restaurant luxos din centru. Nimic surprinzător, aveau gusturi bune.

Am încercat să-i răspund Jamillei la întrebare.

— Pentru mine are un fel de logică faptul că nu putem face legătura dintre ei și crimele de la început. Știi la fel de bine ca și mine – când o crimă „se răcește”, e aproape imposibil să găsești martori sau dovezi concludente. Cu toate astea, nu înțeleg de ce nu am descoperit nimic în legătură cu crimele recente.

— Asta cred și eu. Avem martori în Las Vegas și în Charleston, dar nimeni nu recunoaște fotografiile lui Charles și Daniel. De ce? Ce ne scapă?

— Poate că nu ei comit crimele acum. Poate o făceau înainte, dar s-au oprit.

— Nu vor să se înfrupte din cei omorâți? Să le bea sângele? La ce altceva servesc crimele? Sunt simbolice? Este asta parte din vreo mitologie secretă? Sau creează o nouă mitologie? Doamne, Alex, ce naiba fac monștrii ăștia doi?

Nu aveam răspunsuri nici la întrebările ei, nici la ale mele. Din păcate, nimeni nu avea. Așa că ședeam în mașină, încercam să ne răcorim în arșiță și așteptam ca Daniel și Charles să facă următoarea mișcare.

Dacă erau așa de grijulii și de buni, atunci de ce aveam cunoștință despre ei, de ce ne aflam acolo?

William găsea că situația e hazlie. Doamne, asta-i bună! El supraveghea poliția în timp ce ei supravegheau casa ororilor deținută de Daniel și Charles. Era prea mult. Tânărul prinț se plimba pe LaSalle puffând o țigară, semeț, încrezător, fără să se teamă de nimeni, superior în toate felurile imaginabile. Michael dormea, așa că hotărâse să facă o plimbare.

Era grozav. Poate că va zări vreuna dintre celebritățile locale care locuiau în Cartierul Grădinilor. Cum ar fi fost minunatul Trent Reznor de la Nine Inch Nails sau vreun dobitoc de la casa *Real World* a MTV-ului din Big Easy.

Pe stradă erau parcate două automobile Lincoln fără numere de înmatriculare. Se întrebă dacă magicienii observaseră mașinile. Zâmbi și clătină din cap. Se întrebă ce naiba credeau Charles și Daniel. Vor fi precauți, desigur. Comiseseră crime ani de-a rândul, multă vreme. Și acum? Trebuia să se întâmple ceva.

Continuă să se plimbe până la capătul străzii, apoi o luă spre sud. Cele mai multe case de aici aveau verande ecranate cu viță de vie. Pe drum, văzu un specimen fizic frumos – un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu tricoul scos și pectoralii strălucind de sudoare. Asta îi ridică moralul. Conducea un BMW sport decapotabil, mașina lui James Bond.

Corpul lui sculptat, furtunul de apă care țâșnea și mașina strălucitoare îl excită pe Michael ca un întrerupător electric. Dar se controlă și merse mai departe.

Apoi, chiar la capătul străzii, văzu o fată tânără. Avea vreo paisprezece ani și ședea pe veranda din fața casei, mângâind blând o pisică persană. Era drăguță, chiar apetisantă.

Părul șaten, lung îi cădea pe șanii mici. Purta o bluză scurtă imprimată ca pielea unui șarpe, diafană, peste o altă bluză care-i ajungea până la buric. Blugi negri, strâmți pe coapse și evazați. Cercei rotunzi din aur și din argint. Inele pe degetele de la picioare. Pe brațul suplu, brățări în mai multe culori. O tânără tipică – cu excepția faptului că era așa de încântătoare. O excitație perfectă. Și arogantă ca și el.

William se opri și o strigă.

— Ai o pisică frumoasă, spuse el și zâmbi viclean.

Privi către el și văzu că avea aceeași ochi verzi pătrunzători ca și pisica persană. Fata îl măsură din cap până în picioare. Îi simțea efectiv privirea pe piele. Știa că ea îl dorește. Bărbații și femeile îl

doreau întotdeauna.

— De ce te reții? întrebă el, continuând să zâmbească. Dacă vrei ceva, atunci ar trebui să iei. Întotdeauna. Asta e lecția ta pe ziua de azi, gratis.

— O, și tu ești profesor? strigă ea de pe verandă. Nu semeni cu niciun profesor pe care l-am avut vreodată.

— Profesor, dar și elev.

Simțea dorința pentru fata asta. Nu numai că era un specimen frumos, dar avea instincte bune. Era apetisantă și cunoscătoare pentru vârsta ei. Își folosea darurile, spre deosebire de majoritatea tinerilor care își irosc talentul și potențialul. Nu mai vorbea, nici măcar nu mai zâmbea, dar nici nu privea în altă parte. Lui William îi plăcea încrederea ei, felul în care ochii ei verzi strălucitori încercau să-l ia în zeflema și nu prea reușeau. Dorea să urce pe verandă și să o ia pe frumoasa fată chiar acolo. S-o muște, s-o bea. Să-i împrăștie sângele pe scândurile albe proaspăt spălate.

Nu. Nu acum, nu încă, nu aici. Doamne, ura asta, ura să nu fie el însuși. Voia să-și exercite puterea, să-și folosească darurile.

În cele din urmă, William începu să se îndepărteze. Îi trebui toată voința, toată puterea să părăsească premiul acela frumos care ședea zâmbind pe terasă.

Apoi fata vorbi din nou:

— De ce te reții? strigă ea, și râse nemilos.

William zâmbi, apoi se întoarse și porni către fată.

— Ești foarte norocoasă, spuse el. Ai fost aleasă.

Trebuia să descoperim ceva. La șapte dimineața ședeam singur la o masă în față la Cafe du Monde, vizavi de Jackson Square. Mâncam clătite pudrate cu zahăr și sorbeam cafea cu cicoare. Mă uitam în gol, în direcția catedralei St. Louis, și ascultam sirenele pătrunzătoare ale vapoarelor fluviale ce coborau pe Mississippi.

Ar fi trebuit să fie o dimineață plăcută, dar eram frustrat și furios și plin de o energie cu care nu știam ce să fac.

Văzusem foarte multe cazuri urâte, dar poate că asta era cel mai greu de înțeles. Crimele înfricoșătoare se succedaseră pe parcursul a unsprezece ani, dar tiparul și motivația ucigașilor erau încă neclare.

De cum am ajuns la sediul FBI, am primit vestea îngrijorătoare că dispăruse o fată de șaisprezece ani care locuia la șase blocuri de magicieni. Era posibil să fi fugit de acasă, dar nu mi se părea plauzibil. Totuși, dispăruse de mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Era programată o informare și am urcat să aflu mai multe, dar și să întreb de ce nu fusesem încunoștințat mai înainte. Când am intrat în sedință în dimineața aceea, simțeam frustrare oriunde mă uitam. Era greu să-ți imaginezi un rezultat mai rău: bănuiam că descoperisem criminalii, dar nu puteam acționa nicicum. Și acum, probabil, făcuseră încă o victimă chiar sub nasul nostru.

M-am așezat lângă Jamilla. Aveam amândoi pahare cu cafea fierbinte, plus ediția de dimineață din *Times-Picayune*. Nu scria nimic despre fata dispărută. Se pare că poliția din New Orleans nu comunicase dispariția până la primele ore ale dimineții.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Kyle așa de furios. Pur și simplu își ieșise din fire. Se plimba agitat pe la capătul camerei, trecându-și nervos mâna dreaptă prin părul negru. Nu-l învinovăteam – tot ce avea legătură cu ancheta depindea de cooperarea dintre FBI și poliția locală. Poliția din New Orleans le înșelase încrederea, și încă rău.

— De data asta sunt de acord cu domnul Craig, spuse Jamilla. Poliția locală a întrecut măsura.

— Am fi putut să lucrăm la dispariția fetei de acum multe ore, am încuviințat eu. Ce mizerie, și e din ce în ce mai rău.

— Poate că asta e șansa noastră. Mă întreb dacă am putea intra în casă în timpul petrecerii din seara asta. Ce crezi? Mi-ar plăcea grozav să încerc, i-am șoptit. Toți cei care vin la așa-zisul bal al fetișurilor vor fi costumați, nu? Sau așa se presupune. Cineva trebuie să intre în casa aia. Trebuie să facem ceva.

Kyle se uită fix în direcția mea și a Jamillei. Ridică vocea:

— Am putea ține o singură ședință?

— Vrea să spună că ar vrea să țină ședința *lui*, șopti ea.

Mă întrebam de ce îi purta o asemenea pică lui Kyle. Totuși, el se purta ciudat; îl ajunsese presiunea cazului. Ceva îl ținea încordat.

— Spune-i ce crezi, am zis. Te va asculta. Mai ales acum, cu dispariția fetei.

— Mă îndoiesc. Dar ce poate face – să mă concedieze?

Se întoarse cu fața la Kyle.

— Cred că am putea pătrunde probabil în casă deseară, în timpul petrecerii. Și dacă nu o facem, ce pierdem? E posibil ca fata dispărută să fie înăuntru.

Kyle ezită, dar apoi spuse:

— Dati-i drumul. Să vedem ce e în casă.

Numai în New Orleans se putea întâmpla așa ceva. Am petrecut o parte a după-amiezei preparând două invitații printate, apoi Jamilla și cu mine ne-am pregătit costumele pentru acea seară. Balul începea la miezul nopții, dar auzisem că grosul invitaților nu va sosi decât pe la ora două.

La ora la care a început distracția eram deja obosiți. Am așteptat până la două și ceva și ne-am apropiat de reședință. Unii petrecăreți erau de vârsta facultății, alții chiar și mai tineri, dar cel puțin jumătate dintre invitați păreau să aibă treizeci de ani sau mai mult. Câțiva sosiră în limuzine și alte mașini scumpe. Hainele tuturor își luau ochii: halate vechi și jobenuri, rochii lungi victoriene din mătase, corsete, bastoane, tiare. Mulțimea de Gotici își strângea trupurile androgine mai ales în piele neagră și catifea, cu paiete alb-negru fanteziste la câteva dintre femei. Peste tot se vedeau piercinguri de corp, inele de buric, zgarde de câini, ruj negru și mult machiaj, atât la bărbați, cât și la femei.

Din toate direcțiile priveau fix ochi roșii. Era greu să-ți iei privirea de la ei. Din difuzoare ascunse în afara casei se auzea un cântec – „Pistol Grip Pump”. Peste tot erau colți. Și sânge fals. Câteva femei purtau benzi negre sau purpurii în jurul gâtului, probabil pentru a-și ascunde rănilor de mușcături.

Înăuntrul casei devenea din ce în ce mai sinistru și mai interesant. Oamenii se adresau unii altora cu titluri de noblețe, cum ar fi Sir Nicholas, Doamnă Anne, Baroană, Prințe William, Stăpâne Ormson. O femeie statuară veni către noi și o măsură sfidător pe Jamilla. Era vopsită în culoarea bronzului și purta un bici de aceeași culoare. Mirosul metalic al sângelui se amesteca cu acela al pielii și al uleiului înțepător de la torțele din pereți.

Jamilla părea pregătită; era fără îndoială o dură. Purta o rochie neagră strâmtă, cizme de piele neagră și dres negru. Dacă vruse să arate sexy, reușise. Dintr-un loc numit Micul Magazin al Fanteziilor, de pe strada Dumaine, cumpăraseră ruj negru și brățări de încheietură din piele neagră. De asemenea, mă ajutase cu ținuta mea: un halat care se târa pe podea, cravată, pantaloni negri și cizme negre până la genunchi.

Nimeni nu părea să ne acorde mare atenție. Am dat o tură pe nivelul principal, apoi ne-am scurs spre subsol împreună cu mulțimea. Peste tot, pe pereții de piatră, erau torțe aprinse. Podelele erau din piatră și pământ, și totul era rece, umed și mucegăit

— Doamne, Alex, șopti Jamilla aproape de urechea mea. Îmi luă brațul și mi-l strânse zdravăn. Nu cred că aș fi crezut dacă nu aș fi stat chiar aici.

Mă simțeam exact la fel. Mulți dintre cei care erau adunați jos purtau canini înfiorători, mai ales într-un număr așa de mare. Candelabre electrice și torțe înfricoșătoare erau singurele surse de iluminare. Am văzut cranii umane bătute în cuie pe pereți și eram sigur că sunt reale.

Am început să verific, ca să mă asigur că puteam ieși de acolo dacă am fi nevoiți. Nu eram sigur că era posibil să scăpăm repede. Mulțimea se îngroșa, dându-mi un sentiment de claustrofobie. Mă întrebam dacă trebuia să moară cineva acolo în seara aceea. Dacă da, cine?

Apoi am auzit o voce groasă anunțând:

— Lordul este aici. Aplecați-vă capetele.

Camera goală din subteran era tăcută și tensionată. Aveam sentimentul neplăcut că eram pe cale să văd ceva ce nu ar fi trebuit să văd. Apoi Daniel Erickson și Charles Defoe își făcură intrarea triumfală

Magicienii făceau paradă de o demnitate scandaloasă. Publicul de credincioși plecă supus capetele. Ambii bărbați erau impresionanți din punct de vedere fizic. Charles avea pieptul gol și purta pantaloni de piele strâmți și cizme. Era un bărbat cu o înfățișare erotică și o constituție puternică. Daniel avea o redingotă strâmtă, cu pantaloni negri și lavalieră din mătase neagră. Era musculos, dar subțire în talie.

În fața lor juca în lesă un tigru bengalez alb. Am schimbat priviri cu Jamilla.

— Devine interesant din ce în ce mai repede, șopti.

Daniel se opri să vorbească cu câțiva dintre tineri. Mi-am amintit că cele mai vechi victime ale crimelor erau toți bărbați. Tigrul era la mai puțin de trei metri de mine. Ce rol juca în toate astea? Era doar un simbol – și dacă da, pentru ce?

Charles se apropie și rămase lângă Daniel, lângă zidul din fund. Șopti ceva aproape de fața lui Daniel. Râseră și se uitară prin cameră.

În cele din urmă, Daniel vorbi cu o voce clară și puternică. Se vedea că se aștepta să fie ascultat. Încrederea lui în sine era carismatică.

— Eu sunt Lordul. Ce adunare vie și vibrantă, zise. Simt energia trecând prin cameră. Mă excită. Forța zăgăzuită aici nu cunoaște nicio limită. Credeți în ea. Credeți în voi înșivă. Noaptea asta e una specială. Așadar, însoțiți-mă în camera vecină. La următorul nivel. Veniți dacă credeți – sau, și mai bine, dacă nu credeți.

Nu mai văzusem ceva asemănător. Jamilla și cu mine tăceam și holbam ochii când am pătruns într-o cameră și mai spațioasă din subsol. Încăperea era luminată de surse fixate în zid, cele mai multe dintre ele electrice. Colții fioroși străluceau peste tot. Tigru alb începuse să ragă și mi-am amintit mușcăturile în carne.

Dacă vânezi vampiri...

Ce se petrecea în această pivniță sinistă? Care era scopul adunării din seara asta? Cine erau strigoii ăștia – cu sutele? Daniel și Charles stăteau lângă doi bărbați înalți și arătoși, în robe lungi din satin negru. Păreau să aibă puțin peste douăzeci de ani sau poate mai puțin. Arătau ca niște zei tineri. Toată lumea s-a îngrămădit înainte pentru a vedea ce se va întâmpla în continuare.

— Sunt aici pentru a numi doi tineri prinți ai vampirilor, anunță Daniel serios și autoritar. Masca era aceeași pe care o folosea pe scenă. Înclinați-vă înaintea lor!

— Prinții noștri! țipă ascutit o femeie din față. Prinți ai întunericului! Vă venerez!

— Liniște! strigă Charles. Luați-o pe vaca asta proastă de aici! Izgoniți-o!

Deodată, luminile clipiră, apoi se stinseră de tot. Cele câteva torțe care ardeau fură înăbușite. Am întins mâna după Jamilla și ea s-a rezemat cu spatele de cel mai apropiat perete.

Nu vedeam nimic. Simțeam un punct rece în mijlocul pieptului.

— Ce naiba se întâmplă, Alex?

— Nu știu. Să rămânem împreună.

Foarte rapid, în întuneric, totul deveni o nebunie. Oamenii țipau. În apropiere se auzi sfichiuitul unui bici. Era nebunie, haos, teroare pură.

Noi doi ne scosesem armele. Nu puteam face nimic în întuneric.

Trecu aproximativ un minut. Totul era cufundat într-un întuneric ca de cerneală și timpul se scurgea foarte încet. Parcă prea încet. Mă temeam să nu fiu înjunghiat; sau mușcat.

Undeva, în casă se declanșă un generator. Luminile din pivniță clipiră, apoi se aprinseră din nou. După care se stinseră iar. Și apoi se aprinseră și rămaseră așa.

Am văzut imagini bizare, ineale de culoare. Și apoi...

Magicienii dispăruseră.

Cineva strigă:

— S-a comis o crimă! O, Doamne, amândoi sunt morți.

Mi-am făcut loc prin mulțimea șocată fără să întâmpin rezistență, după care am văzut corpurile. Cei doi bărbați în robe negre zăceau pe podeaua pivniței. Fuseseră înjunghiați și le fuseseră tăiate gâturile. În jurul corpurilor, sângele zăcea în băltoace. Unde erau Daniel și Charles?

— Poliția! am strigat. Nu-i atingeți. Înapoi.

Bărbații și femeile care se aflau cel mai aproape de cadavre se traseră înapoi. Mă întrebam dacă intenționaseră să bea sângele vărsat. Nu acesta era ritualul? Modelul crimelor săvârșite de strigoi până atunci?

— Sunt numai doi! Doi polițai! strigă cineva.

— O să *tragem*, îi anunță Jamilla, cu o voce puternică și clară.

— Înapoi! Hai! Unde sunt Daniel și Charles? am strigat. Mulțimea începu să se strângă în jurul nostru, așa că am tras un foc de avertisment care a răsunat puternic. Împușcătura redeșteptă haosul din pivniță. Am pornit pe un culoar îngust, luminat doar de luminări. Daniel și Charles ar fi putut să o ia pe acolo când s-au stins luminile. Părea posibil; cunoșteau casa.

De fiecare parte a tunelului prăfuit erau camere mici, foarte aproape una de alta. Dispunerea lor îmi amintea de vechile catacombe. Totul era claustrofobic-mucegăit, umed, deprimant ca iadul, înfricoșător.

— Ești bine? am întrebat-o pe Jamilla, care era în spatele meu.

— Da. Până acum cel puțin. Locul ăsta începe să mă depășească, spuse ea, pe un ton ciudat. Cu toate astea, ochii ei răscoleau locul.

Auzeam vocea lui Kyle care ne striga. FBI-ul era înăuntru.

— E ceva aici? Alex? Vezi ceva?

— Nu încă. Daniel și Charles au fugit când s-au stins luminile. Nici urmă de ei.

Ne mișcam cu grijă, verificând fiecare cameră. Cea mai mare parte a spațiului părea folosită pentru depozitare. Câteva cămăruțe erau complet goale. Pustii și sinistre ca niște morminte. În orice caz, sinistre.

Am deschis o altă ușă și am aruncat o privire înăuntru concomitent cu Jamilla. Icnii cu gura deschisă într-un țipăt tăcut.

— O, Doamne, Alex! Ce naiba s-a întâmplat?

Am întins mâna și am apucat-o de braț. Nu puteam să cred ce-mi vedeau ochii; nu puteam să mă conving că era adevărat. Mi s-au înmuiat genunchii.

Pe podeaua camerei zăceau Daniel și Charles. Fuseseră uciși. Eram mult prea uimit pentru a putea vorbi. Kyle intră după noi, fără să scoată un cuvânt.

Se apropie de corpuri, dar știam că erau morți. Ambilor bărbați le fusese tăiat gâtul. Și aveau mușcături adânci, urme de colți.

Așadar, cine era Lordul acum?

Partea a patra

VÂNĂTOAREA

În ziua următoare, după-amiază târziu, Jamilla trebuia să se întoarcă la San Francisco. În linii mari, recunoștea că nu mai avea nicio idee și că era uluită. Am condus-o până la aeroport și am continuat să vorbim despre crimă tot drumul. Ne-am dat seama că eram amândoi obsedați.

Ceea ce se întâmplase cu o seară înainte schimbase totul. Urmărisem presupușii ucigași și ei fuseseră uciși. Era o crimă complexă și supărătoare, în cazul căreia totul părea posibil. Ucigașii nu erau neapărat inteligenți, dar cu siguranță erau plini de surprize.

— Încotro o iei de aici încolo, Alex? mă întrebă ea când intram în aeroport.

— O, acum e vorba de direcția *mea*? Am râs.

— Știi ce vreau să spun. Las-o baltă.

— Probabil că o să mai rămân aici o zi, două, să văd dacă pot fi de ajutor. Toți cei care erau în casă, cel puțin toți cei care au fost prinși, sunt reținuți de poliția din New Orleans. Trebuie interogați o mulțime de ciudați. Cineva trebuie să știe ceva.

— Dacă poți scoate ceva de la ei. Crezi că acum poliștii din New Orleans sunt mai cooperanți? Că înainte e sigur că nu au fost.

— Știi cât de încăpățânați pot fi poliștii locali, am zis eu zâmbind. Vom obține ceea ce trebuie, doar că s-ar putea să dureze ceva mai mult. Sunt sigur că ăsta e unul din motivele pentru care Kyle vrea să rămân.

Pufni la auzul numelui lui Kyle.

— Trebuie să mă întorc acasă, dar nu o să abandonez cazul ăsta. Prietenul meu Tim de la *Examiner* face un nou reportaj mare despre crimele din California. Poate că de acolo a început totul. Gândește-te la asta.

— În urmă cu unsprezece ani, poate mai mult, am spus. Dar cine au fost ucigașii la început? Daniel Erickson și Charles Defoe? Adept al cultului? *Există* un cult?

Aruncă brațele în aer.

— În momentul ăsta nu am nici o idee. Pur și simplu mi s-a golit creierul. O să mă urc în avion și o să dorm tot timpul până acasă.

Am mai vorbit puțin despre ciudătenia cazului. Apoi am întrebat-o despre Tim, de la *Examiner*.

— Doar un prieten, a spus.

Ne-am strâns mâinile lângă platforma rulantă pentru bagaje pe care scria American Airlines. Apoi se aplecă și mă sărută pe obraz.

Mi-am strecurat mâna pe după gâtul ei și am ținut-o așa vreme de câteva secunde. Era plăcut. Într-un timp scurt, împărțiserăm împreună o grămadă de suferință și disperare. Mai mult, trecusem împreună printr-o situație care ne pusese viața în pericol.

— Ca întotdeauna, o onoare, Alex, spuse ea retrăgându-se. Mulțumesc pentru Krispi Kremes și pentru tot restul.

— Ținem legătura, am spus. Vrei, Jamilla?

— Absolut. Așa am de gând. Poți conta pe asta. Și vorbesc serios, Alex.

Apoi inspectoarea Jamilla Hughes se întoarce și intră în terminalul aglomerat al aeroportului din New Orleans. Îmi va lipsi, e sigur. Mă gândeam deja la ea ca la o prietenă.

Am urmărit-o plecând, apoi m-am întors la sediul FBI din New Orleans să mă vâr în vreo treabă. Împreună cu Kyle, am trecut în revistă tot ce aveam. Apoi am făcut asta încă o dată pentru a ne asigura că totul era așa de dat peste cap cum părea. Amândoi eram de acord că nu exista nicio teorie viabilă în legătură cu ceea ce se întâmplase cu Daniel și Charles. Pur și simplu nu știam. Până în momentul acela nu vorbea nimeni – sau poate că nimeni nu văzuse nimic.

— Oricine ar fi cel care i-a ucis, a vrut să ne arate că e superior. Superior față de ei, dar și față de noi. Fizic, mental, cât sunt de necruțători, am spus, deși nu eram chiar sigur. Doar gândeam cu voce tare.

— Nu cred că a fost un accident faptul că toată povestea face impresia unei șmecherii de magician, spuse Kyle. Nu te frapează asta, Alex? Vreo legătură cu magia?

— Mda, dar nu a fost o șmecherie. Daniel și Charles sunt morți, și la fel mulți alți oameni. Și lucrul ăsta se întâmplă de mulți ani.

— Am ajuns nicăieri. Asta vrei să spui?

— Mda. Și nu-mi place unde suntem, am spus.

În seara aceea am muncit până târziu în biroul FBI-ului. Deci, ce altceva era nou? Pe la ora nouă mă simțeam singur și disperat, complet întors pe dos. Sunasem acasă, dar nu era nimeni. Asta m-a îngrijorat nițel, dar apoi mi-am amintit că era ziua de naștere a mătușii mele Tia și că Nana dădea o petrecere la noua casă a mătușii, în Chapel Gate, la nord de Baltimore.

Nu-i cumpărasem un cadou Tiei. La naiba. Încă de când ajunseseam în Washington, copil fiind, Tia nu uitase niciodată de ziua mea. Niciodată. În anul acela îmi dăduse ceasul pe care îl purtam la mână. Am sunat la ea acasă, în Maryland, și am reușit să vorbesc cu aproape toate rudele mele. M-au tachinat spunând că pierd un tort grozav și îmbietor. Voiau să știe unde sunt și când mă întorc acasă.

Nu puteam să le dau nici un răspuns satisfăcător.

— De îndată ce o să pot. Mi-e dor de voi toți. Nici nu aveți idee ce dor mi-e să fiu cu voi.

Am hotărât că trebuia să mă opresc la casa magicienilor înainte de a mă întoarce la Dauphine. De ce *trebuia* să fac asta era o enigmă. Din cauză că eram ca băgat în priză. Din cauză că ajunseseam să fiu obsedat. În față erau plasați câțiva polițiști din New Orleans. Păreau plictisiți și ne folositori, dar e sigur că nu erau obsedați.

M-am identificat, după care mi-au permis să intru. Nici o problemă, domnule detectiv Cross.

Nu eram foarte sigur de ce, dar aveam sentimentul vag că ne scăpase ceva din casă. Criminaliștii petrecuseră ore întregi cercetând locul. Ca și mine. Nu găsisem nimic concret. Cu toate astea, nu-mi plăcea să mă aflu din nou în vechea casă. Domeniul. Poate că aveam nevoie de o amuletă care să mă protejeze.

M-am plimbat prin holul și livingul somptuoase și foarte împodobite. Sunetul pașilor mei făcea ca acea casă mare să pară goală. Continuam să mă întreb ce ne scapă? Ce îmi scapă?

Dormitorul principal se afla la capătul culoarului, sus pe scări. Nu se schimbaseră nimic față de prima dată când fusesem înăuntru. De ce naiba mă mai ostenisem să mă întorc? Camera mare și spațioasă era plină cu artă modernă întunecată; unele tablouri erau atârinate, dar câteva erau sprijinite de pereți. Magicienii dormeau într-un pat, nu în sicriele pe care le găsisem în tunele.

În timp ce căutam din nou prin dulap, am dat peste ceva ce nu remarcasem. Eram sigur că nu fusese acolo când examinasem dormitorul. Printre pantofi erau efigii de-ale lui Daniel și Charles – păpuși în miniatură reprezentându-i pe magicieni. De-a curmezișul

găturilor, piepturilor și fețelor erau urme de tăieturi. Exact cum fuseseră uciși.

De unde naiba apăruseră efigiile astea înspăimântătoare? Ce semnificație aveau? Ce se petrecea aici, în New Orleans? Cine intrase în această casă după ce o sigilasem? Am fost tentat să-l sun pe Kyle, dar m-am abținut. Nu eram sigur de ce.

Ce ne scăpa?

De cel puțin unsprezece ani se petreceau crime nespuse de violente.

Cei mai buni doi suspecti ai noștri fuseseră uciși.

Cineva pusese efigii în dormitorul lor.

Am coborât în pivniță. Apoi în tunelele ce se răspândeau din zona centrală în câteva direcții. New Orleans se află la doi metri și jumătate sub nivelul mării, așa că probabil pivnița și tunelele erau întotdeauna umede. Zidurile transpirau.

Am auzit un hârșâit și m-am oprit. Ceva se plimba pe acolo. Am dus mâna la tocul de la umăr și am scos Glock-ul.

Am ascultat cu atenție. Nimic. Apoi alt hârșâit.

Șoareci sau șobolani, mi-am zis. Poate asta e tot. Poate. Aproape sigur.

Totuși, trebuia să merg și să cercetez mai departe. Asta era problema, nu? *Trebuia* să mă duc să mă uit, trebuia să cercetez, nu puteam să plec pur și simplu. Ce încercam să-mi dovedesc? Că nu mă tem de nimic? Că nu eram ca tatăl meu, care renunțase la aproape tot în viață, inclusiv la copiii lui și la el însuși?

Am mers înainte foarte încet – și am ascultat zgomotele casei.

Undeva în tunelele umede se auzea apă picurând.

Mi-am folosit vechea brichetă Zippo pentru a aprinde câteva torțe agățate pe pereții tunelului. Aveam în cap imagini cu adevărat rele. Rănile de mușcături de pe corpurile pe care le văzusem. Felul în care fuseseră atacați Charles și Daniel. Mușcăturile otrăvitoare pe care le suferisem în Charlotte. *Ești unul dintre noi acum.* Mânia și furia în legătură cu crimele erau prezente în atât de multe orașe.

De ce erau criminalii atât de furioși?

Nu i-am auzit venind, nu am văzut nici o mișcare.

Am fost lovit – de două ori. Agresorii ieșiseră tiptil din întuneric. Unul s-a repezit la capul și la gâtul meu. Celălalt m-a lovit în genunchi. Erau o echipă, și încă una eficientă.

Am căzut greu, și mi s-a tăiat respirația. Dar am căzut pe agresorul înfășurat în jurul picioarelor mele. Am auzit un trosnet puternic, poate un os care se rupea, apoi un țipăt. Mi-a dat drumul.

M-am ridicat, dar al doilea agresor era lipit de spatele meu. Mă mușca. *O, Doamne, nu!*

Am înjurat și l-am izbit de perete, apoi încă o dată. Cine naiba erau nebunii ăștia? Cine era lipitoarea din spatele meu?

În cele din urmă mi-a dat drumul ticălosul! M-am întors către el și l-

am lovit cu arma în cap, lateral. L-am lovit din nou cu un croșeu puternic de stânga. A căzut ca un sac.

Respiram greu, dar mai aveam resurse. Nici un agresor nu mai mișca cine știe ce. Am ațintit arma spre ei în timp ce aprindeam o altă lumânare de pe perete. Era mai bine; lumina ajută întotdeauna.

Am văzut un bărbat și o femeie, probabil nu mai în vârstă de șaisprezece, șaptesprezece ani. Aveau ochii ca niște găuri întunecate. Bărbatul trebuia să aibă vreun metru nouăzeci sau chiar mai mult. Purta un tricou jegos pe care era imprimat „Primul la Cursa Marlboro” și blugi negri lăbărțați și murdari.

Fata avea cam un metru cincizeci, lată în șaolduri, ca de altfel în totul. Părul ei negru era lățos și unsuros, cu inflexiuni roșii.

Mi-am atins gâtul și am fost surprins că nu îmi sfâșiasse pielea. Nu aveam sânge pe mână.

— Sunteți arestați, am strigat către amândoi.
Băutori de sânge nenorociți.

Vampiri? Dacă asta erau ticăloșii ăia nebuni. Asasini? Ucigași?

Îi chema Anne Elo și John „Jack” Masterson, și frecventaseră Liceul Catolic din Baton Rouge până în urmă cu aproximativ șase luni când se lăsaseră de carte și fugiseră de acasă. Amândoi aveau șaptesprezece ani. Erau doar niște copii.

Am petrecut trei ore încercând să-i interoghez pe suspecti în seara aceea, și alte patru ore dimineața. Elo și Masterson nu voiau să vorbească nici cu mine, nici cu altcineva – nici un cuvânt. Nu voiau să spună ce făceau în reședința din Cartierul Grădinilor sau de ce mă atacaseră. Și nici dacă ei pusese efigiile în dulapul morților.

Tinerii se holbau pur și simplu peste masa netedă de lemn dintr-una sau alta dintre camerele de interogatoriu de la sediul poliției. Au fost anunțați și chemați părinții, dar Elo și Masterson nu au vrut să vorbească nici cu ei. La un moment dat, Anne Elo i s-a adresat tatălui ei pur și simplu spunând: „Suge-o”. Mă întrebam cum îi satisfăcea cultul vampirilor nevoile și nemărginita furie.

Între timp aveam de vorbit cu o mulțime de oameni de la Balul fetișist. Ceea ce era comun aproape tuturor era faptul că aveau „slujbe normale” în New Orleans: barmani și chelnerițe, recepționeri de hotel, analiști informaticieni, actori și chiar profesori. Cei mai mulți se temeau să nu se afle la slujbă modul lor de viață alternativ, așa că până la urmă vorbeau cu noi. Din păcate, nimeni nu ne-a spus nimic revelator despre Daniel, Charles sau ucigașii lor. La secția de poliție era o seară extraordinar de aglomerată. Mai mult de douăzeci de agenți FBI și detectivi de la Omucideri reluau interogările. Făceam schimb de notițe și informații de bază, subliniind nepotrivirile. Pe cei mai evident mincinoși din grup îi luam dur. De asemenea, țineam o listă cu martorii care vor ceda cel mai probabil sub presiune. În cazul lor, roteam anchetatorii; îi trimiteam în celule, apoi îi rechemam înainte să poată adormi; îi interogam în echipe de câte doi.

—Ne trebuie doar câteva furtunuri de cauciuc, spuse unul dintre detectivii din New Orleans în timp ce așteptam ca Anne Elo să fie adusă din celula ei pentru a șasea oară în noaptea aceea. Îl chema Mitchell Sams și avea în jur de cincizeci de ani; negru, supraponderal, dur, eficace și cinic ca naiba.

Când Anne Elo fu adusă iar în camera de interogatoriu, arăta ca o somnambulă. Sau un zombi. Găvanele ochilor i se adânciseră și se întunecaseră. Avea buzele mușcate și mânjite cu sânge uscat.

Sams se repezi la ea:

— Bună dimineața, minune. Mă bucur să-ți văd din nou albul

cadaveric al feței. Arăți ca dracu', iubire, și sunt amabil. Câtiva amici de-ai tăi, printre care și jegu' ăla de prieten al tău, au cedat în seara asta.

Fata întoarce ochii goi spre peretele de cărămidă.

— Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă, spuse ea.

Am decis să încerc o idee care îmi umblase prin cap în ultima oră. O mai folosisem de câteva ori cu unii dintre ceilalți.

— Știm despre noul Lord, i-am spus lui Anne Elo. A plecat înapoi în California, nu e aici să te ajute. Nu te poate ajuta, dar nici răni.

Fața ei rămase albă și inexpresivă, dar își încrucișă brațele la piept. Se mută câțiva centimetri pe scaun. Buzele îi sângerău din nou, poate fiindcă și le mușcase.

— Cui îi pasă? Nu mie.

Chiar atunci, un detectiv de la poliția din New Orleans, cu ochii roșii de oboseală, dădu buzna în camera în care Mitchell Sams și cu mine o interogam pe Elo. Detectivul avea pete întunecate la subsuoara cămășii albastre cu mânecă scurtă. Arăta cam la fel de extenuat cum mă simțeam și eu.

— A avut loc o altă crimă, îi spuse lui Sams. O altă crimă cu spânzurare.

Anne Elo bătu din palme încet, regulat

— Grozav, zise.

Am condus singur până la scena crimei, simțindu-mă din ce în ce mai detașat, mai rupt de realitate. Rotițele din capul meu se învâneau încet și metodic. Încotro o luam de aici? Nu aveam nicio nenorocită de idee. Doamne, eram înfrânt.

Casa era o dependență a unei reședințe din Cartierul Grădinilor, o mică remiză de trăsură cu un balconaș la al doilea nivel. Arăta ca un mic motel drăguț, cu cazare și mic dejun inclus, înconjurat de bananieri și magnolii, și tot așa arăta gardul complicat din fier forjat, în genul celor pe care le văzusem peste tot în Cartierul Francez.

Cam jumătate din Departamentul de Poliție din New Orleans se afla deja la scena crimei. De asemenea, câteva camioane de la serviciul de urgențe, cu luminile de pe capote învârtindu-se și strălucind. Presa începea să apară și ea odată cu noi, întârziată.

Detectivul Sams ajunsese la locul crimei cu câteva minute înaintea mea. L-am întâlnit pe culoarul din fața dormitorului de la etaj în care se petrecuse crima. Interiorul avea aproape toate suprafețele frumos decorate – tavan, giurgiuvele, rame, uși. Proprietarul se îngrijea de casă. Pe mai toți pereții atârnavă pene, oale, măști colorate și costume. — E rău, mai rău decât am crezut, spuse Sams. Ea era *detectiv*, și o cheamă Maureen Cooke. Lucra la Moravuri, dar dădea o mână de ajutor la cazul Daniel și Charles. Aproape tot departamentul e în picioare.

Sams mă conduse în dormitorul lui Maureen. Era mic, dar atrăgător, cu un tavan de culoarea cerului albastru. Cineva îmi spusese cândva că acea culoare trebuia să prevină ca insectele zburătoare să nu-și facă cuib acolo.

Maureen Cooke era o roșcată înaltă și slabă, probabil puțin trecută de treizeci de ani. Fusesse atârnată de picioarele goale de un candelabru. Avea unghiile date cu oja roșie. Era dezbrăcată, cu excepția unei brățări delicate de argint la încheietură.

Pe tot corpul avea șiroaie de sânge, dar nicăieri pe podea sau oriunde altundeva nu se vedea vreo baltă de sânge. M-am apropiat de ea.

— Trist, am murmurat în barbă. O viață de om dusă – pur și simplu. Un alt detectiv mort.

M-am uitat la Mitchell Sams, care aștepta să vorbesc eu primul.

— Se poate să nu fie opera acelorași ucigași, am spus, clătînând din cap. Rănile de mușcături îmi par diferite. Sunt superficiale. S-a schimbat ceva.

M-am retras de lângă corpul lui Maureen Cooke și am început să privesc prin dormitor. Erau fotografii pe care le-am recunoscut ca făcând parte din studiul lui E. J. Bellocq asupra prostituatelor din Storyville. Ciudat, dar potrivit pentru un detectiv de la Moravuri. Deasupra patului în care se părea că dormise cineva fuseseră înrămate două evantaie asiatică. Sau poate că în ziua precedentă nu fusese făcut patul. Sună telefonul celular. Cu buricul degetului, am apăsător un buton. L-am pipăit și am încremenit. Trebuia să dorm.

— Ai și găsit-o, doctore Cross? Ce zici? Dă-mi cea mai bună presupunere a ta în legătură cu felul în care ar trebui oprite aceste crime oribile. Trebuie să-ți fi dat seama până acum.

La telefon era Creierul. De unde știa?

Am urlat în telefon:

— O să te termin. De atâta lucru sunt sigur, boue!

Am închis și am oprit telefonul. M-am uitat prin dormitor. Kyle Craig mă privea din ușă.

— Te simți bine, Alex? șopti el.

Era zece și jumătate dimineața când m-am întors la Dauphine Hotel. Eram mult prea obosit și muncit de gânduri ca să pot dormi. Inima îmi bătea încă să-mi spargă pieptul. Mă aștepta un mesaj: mă sunase inspectoarea Hughes de la San Francisco.

M-am întins pe pat și am sunat-o pe Jamilla. Am închis ochii. Voiam să aud o voce prietenoasă, în special pe a ei.

— S-ar putea să am ceva bun pentru tine, spuse când am găsit-o. În timpul liber, ha-ha, am aruncat o privire atentă la Santa Cruz. De ce la Santa Cruz? ai putea să întrebi. Aici au fost câteva dispariții nerezolvate. Prea multe. Le-am cercetat și eu. Alex, se întâmplă ceva aici. Se potrivește ca o mânășă cu restul cazului.

— Santa Cruz era pe lista noastră inițială, am spus. Încercam să mă concentrez asupra a ceea ce îmi spusese. Nu îmi aminteam exact unde se află Santa Cruz.

— Pari obosit. Te simți bine? întrebă ea.

— Acum câteva minute m-am întors la hotel. O noapte lungă.

— Alex, *culcă-te!* Asta poate aștepta. Noapte bună.

— Nu, oricum nu pot să dorm. Spune-mi despre Santa Cruz. Vreau să aud.

— Bine. Am vorbit cu locotenentul Conover de la Departamentul de Poliție din Santa Cruz. Interesantă conversație. Și deranjantă. Sigur; au cunoștință despre dispariții. În ultimul an au mai notat dispariția unor animale de casă și vite. Sunt o grămadă de ferme în zonă. Desigur, nimeni nu crede în vampiri. *Dar* – Santa Cruz are o anumită reputație. Copilașii o numesc capitala vampirilor din Statele Unite. Câteodată, copiii au dreptate.

— Trebuie să văd ce ai până acum, i-am spus. O să încerc să dorm puțin, dar voi citi orice primești din Santa Cruz. Poți să-mi trimiți?

— Prietenul meu Tim de la *The Examiner* mi-a promis că îmi trimite toate dosarele importante. Între timp, mâine e ziua mea liberă. S-ar putea să mă duc până acolo.

Am deschis ochii larg.

— Dacă te duci, ia pe cineva cu tine. Ia-l pe Tim, vorbesc serios. I-am spus de uciderea detectivului de la Moravuri, Maureen Cooke, din New Orleans. Nu te duce singură acolo, încă nu știm cu ce avem de-a face.

— O să iau pe cineva, zise, dar nu știam dacă să o cred.

— Jamilla, fii precaută. Nu am o presimțire tocmai bună în legătură cu treaba asta.

— Ești doar obosit, dormi puțin. Sunt fată mare.

Am mai vorbit câteva minute, dar nu eram sigur că m-am făcut înțeles. Ca mai toți detectivii criminaliști buni, era încăpătânată.

Am închis ochii din nou, am început să plutesc și în cele din urmă am adormit.

Jamilla își amintea o replică dintr-un roman preferat de Shirley Jackson, *Bântuirea casei de pe deal*, după care se turnase un film cu adevărat dezamăgitor. „Oricare a intrat aici, a intrat singur”, scrisese Jackson. Replica asta era aproximativ suma sentimentelor ei în legătură cu cazurile de crimă. Și poate și cu viața ei din ultima vreme.

Conduse Saab-ul ei de încredere și prăfuit către Santa Cruz. Aproape tot drumul ținuse volanul cam prea strâns și își simțea mâinile amorțite. Nodul din gât era din ce în ce mai neplăcut. Era un caz tulburător și pur și simplu nu putea să treacă peste el. Ucigașii erau undeva în libertate. Vor continua să ucidă până când cineva îi va opri. Poate că ea trebuia să-i oprească.

Încercase să-l convingă pe prietenul ei din momentul acela să se ducă cu ea, dar Tim făcea un reportaj pentru *The Examiner* despre un protest al bicicliștilor. Pe lângă asta, nu era sigură că voia să-și petreacă toată ziua cu el. Tim era un drăguț, dar, ei bine, nu era Alex Cross. Așa că iat-o ieșind de pe șoseaua 1 și intrând în Santa Cruz singură. *Singură din nou.*

Cel puțin îl anunțase pe Tim că se duce la Santa Cruz și, bineînțeles, că e fată mare și înarmată până în dinți. *Îhî, dinți*, gândi ea. O înspăimântă gândul la colți și la morțile oribile ale tuturor celor care fuseseră mușcați.

De fapt, întotdeauna îi plăcuse Santa Cruz. Poate pentru că era practic epicentrul cutremurului Loma Prieta din '89 – 6,9 grade pe scara Richter, șaiszeci și trei de morți –, dar apoi zona își revenise. Orașelul curajos și oamenii de aici refuzaseră să se dea bătuti. Multe construcții rezistente la cutremure, nimic mai înalt de două niveluri. Santa Cruz era California în stare pură, minunată.

În timp ce conducea, îl privea pe un surfer mare și blond coborând dintr-un Volkswagen cu o placă de surf legată pe capotă. Intra în Librăria Santa Cruz terminând o bucată de pizza din care picura ceva. California sută la sută.

Era o adevărată amestecătură de oameni aici – post-hippioți, începători în ale high-tech-ului, trecători, surferi, copii de liceu. Îi plăcea la nebunie. Așadar, unde se ascundeau blestemații de vampiri? Erau aici? Știa că ea e acolo, în Santa Cruz, căutându-i? Se aflau printre surferii și post-hippioții pe lângă care trecea pe stradă?

Prima oprire o făcu la Departamentul de Poliție al orașului. Locotenentul, Harry Conover, fu surprins să o vadă în carne și oase. Jamilla înțelese că omul nu își putea imagina un detectiv care să-și

lase treburile personale pentru serviciu.

— V-am spus că o să vă trimit tot ce găsesc despre Gotici și pretenșii vampiri. Nu m-ați crezut? Întrebă el. Clătină capul împodobit cu cărlionți blonzi și dădu ochii căprui peste cap.

Conover era înalt și bine făcut, probabil cam de treizeci și cinci de ani. Cam de vârsta ei. Jamilla recunoscuse în el pe marele cuceritor, cu o foarte bună părere despre ei însuși.

— Sigur, v-am crezut. Dar azi aveam zi liberă, iar cazul ăsta mă face să nu am astâmpăr. Așa că iată-mă, Harry. Mai bine decât prin E-mail, nu? Ce ai pentru mine?

Simțea că el ar fi vrut să-i spună să-și găsească o viață, să se bucure de ziua ei liberă. Mai auzise toate astea, și poate că avea dreptate. Dar nu acum, nu cu acest caz încă nerezolvat.

— În câteva din rapoartele locale citesc că e posibil ca un număr de presupuși strigoi să trăiască împreună într-o comună. Ai vreo idee unde? Întrebă ea.

Conover încuviință și chiar se prefăcu preocupat. Și el o verifica, își dădea seama. Evident, era un bărbat căruia îi plăceau sâni.

— Nu am primit niciodată o confirmare în acest sens, spuse el. Copiii se strâng la un loc, desigur, dar nu am auzit de nici o *comună*. Sunt vreo două cluburi tari – Catalyst și Palookaville. Și numeroși copii folosesc aceleași locuri de joacă în partea de jos a străzii Pacific.

Nu se dădu bătută. Niciodată.

— Dar dacă numeroși copii *ar* locui împreună – ai vreo idee unde ar putea fi asta?

Conover oftă și păru chiar un pic supărat că întrebase. Jamilla își dădea seama că nu era tipul de polițist care să pună prea mult suflet în munca lui. Dacă ar fi lucrat pentru ea, l-ar fi transferat într-o secundă și Conover ar fi jurat că era o chestie de gen. Nu era. Era un polițist leneș și neglijent, iar ei nu-i plăcea asta. De cât de bine își făcea el treaba depindeau vieți. Nu înțelegea?

— Poate afară, pe dealuri. Ori la nord de Boulder Creek, vorbi Conover în cele din urmă. Realmente nu știu ce să-ți spun.

Sigur că nu, Harry. Uf!

— Tu unde ai începe să cauți? insistă ea. Dacă ai face două cepe degerate ca polițist.

— Inspectore, eu nu aș urmări firul ăsta prea tare. Da, au fost câteva dispariții curioase pe aici. Dar lucrul ăsta e adevărat în legătură cu aproape orice oraș în sus și în jos pe coasta Californiei. Copiii sunt mult mai neastâmpărați acum decât atunci când eram noi copii. Nu cred că cineva e rănit serios în Santa Cruz, și cu siguranță nu cred că aici e blestemata capitală a *vampirilor* de pe Coasta de Vest.

Ea încuviință, pretinzând că e de acord.

— Cred că voi încerca mai întâi la poalele dealurilor, spuse Jamilla.

Conover o salută și adăugă:

— Dacă ai terminat de vânat strigoi în jur de șapte, sună-mă. Poate bem ceva. La urma urmelor, e ziua ta liberă, nu?

Jamilla încuviință.

— O să te sun. Dacă termin înainte de șapte, Harry. Mulțumesc pentru ajutor. *Boule*.

Acum era supărată. Care om în toate mințile nu ar fi fost? Era acolo, muncind pe rupe în orașul altcuiva. Parcă Saab-ul pe o stradă elegantă, lângă centrul de cumpărături Metro, chiar vizavi de barul Asti. Pierduse râul San Lorenzo în timp ce conducea, dar era pe acolo pe undeva. Îi simțea *mirosul*, oricum.

Abia coborî din mașină când apărură doi bărbați. Se apropiară repede de ea flancând-o strâns de ambele părți.

Jamilla icni. Aproape că apăruseră de nicăieri. *Cozi blonde*, se gândi. *Copii de liceu? Surferi?*

Erau bine clădiți, dar nu arătau de parcă ar fi ridicat greutate. Păreau mai degrabă naturali. În minte îi veniră imagini ale lui Eros, Hermes și Apollo. Mușchi extrem de bine definiți, virilitate, marmură dăltuită.

— Pot să vă ajut, băieți? Întrebă. Căutați plaja?

Cel mai înalt vorbi foarte stăpân pe sine, sau poate era doar încrezut?

— Mă îndoiesc. De fapt, nu suntem surferi. Pe lângă asta, suntem de pe aici. Tu?

Amândoi aveau ochi de un albastru ieșit din comun. Uimitor de intens. Unul dintre ei nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Mișcărilor lor erau deliberate și controlate. Nu îi plăcea asta. Pe trotuar nu era nimeni care ar fi putut interveni.

— Poate îmi spuneți voi *mie* unde e plaja, zise ea.

O înghesuiau, vârandu-se în ea. Nu ar fi putut să scoată arma. Nu putea să se miște fără să se lovească de unul sau de celălalt. Purtau tricouri negre, blugi și bocanci de alpinism.

— Vreți să vă dați puțin mai încolo? spuse în cele din urmă. Dați-vă mai încolo, bine?

Cel mai în vârstă zâmbi. Scobitura dintre buza de sus și nasul lui era rotundă și sexy.

— Eu sunt William. El e fratele meu Michael. Ne căutați cumva pe noi, doamnă inspectoare Hughes?

O, nu, o, Doamne! Jamilla încercă să pună mâna din lateral pe arma ei, care se afla în tocul legat la spate. O prinseră și îi luară arma la fel de ușor cum i-ar fi luat-o unui copil. Era uimită de rapiditatea mișcărilor – și de forța lor. Cei doi o împinseră pe trotuar și îi puseră cătușele. *De unde aveau cătușe? Din New Orleans? De la colega ei detectiv ucisă?*

Cel mai în vârstă vorbi din nou:

— Nu țișa, sau îți rup gâtul, inspectare. O spuse așa de franc! *Îți rup*

gâtul.

Apoi vorbi al doilea, drept în fața ei. Văzu colții lungi.

— Dacă vânezi vampirul, vampirul te va vâna pe tine, spuse el.

Îi puseră căluș și o aruncară fără menajamente pe bancheta din spate a unei camionete, care porni cu o smucitură. Jamilla încercă să fie atentă la tot ce vedea pe drum. Numără secunde și ținu socoteala minutilor. La început a fost drum de oraș, cu opriri și porniri, apoi mai rapid și mai lin, probabil pe șoseaua 1.

Apoi un drum cu multe gropi, probabil nepavat. Presupunea că toată călătoria durase cam patruzeci de minute.

Fu dusă pe sus într-o clădire, un fel de grajd sau fermă. Oamenii râdeau. De ea? Purtau colți. Iisuse. Fu pusă pe o laviță într-o încăpere mică și i se scoase călușul.

— Ai venit să-l cauți pe Lord, șopti cel care își spunea William, cu fața foarte aproape de a ei. Ai făcut o mare, teribilă greșeală, inspectore. Asta o să te ucidă.

Zâmbi oribil și ea se simți ridiculizată și în același timp sedusă. Cel care își spunea William îi atinse fața cu degetele lui lungi și viguroase. O mângâie ușor pe gât și o privi adânc în ochi.

Simțea repulsie, voia să fugă, dar nu putea face nimic. Erau vreo zece vampiri acolo – și se uitau la ea de parcă ar fi fost cel mai delicios lucra din lume.

— Nu știi nimic de niciun Lord, spuse. Ce e un Lord? Ajutați-mă, spuneți-mi și mie.

Frații se uitară unul la celălalt, schimbând rânjete atotștiutoare. Câțiva dintre ceilalți râseră tare.

— Lordul este cel care conduce, spuse William. Era așa de calm, atât de sigur pe el.

— Pe cine conduce Lordul? întrebă ea.

— Ei bine, pe oricine care vrea să-l urmeze, răspunse William. Râse din nou, părând să se distreze grozav pe socoteala ei. Vampiri, inspectore. Alții ca mine și ca Michael. Mulți alții, în multe, multe orașe. Nici nu vă imaginați amploarea. Lordul dă indicații simple în legătură cu ce să gândești, cum să acționezi, lucruri de genul ăsta. Lordul nu dă socoteală nici unei autorități. Lordul e o ființă superioară. Începi să înțelegi? Ai vrea să-l cunoști pe Lord?

— Lordul e aici, acum? întrebă ea. Unde suntem?

William continua să o privească fix, de sus. Era incontestabil seducător. Dezgustător. Apoi se aplecă mai aproape de ea.

— Tu ești detectivul. E Lordul aici? Unde te afli? Spune-mi tu.

Jamilla simți că îi vine să vomite. Avea nevoie de aer.

— De ce ne aflăm aici? întrebă. Voia să-i facă să continue să vorbească, să-i țină ocupați cât de mult.

William ridică din umeri.

— O, noi am fost întotdeauna aici. Asta era o comună – hippioții visători ai Californiei, droguri care îți luau mințile, muzică de Joni Mitchell. Părinții noștri erau hippy. Eram izolați de alte feluri de a trăi și a gândi, așa că depindeam unul de celălalt. Fratele meu și cu mine suntem inimaginabil de apropiați. Dar, de fapt, noi nu însemnăm nimic. Suntem aici pentru a-l servi pe Lord.

— Lordul a făcut parte din comună dintotdeauna?

William clătină din cap și îi aruncă o privire serioasă.

— Întotdeauna au fost vampiri aici. Au stat deoparte și i-au lăsat în pace pe ceilalți. Alții trebuiau să li se alăture, nu invers.

— Câți sunt?

William se uită la Michael, ridică din umerii largi, apoi râseră amândoi.

— Legiuni! Suntem peste tot!

Brusc, William mugi și se repezi la gâtul ei. Jamilla nu se putu abține – țipă.

Se opri la câțiva centimetri de ea, încă mugind ca un animal. Apoi William toarse blând. Limba lui lungă o linse pe obraji, pe buze și pe pleoape. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— O să te spânzurăm și o să bem fiecare picătură. Cel mai uimitor lucru – o să-ți placă să mori. E extaz, Jamilla.

Mă întorsesem la Washington și petreceam o zi liberă de care aveam mare nevoie. De ce nu? În ultima vreme nu prea mă văzusem cu copiii și, la urma urmelor, era sâmbătă.

În după-amiaza aceea m-am dus cu Damon și cu Jannie la Galeria de Artă Corcoran. La început, pușlamalele mele s-au opus cu îndârjire ideii de muzeu, dar o dată ajunși în Palatul de Aur și Lumină au intrat în transă și după aceea nu au mai vrut să plece. Tipic pentru ei.

Când am ajuns acasă în cele din urmă, pe la ora patru, Nana mi-a spus că trebuia să-l sun pe Tim Bradley de la *San Francisco Examiner*. Lăsați-mă în pace. Cazul ăsta nu se va termina. Acum trebuia să-l sun pe prietenul Jamillei?

— E important să suni. ăsta e mesajul, spuse Nana. Cocea două plăcinte cu cireșe, amintindu-mi cât de bine e să fii acasă.

În California era ora unu, așa că l-am sunat pe Tim la birou. Răspunse imediat

— Bradley.

— Sunt detectivul Alex Cross.

— Bună. Speram că o să suni. Sunt un prieten al Jamillei Hughes.

Asta știam deja, așa că l-am întrerupt:

— Jamilla e bine?

— De ce întrebi asta, detectiv? A plecat la Santa Cruz ieri. Știi?

— A spus că s-ar putea să se ducă, am încuviințat. A luat pe cineva cu ea. Eu i-am sugerat.

Răspunsul lui fu scurt și defensiv:

— Nu. Așa cum spune Jamilla întotdeauna, e fată mare. Și are un pistol mare.

Am pufnit și am clătinat din cap.

— Așadar, ce se petrece? S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

— Nu, nu neapărat. De obicei e grijulie și precisă. Doar că nu știu nimic de ea, și a promis că sună. *Aseară*. Acum au mai trecut patru ore de când v-am sunat. Sunt puțin îngrijorat. Poate că nu e nimic. Dar am considerat că dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine... În legătură cu acest caz în special.

— Face des lucruri din astea? am întrebat.

— Să ancheteze un caz în ziua ei liberă? Da. Asta e Jam. Dar cu siguranță m-ar suna dacă ar promite că o face.

Nu voiam să-l supăr și mai tare, dar eram îngrijorat. M-am gândit la ultimele două parteneri ale mele. Amândouă muriseră și nici una dintre crime nu fusese rezolvată. Creierul pretindea că o ucisese pe

Betsey Cavaliere. Ca și pe detectivul Maureen Cooke din New Orleans. Prin urmare, cum rămânea cu inspectoarea Jamilla Hughes?

— Am să sun la poliția locală din Santa Cruz. Mi-a dat un nume și un număr de telefon. Cred că era Conover. Am notat undeva în hârtiile mele. O să-l sun chiar acum.

—În regulă. Vă mulțumesc, detectiv. Mă anunțați și pe mine? întrebă Tim, reporterul. V-aș fi foarte recunoscător.

I-am spus că da, apoi am încercat să iau legătura cu locotenentul Conover de la poliția din Santa Cruz. Nu era de servidu, dar am făcut tevdură și am amintit numele lui Kyle Craig. Sergentul mi-a dat numărul de acasă al lui Conover fără tragere de inimă.

La numărul respectiv a răspuns cineva și am auzit vag muzică pe care am recunoscut-o ca fiind U2.

— Avem o petrecere la piscină. Vino încoace sau sună luni, spuse o voce masculină. Acum, pa.

Apelul se termină.

Am format din nou și am spus:

— Cu locotenentul Conover, vă rog. E o urgență. Sunt detectivul Alex Cross. E în legătură cu inspectoarea Jamilla Hughes de la poliția din San Francisco.

— Uflf, pe dracu', am auzit după asta. Sunt Conover. Spuneți-mi din nou – cine e la telefon?

I-am explicat cine sunt și care e legătura mea cu cazul în cât mai puține cuvinte cu putință. Aveam senzația că locotenentul era beat sau că, în orice caz, nu era tocmai treaz. *Era* ziua lui liberă, dar Doamne – nu era nici două după-amiază pe fusul lui orar. S-a dus sus, pe dealuri, să caute vampiri moderni, spuse și râse batjocoritor. Nu sunt vampiri în Santa Cruz, detectiv. Aveți încredere în mine. Sunt sigur că e perfect sănătoasă și că s-a întors probabil la San Francisco.

— Până acum au fost cel puțin *douăzeci* de crime în stilul vampirilor, am încercat să-l trezesc pe Conover, sau măcar să comunic cu el. Își spânzură victimele și îi scurg sângele.

— V-am spus ce știu, detectiv, replică el. Cred că aș putea anunța niște mașini de patrulare, adăugă.

— Fă asta. Și între timp, eu o să sun la FBI. *Ei* cred în crime cu vampiri. Când ai văzut-o ultima dată pe inspectoarea Hughes?

Ezită.

— Cine știe? Stați să văd, trebuie să fie aproape douăzeci și patru de ore de atunci.

I-am închis telefonul lui Conover. Nu îl plăceam deloc.

Apoi am stat și m-am gândit la tot ce se întâmplase de când o cunoscusem pe Jamilla Hughes. Cazul îmi lua mințile. Orice avea legătură cu el era în exces, teritoriu virgin. Faptul că Creierul era în

preajmă făcea situația și mai rea.

L-am sunat pe Kyle Craig, apoi la American Airlines. L-am sunat din nou pe Tim Bradley și i-am spus că plec spre California.

Santa Cruz.

Capitala vampirilor.

Jamilla era în bucluc acolo. O simțeam în sânge.

În timpul lungului zbor către California, mi-am dat seama că nu mă mai chinuise Creierul de două zile. Era neobișnuit și mă întrebam dacă nu cumva și el călătorea. *Que pasa, Creierule? Poate că era cu mine, în avionul spre San Francisco?* Mi-am amintit o glumă veche și răsuflată despre paranoia. Un om îi spune psihiatrului său că toată lumea îl urăște. Psihiatrul spune că e ridicol – nu toată lumea l-a cunoscut încă.

Era din ce în ce mai rău. La un moment dat am făcut o plimbare pe culoarul dintre scaune și i-am verificat pe ceilalți pasageri. Nici unul nu părea nici măcar vag cunoscut. Nici un Creier la bord. De asemenea, nimeni nu părea să poarte colți, îmi pierdeam controlul.

Am ajuns la aeroportul din San Francisco, unde am fost întâmpinat de agenți FBI. Mi-au spus că venea și Kyle de la New Orleans. În ultima vreme, Kyle mă presase mai mult ca niciodată în legătură cu mutarea la FBI. Financiar, schimbarea era evident avantajoasă. Agenții câștigau cu mult mai mult decât detectivii. De obicei, și programul era mai bun. Poate că voi vorbi cu Nana și cu copiii când toate astea se vor fi terminat. Speram că în curând, dar de ce aş crede asta?

Am părăsit aeroportul împreună cu trei agenți într-un vehicul de teren albastru închis. Stăteam în spate cu agentul superior din San Francisco, Robert Hatfield. Mi-a spus câte ceva din ce aflaseră până în acel punct.

— Am aflat unde stau câțiva dintre așa-numiții vampiri. E o fermă la poalele dealurilor de la nord-vest de Santa Cruz, nu prea departe de ocean. În momentul ăsta nu știm dacă inspectoarea Hughes e captivă acolo. Nu a fost văzută.

— Ce e acolo, pe dealuri? l-am întrebat pe Hatfield. Părea tânăr, putea avea orice vârstă între treizeci și cinci și cincizeci de ani. Arăta în formă. O tunsoare scurtă, periuță. Evident, aparențele însemnau mult pentru el.

— Nu mare lucru. Rural. Vreo două ferme destul de mari. Stânci, câteva păsări de pradă de deșert, câteva feline montane.

— Nu tigri? am întrebat.

— E ciudat că amintești de tigri. Ferma aia era înainte o rezervație de animale sălbatice. Urși, lupi, tigri, chiar un elefant sau doi. Proprietarii dresau animale care erau folosite mai ales în filme și reclame. În mare, erau hippioți rămași din anii șaizeci. Ferma avea chiar și licență de la Ministerul de Interne. Făcea afaceri cu Tippi Hedren, Siegfried și Roy.

- Animalele nu mai sunt pe proprietate?
- Nu mai sunt de patru sau cinci ani. Proprietarii inițiali au dispărut. Nu a fost nimeni interesat să cumpere terenul, cam cincizeci și cinci de acri, nefolositori. O să vezi.
- Dar animalele care au fost acolo? Știți ce s-a întâmplat cu ele?
- Unele au fost cumpărate de alte rezervații care asigură animale pentru filme. Se presupune că și Brigitte Bardot a luat câteva; ca și grădina zoologică din San Diego.

M-am lăsat pe spate în scaun și m-am gândit la toate acestea, în timp ce călătoream. Nu voiam să-mi fac din nou speranțe. Mă întrebam dacă era posibil ca foștii proprietari să fi lăsat vreun tigru în urmă. Am construit în cap un mic scenariu ciudat. De fapt, era chiar interesant. Se spunea că vampirii din Africa și Asia își schimbă înfățișarea mai degrabă în tigri decât în lilieci. Imagistica legată de tigri era cu siguranță mai înspăimântătoare decât aceea legată de lilieci, și tot așa erau corpurile mutilate pe care le văzusem. Dar Santa Cruz mai avea o reputație de apărat: capitala vampirilor.

Am trecut pe lângă o fermă de pe autostradă, apoi pe lângă o podgorie. Totuși, altceva nu era mare lucru de văzut. Agentul Hatfield îmi spuse că dealurile luau vara o culoare aurie și maronie, mult asemănătoare veldt-ului african.

Încercasem să nu mă gândesc la Jamilla și pericolul în care era posibil să se afle. De ce trebuise să vină singură aici? Ce o împinsese? Aceleași lucruri care mă împingeau și pe mine? Dacă era moartă nu mi-o voi ierta niciodată.

În cele din urmă, mașina ieși de pe drumul principal. În orice direcție aș fi privit, nu vedeam nici o casă sau clădire. Doar dealuri sterpe. Pe cerul de un albastru diafan plutea un șoim. Scena era calmă, chiar senină și frumoasă.

Am intrat pe un drum nepavat și am mers cam o milă pe un teren accidentat, acoperit cu pietre. Am trecut prin poarta unui țarc de vite. Un gard dărăpănat însoțea drumul cam o sută de metri, apoi se termina și începea din nou.

Deodată, am dat peste șase vehicule parcate pe ambele părți ale drumului. Erau în majoritate Jeep-uri, cele mai multe fără numere de înmatriculare.

Kyle Craig stătea în picioare chiar acolo. Cu mâinile în șolduri, zâmbea de parcă ar fi avut să-mi spună cel mai uimitor secret.

Bănuiam că avea să-mi spună ceva.

— Cred că exact pentru asta am muncit, spuse Kyle în timp ce mă apropiam de el.

Ne-am strâns mâinile, un vechi ritual ce reflecta formalismul lui Craig. Arăta mai calm și mai stăpân pe sine decât în săptămâna care trecuse.

— Hai să-ți arăt ceva, spuse. Vino.

L-am urmat pe Kyle de-a lungul gardului până când am ajuns la o poartă stricată. Îmi arătă o imagine aproape ștersă. În poartă fuseseră sculptate capul și corpul unui tigru. Era subtil, dar asta era, trebuia să fie. Ajunsesem la bârlogul tigrlui.

— Grupul dinăuntru pare a fi condus de Lord, de cel nou și îmbunătățit, presupun. Nu am reușit să determinăm identitatea liderului. Alex, fostul Lord era magicianul Daniel Erickson. Doi membri ai grupului s-au întors de curând dintr-o călătorie. Au fost în New Orleans. În sfârșit, piesele încep să se potrivească.

M-am uitat la Kyle și am clătinat din cap.

— Cum ai aflat toate astea? Când ai ajuns aici, Kyle? *Cât de multe mi-ai ascuns? Și de ce*

— Ne-a contactat poliția din Santa Cruz și am venit imediat. Au pus mâna pe unul dintre „nemuritori” când javra mică a părăsit fema. E un copil din localitate care a renunțat la liceu, și se pare că nu era la fel de devotat ca ceilalți. El ne-a spus ce știa.

— Lordul e acolo înăuntru acum?

— Așa se pare. Copilul ăsta nu l-a văzut niciodată pe Lord. Nu face parte din cercul de intimi. Cu toate astea, cei doi membri care au călătorit la New Orleans sunt înăuntru. A auzit că ei sunt cei care i-au ucis pe Daniel și pe Charles. A zis că cei doi sunt absolut demenți.

— Ei bine, pe asta o cred. Am privit de-a lungul șirurilor de pini și chiparoși de la fermă. Și Jamilla Hughes?

Clipi repede.

— I-am găsit mașina în oraș, Alex. Dar nici urmă de ea. Nici puștiul pe care l-am interogat nu știa nimic despre ea. Susține că a avut loc o schimbare la fermă noaptea trecută, și el a fost mutat împreună cu câțiva dintre strigoii mai tineri. Au crezut că era posibil ca cineva să fi pătruns în perimetru, că putea fi poliția. Dar apoi s-a făcut din nou liniște – din câte spune băiatul. Nu există nicio dovadă că ea ar fi aici.

— Pot vorbi cu el, Kyle?

Kyle se uită în altă parte; părea că nu vrea să răspundă.

— L-a luat poliția din Santa Cruz. Cred că ai putea să te duci în oraș să vorbești cu el. Am vorbit eu cu el, Alex. Micul ticălos androgin era speriat de mine. Imaginează-ți.

Kyle se purta ciudat, dar mi-am amintit că el înțelegea mintea tulburată a criminalului mai bine ca oricare alt agent FBI sau ofițer de poliție cu care lucrasem vreodată. Agenții care lucrau în subordinea lui erau convinși că într-o zi va conduce Biroul. Mă întrebam dacă Kyle ar fi fost vreodată în stare să renunțe la munca de teren.

— Știu că îți faci griji în privința inspectoarei Hughes. Cred că am putea intra chiar acum, dar eu zic că ar trebui să așteptăm. Vreau să intrăm peste ei după miezul nopții, Alex. Sau poate aproape de răsărit. Nici măcar nu suntem siguri că e acolo.

Kyle făcu o pauză. Își mută privirea asupra clădirii fermei din depărtare.

— Vreau să aflu dacă vânează în grup. Sunt întrebări la care avem nevoie de răspunsuri. Ce îi motivează pe ticăloșii ăștia? Ce îi pune în mișcare? Vreau să mă *asigur* că de data asta punem mâna pe Lord.

La poalele dealurilor din Santa Cruz era o noapte lungă, răcoroasă și foarte tensionată. Nu mai aveam răbdare să se termine sau poate că nu mai aveam răbdare să începă. Am aflat ceva interesant imediat. Avocata care fusese ucisă în Mill Valley fusese implicată într-un proces prin care se încerca preluarea controlului asupra acestei proprietăți. Probabil din cauza asta fuseseră spânzurați ea și soțul ei.

Priveam ferma prin binoclu printre copacii care o înconjurau și formațiunile stâncoase. M-am uitat până au început să mă doară ochii. Nu plecase nimeni de la ora unsprezece și nu vedeam pe nimeni care să stea de pază. Cei dinăuntru erau fie nebuni, fie extrem de încrezători. Sau poate că erau inocenți. Poate că era o altă pistă greșită.

Încercam să nu-mi fac prea multe griji pentru Jamilla, dar nu funcționa. Nu suportam să mă gândesc că era posibil să fie deja moartă. La asta se gândea Kyle? Asta era ceea ce știa și îmi ascundea?

La miezul nopții, doi bărbați ieșiră afară cu un tigru. Îi priveam prin ochelarii cu vedere nocturnă. Eram aproape sigur că îi văzusem în New Orleans. Fuseseră la balul fetișist, nu? Au dispărut pe câmpia plată și deschisă din spatele casei.

Unul dintre bărbați se lăsă în patru labe, apoi se rostogoli prin iarba înaltă împreună cu felina. Se jucau, nu? Sfinte Doamne. Incredibil de ciudat Mi-am amintit că în parcul Golden Gate i se ordonase tigrului să lase prada.

Vreo douăzeci de minute mai târziu, bărbații duseră felina într-un țarc din spatele clădirii principale. Îmbrățișară tigrul de trei sute de kilograme de parcă ar fi fost un câine mare. Luminile din clădirea principală și din barăcile din apropiere nu s-au stins până după două. Se auzea tare muzică rock. Apoi luminile se stinseră.

Nimeni nu părăsise casa pentru a vâna.

Încă nu știam dacă Jamilla era înăuntru sau dacă măcar era în viață. Am stat treaz și am privit. Nu am putut dormi nici măcar o oră. FBI-ul continua să strângă informații despre oamenii de pe domeniu. Ce Dumnezeu făceau acolo?

Nu aveam nimic despre identitatea Lordului. Aflasem despre cei doi bărbați blonzi cu cozi. William și Michael Alexander erau fiii unui cuplu posthippiot care lucrase la fermă ca îngrijitori de animale. Mama fusese zoolog. Băieții crescuseră încrezători alături de animale. Au urmat cursuri la școli din Santa Cruz până la vârsta de nouă și doisprezece ani, când au început să fie educați acasă. Purtau robe marocane și întotdeauna erau desculți când făceau vreo vizită în oraș.

Erau considerați inteligenți, dar ciudați și extrem de ascunși. Băieții intraseră în bucluc la începutul adolescenței și fuseseră închiși la o unitate statală de corecție pentru atac cu circumstanțe agravante. Vânduseră droguri și mai fuseseră prinși intrând prin efracție.

Pe la ora trei, Kyle mi s-a alăturat pe stâncile de deasupra fermei.

— Ești cam verde de nesomn, i-am spus.

— Mulțumesc. O noapte lungă. O lună lungă. Îți faci griji pentru ea, nu? mă întrebă. Acum părea un observator distant. Calm și rece. Era Kyle. Cu o inteligență calculată. Nu știu nimic mai mult, Alex. Ți-am spus tot ce știu.

— Mai văd și acum corpul lui Betsey Cavaliere. Nu mai vreau să văd așa ceva. Da, îmi fac griji pentru ea. Tu nu? Tu ce simți, Kyle?

— Dacă e acolo, vie, nu au nici un motiv să o ucidă acum. O țin acolo cu un motiv.

Dacă e vie.

Kyle mă bătu pe umăr.

— Dormi puțin dacă poți, spuse. Odihnește-te.

Apoi plecă. Dar când m-am uitat în direcția lui, se uita la mine.

M-am rezemat de un stejar și m-am acoperit cu geaca. Trebuie să fi adormit undeva între trei și trei și jumătate. Am visat-o pe Betsey Cavaliere, apoi pe partenera și prietena mea Patsy Hampton – și ea ucisă. La sfârșit am visat-o pe Jamilla. *O, Doamne, nu Jam. Nu aș putea să suport.*

Simțeam prezența cuiva lângă mine, chiar deasupra mea. Am deschis ochii.

Era Kyle.

— E timpul să intrăm, spuse. E timpul să obținem niște răspunsuri.

Ferma era la patru-cinci sute de metri distanță. Terenul care ne despărțea de casă era prea deschis pentru a putea să ne strecurăm în complex. Aici fusese ucisă Jamilla?

— Se poate să fie încă în viață, șopti Kyle.

Parcă îmi citea gândurile. Ce altceva știa? Ce îmi ascundea?

— M-am gândit la frați, am spus. Până acum nu a trebuit să fie grijulii, așa că nu au fost. Magicienii erau cei grijulii. Au comis crime doisprezece ani și nu au fost prinși niciodată. Nu există nicio înregistrare că ar fi fost vreodată suspectați de vreuna dintre crime.

— Crezi că noul Lord i-a dat de gol pe Daniel și pe Charles?

— Pun pariu că asta e o parte din ce s-a întâmplat. Frații comiteau crime în orașele în care aveau turneu magicienii. Lordul voia ca noi să ajungem pe urmele lui Daniel și Charles. A fost o capcană.

— De ce să-i omoare în New Orleans?

— Poate din cauză că frații sunt psihopați. Poate că li s-a ordonat să facă ceea ce au făcut. Va trebui să-l întrebăm pe Lord.

— Ei nu cred că-i poate opri cineva. Ei bine, în privința asta se înșală, spuse Kyle. O să fie opriți.

Și atunci am avut amândoi o surpriză. Ușa din față a fermei s-a deschis și au ieșit câțiva bărbați în haine negre. Cei doi frați nu erau printre ei. Bărbații se grăbiră către o zonă acoperită cu iarbă unde erau parcate camioane și dubițe în dezordine. Porniră vehiculele și le aduseră în partea din față a casei.

Kyle vorbea în stație. Îi alertă pe lunetiștii care așteptau în copaci și pe stâncile din spatele nostru.

— Fiți gata.

— Kyle, nu uita de Jamilla.

Nu îmi răspunse.

Ușa din față se deschise din nou. Din casă începură să iasă niște umbre. Erau îmbrăcați în robe negre cu glugă și mergeau în perechi.

O persoană din fiecare pereche ținea o armă ațintită asupra capului celeilalte.

— La naiba, am spus. Știu că suntem aici.

Nu aveam cum să ne dăm seama de identitatea vreunuia dintre ei, sau dacă vreuna dintre siluetele în robă era cu adevărat ostatic. Am încercat să deslușesc forma Jamillei, mersul ei. Se afla printre ei? Trăia? Îmi simțeam inima grea. Nu puteam să o văd tocmai de sus, de unde eram.

— Toată lumea să se miște. *Acum*, spuse Kyle în radio. Hai! Hai!

Siluetele în robe negre continuau să se miște către camioanele și

dubițele care așteptau.

Brusc, un ostatic căzu la pământ – numai unul.

— Uite-o! am strigat.

— Împușcați-l pe cel de lângă ea! ordonă Kyle.

Dinspre un lunetist răsună o împușcătură. O siluetă cu glugă se prăbuși.

Am atacat, alergând în jos pe dealul abrupt către fermă. Câteva dintre siluetele cu glugă traseră în noi. Agenții FBI încă nu răspundeau la focuri.

Apoi răsunară focuri de armă dinspre dealuri. Câteva siluete căzură la pământ – morți sau răniți. Câțiva ridicară mâinile deasupra capului în semn că se predau.

Priveam fix silueta în robă despre care credeam că e Jamilla. Se ridicase din nou, dar se împiedica, gata să cadă. Apoi gluga căzu și am văzut că e Jamilla. Se uită în sus, spre dealuri, și ridică mâinile.

Am început să alerg. Îi căutam pe frați. Și pe Lord.

Am înaintat către Jamilla, care își masa încheietura. Tremura și i-am dat geaca mea.

— Ești bine?

— Nu sunt sigură. M-au atârnat de o grindă, Alex. Ce scenă, nici nu-ți poți închipui! Am crezut că sunt moartă.

Avea lacrimi în ochi.

— Unde e Lordul? am întrebat.

— Poate că e încă înăuntru. Cred că mai există o ieșire.

— Stai aici. Mă duc să arunc o privire.

Clătină din cap.

— Nu. Niciodată. E vremea răzbunării. Vin cu tine.

Împreună cu Jamilla, am cercetat clădirea principală a fermei, apoi o baracă ce nu comunica cu prima. Nu am găsit pe nimeni acolo, nici un rătăcit, și nici pe William sau Michael Alexander. Și nici pe misteriosul Lord. Jamilla mai tremura încă, dar refuza să se întoarcă.

— Ești sigură că frații nu erau în față cu ceilalți? m-a întrebat. Doi blonzi? Cu cozi lungi?

— Dacă sunt, Kyle a pus mâna pe ei până acum. Nu cred. Să vedem baraca cea mică. Ai idee ce-i acolo?

Clătină din cap.

— Nu am făcut turul de onoare când am venit. M-au dus direct în închisoare. Și apoi m-au lăsat să atârân, ca să zic așa.

Am împins cu putere ușa barăcii și am văzut radiatoare și o pompă de apă. Camera mirosea tare a urină. Un șoarece se pierdu într-o gaură din perete. Am icnit și am clătinat din cap la vederea următoarei priveliști. Lângă peretele îndepărtat erau două corpuri răstignite. Erau tineri, bărbați. Amândoi dezbrăcați, cu excepția câtorva inele pe fețe și pe corpuri.

M-am aplecat și am privit mai atent.

— Mi se pare că sunt copii fără adăpost. Au scurs sângele din corpuri. Erau urme de mușcături – nu doar pe gâturi, ci și pe fețe și pe membre. Pielea amândurora avea paloarea alabastrului.

Am întors privirea de la ochii încrețoși care mă fixau. Nu mai puteam face nimic pentru ei. Am observat o trapă cărămizie printre mașinile prăfuite care asigurau apă, căldură și probabil aer condiționat pentru fermă.

Am traversat camera și am îngenuncheat să văd mai bine. Trapa era deschisă, așa că am putut să o trag.

Întuneric. Liniște. Ce altceva era aici jos? Cine altcineva?

M-am uitat la Jamilla, apoi am luminat gaura cu o lanternă. Era destul de largă pentru ca o persoană să poată pătrunde înăuntru. Am văzut trepte de metal. Un tunel.

Apoi am zărit urme de pași în noroiul de dedesubt. Câteva perechi.

— Du-te și spune-i lui Kyle, i-am zis Jamillei. Adu ajutoare.

Jamilla ieșea deja pe ușă. Alerga. Am privit atent abisul și m-am întrebat dacă și pe mine mă privea cineva de acolo.

Am așteptat cât timp am putut, apoi am coborât încet în gaura întunecată. Am încăput cu ușurință și am început să cobor scara solidă de metal.

Erau câteva trepte, abrupte și riscante. Am luminat în jur cu lanterna. Am deslușit o podea de pământ și pereți din nămol erodat. Becurile din plafon fuseseră sparte. În fața mea se întindea un tunel strâmt.

Nu auzeam nici un sunet înainte, așa că am început să-mi croiesc drum prin tunel. Mă mișcăm încet și cu atenție. Țineam lanterna într-o mână și Glock-ul în cealaltă. Mă tot uitam în urmă, după Kyle și Jamilla. Unde erau?

Am văzut un schelet părăsit. Am respirat adânc și am îndreptat lumina asupra lui.

Un singur ochi mă fixa.

Ceea ce priveam fusese un mic cerb din care mai rămăseseră doar capul și greabănul. Mi-am amintit că citisem undeva că tigrii își mănâncă prada începând cu partea din spate. Consumă tot, inclusiv oasele. În noroi mai erau urme șterse de picior. Păreau a fi două perechi, dar lumina era slabă și nu eram sigur. Se mai vedeau urme mai mici, de animal, care ar fi putut fi ale felinei. *O, Doamne.*

Am continuat să înaintez, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Noroiul era presărat cu cioburi de sticlă. Cineva spărsese intenționat becurile din tavan.

Am auzit răgetul tigrului și am fost gata să scap lanterna! Nu era cea mai abilă mișcare din viața mea, dar nu mă mai aflasem niciodată închis într-un spațiu cu un tigru. Răgetul felinei uriașe reverberă din pereții de noroi. Era neașteptat și mă îngrozea. Nu știam ce să fac în continuare.

Am auzit un al doilea răget și am descoperit că nu mă puteam mișca. Parcă eram bătut în cuie. Voiam să mă întorc și să pornesc înapoi, dar nu era cea mai bună alegere în clipa aia. Nu puteam să alerg mai repede decât un tigru în acest tunel și, de fapt, nu aș fi putut să alerg nici dacă aș fi fost afară.

De undeva, din tunelul întunecat de dinaintea mea, felina mă privea. M-am gândit dacă să sting sau nu lanterna, dar pentru moment am lăsat-o aprinsă. Cel puțin îl voi vedea venind. M-am concentrat, am privit cu atenție întunericul și am stat nemișcat, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva. Îndreptasem Glock-ul exact în față. Mă întrebam dacă era posibil să dobori o felină cu o armă mică, fie ea și puternică.

Nu aveam de unde să știu; nu făcusem antrenament pentru astfel de trageri. Oricum, mă îndoiam.

Nu vedeam animalul, dar aproape că puteam să vizualizez cei treizeci de dinți din gura lui. Mi-am amintit de rănilor provocate de o felină victimelor din parcul Golden Gate.

A strigat cineva; era cineva acolo. În spatele meu.

— Alex, unde ești? Alex!

Am auzit-o pe Jamilla venind spre mine prin tunel și am expirat puternic.

— Nu te mișca, am șoptit. Nu face nimic. Tigru e aici.

Nu îndrăzneam să mă mișc și nici măcar nu eram sigur că aș fi putut să o fac. Nu-mi puteam imagina tigru ca fiind la fel de înspăimântat ca mine. Era Lordul aici? Cei doi frați? Oricine altcineva?

— Alex?

Era Kyle. Șoptea. *Dar dacă eu îl auzeam...*

— Stai chiar acolo, Kyle. Vorbesc serios. Ascultă-mă. Stai unde ești dacă nu vrei să mă vezi mort.

Total s-a întâmplat într-o secundă înspăimântătoare.

Felina s-a repezit brusc la mine. Viteză maximă? La jumătate? Oricum foarte repede. Umbre – o părere de blană.

Părea să vină direct către conul de lumină ce strălucea din lanterna mea. Felina era toată mușchi încordați, viteză pură, dinți strălucitori și cei mai mari și strălucitori ochi imaginabili – o concentrare teribilă. Se îndrepta spre mine la fel de sigur ca un glonț mortal.

Partea dinainte a corpului se răsuci athletic, etalând o forță fantastică. Părea să se afle la un metru și ceva de pământ și să vină direct spre mine, de neoprit.

Nu aveam de ales, nu aveam nici o altă opțiune și nu era loc de greșală. Nici măcar nu a trebuit să mă gândesc la următoarea mișcare. S-a întâmplat pur și simplu. Am apăsat trăgaciul pistolului și am tras trei focuri rapide. Toate în cap și în partea anterioară a corpului. Speram, dar doar presupuneam.

Felina continua să vină către mine fără să încetinească măcar. Focurile de armă nu o puteau opri, nu? Eram fără apărare și nu aveam nici unde să fug, nici unde să mă ascund. Imensul animal mă izbi zdravăn și mă trânti la pământ ca pe o biată pradă. Am așteptat să mă sfâșie fălcile puternice și să-mi zdrobească oasele. Poate că am țipat. Nu știu ce naiba am făcut. Nu-mi fusese niciodată atât de frică, nici măcar pe departe.

Felina continuă să meargă peste mine! Nu avea sens. Nu înțelegeam. La vreun metru mai sus, în tunel, am auzit o bufnitură. Căzuse. Împușcasem mortal un tigru.

— Sfinte Sisoe! Sfinte Sisoe! explodară cuvintele din gura Jamillei. Apoi zâmbi. Doamne, nu-mi vine să cred. Se uită la animalul enorm și înspăimântător care încercase să măucidă și acum zăcea la picioarele ei.

M-am împins în sus, silindu-mi picioarele să se miște. Am pornit cu pași șovăitori spre locul în care erau ea și Kyle. Felina zăcea încolăcită de-a curmezișul tunelului. Nu mișca și nici nu avea să mai miște

— Sunt aici, în tunel? Băieții Pierduți? întrebă Kyle în șoaptă. Lordul?

— N-am văzut pe nimeni. Doar urme și felina. Să mergem, am spus.

Tunelul era mult mai lung decât aș fi crezut. Nici măcar nu eram sigur în ce direcție ne îndreptăm. Spre șosea? Spre poalele dealurilor? Spre Pacific?

— Am trimis oameni spre marginile proprietății pe o rază de cinci-șase sute de metri. Ne împrăștiem, spuse Kyle. Nu-mi place asta.

Nu i-am răspuns. Eram zdruncinat, nu trecusem încă peste cumplitul moment cu tigrul. Inima îmi pompa ca un motor împins la limită. Mă întrebam dacă ar fi posibil să intru în șoc.

— Alex? Vorbea Jamilla. Ești cu noi? Ești bine?

— Lasă-mă doar un minut. O să fie bine. Să continuăm drumul.

Curând am zărit o foarte slabă rază de lumină diurnă înaintea noastră. Asta ne dădea speranțe. Dar unde vom ieși din tunel?

— Nu-mi dau seama cât de departe e, am spus. Sau ce e între noi și lumină.

M-am frecat cu șoldul de ceva. Apoi cu umărul. Am sărit înapoi, fiori trecându-mi prin tot corpul. Dar era doar o valvă care ieșea din zidul tunelului. Nimic. Totuși, m-a speriat de moarte.

Apoi am văzut o parte din peisajul de afară – doi chiparoși unduindu-se în vânt, o dungă de cer de un gri șters.

Nu era departe, poate la treizeci sau patruzeci de metri. De obicei, cea mai periculoasă parte a unui raid e intrarea, dar de data asta era ieșirea din acest tunel întunecat. M-am întors către Jamilla și Kyle și am șoptit:

— Ies eu primul.

Știam că mă descurc mai bine cu o armă decât Kyle și eram mai

puternic decât Jamilla – cel puțin așa credeam. Și-apoi, așa se petrecuseră lucrurile în ultimii câțiva ani: Gary Soneji, Casanova, Geoffrey Shafer, și acum frații Alexander și Lordul lor. *Întotdeauna mă vâr primul. Cât timp o să mai rezist? De ce fac asta?*

— Nu uita, sunt oameni, spuse Jamilla. Și ei sângerează.

Voiam să cred că are dreptate. Am înaintat repede și în tăcere. La gura tunelului am ezitat; am respirat adânc. *Unu, doi... apoi afară, în lumea mare și rea.*

Nu știu de ce, dar am urlat din toți plămânii când am ieșit afară, în lumină. Nici un cuvânt, doar un țipăt puternic. De fapt, poate că știu de ce – mă temeam de cei doi ucigași, de Lordul lor, de acest cult nemilos. Poate că sângerau, dar nu erau umani. Nu ca noi, ceilalți.

Mă afluam într-o găleată înconjurată de dealuri lungi. Nu am văzut pe nimeni acolo. Nici un semn că ar fi fost cineva acolo recent. Și totuși trebuia să fi venit pe acolo. Tigrul trebuie să fi fost cu cineva în tunel.

Jamilla și Kyle ieșiră din tunel în spatele meu. Pe fețele lor se citeau dezamăgirea, oboseala și confuzia.

Am *auzit* înainte de a vedea ceva.

Apoi o camionetă neagră veni mugind de după un deal. Se îndrepta direct spre mine. Aveam de ales: să mă ascund din nou în tunel sau să rămân, să fac față ucigașilor blonzi. Erau în camionetă. Îi vedeam pe amândoi.

Am rămas pe loc.

Fețele celor doi ucigași străluceau prin parbrizul curbat al camionetei. Am ridicat arma și am ținut-o cât mai nemișcată cu putință. Jamilla și Kyle au făcut același lucru. Fordul negru continua să se apropie, de parcă cei doi ne provocau să tragem.

Așa că am tras. Parbrizul s-a spart în mii de bucăți, iar din partea frontală și din capotă săreau gloanțele. Bubuitul armelor mă asurzea și mi se umpluseră nările de mirosul acru de cordită.

Camioneta se opri brusc, apoi trecu în marșarier. Continuam să trag, încercând să-l nimeresc pe șofer în timp ce camioneta lua distanță, vehiculul retrăgându-se, virând la stânga, apoi la dreapta și iar la stânga. Am început să alerg în susul dealului cu picioarele grele de parcă aș fi avut ceva legat de picioare.

Nu puteam să-i las să scape. Mersesem prea departe, ne apropiasem prea mult. Cei doi aveau să ucidă iar și iar. Erau nebuni, monștri, ca și cel care îi trimisese în misiune.

Jamilla și Kyle urcau pe terenul abrupt și acoperit de iarbă la câțiva pași în spatele meu. Toți trei păream să ne mișcăm cu încetinitorul. Camioneta se clătina tare, cu partea din spate în zigzag. Speram, mă rugam să se răstoarne în timp ce urca cu spatele panta abruptă a dealului. Am auzit scârțâitul cutiei de viteze și, brusc, s-a mișcat rapid *înainte*. Venea din nou spre noi, luând viteză.

M-am lăsat într-un genunchi, am ținut cu grijă și am tras trei focuri în parbriz. Sticla era presărată cu găuri de glonț.

— Alex, dă-te la o parte! strigă Jamilla. Alex, mișcă-te! Acum! Alex!

Camioneta continua să vină spre mine. Nu m-am mișcat. Am tras un foc exact unde îmi imaginam că trebuia să fie șoferul. Apoi încă unul.

Camioneta mare și neagră era aproape deasupra mea. Am avut senzația că simt căldura motorului. Fața și gâtul îmi erau acoperite de o sudoare fierbinte. Mi-a trecut prin cap gândul irațional că un vampir poate fi ucis doar cu un țărș, prin foc sau distrugându-i domeniul, locul unde doarme ziua.

Nu credeam în vampiri.

Cu toate astea, credeam în rău. Îl văzusem de suficient de multe ori pentru a crede. Cei doi frați erau criminali psihopați. Doar atât.

Am sărit într-o parte cu o secundă înainte de a fi călcat de camionetă și am alergat în jos pe deal, în spatele ei. Speram să se răstoarne, și s-a întâmpat – îmi venea să țip.

Camioneta căzu greoi pe o parte, apoi pe capotă – după care

continuă să se rostogolească de câteva ori. În cele din urmă se opri, rămânând culcată pe partea șoferului și clătînându-se ușor. Din motor se scurgea fum negru. La început nu coborî nimeni.

Apoi fratele mai tânăr ieși din camionetă. Avea fața brăzdată de sânge și funingine. Nu vorbea – doar ne privea cu ochi strălucitori, apoi a mugit ca un animal. Părea că înnebunise.

— Nu ne sili să te împușcăm! i-am strigat.

Nu părea să audă. Era cuprins de o furie oarbă. Michael Alexander avea canini lungi și ascuțiți, însângerați. Propriul sânge? Avea ochii roșii.

— L-ați împușcat pe William! Mi-ați omorât fratele! țipă la noi. L-ați ucis. Era mai bun ca voi toți la un loc!

Apoi atacă – și nu am fost în stare să trag. Michael Alexander era nebun; nu mai era responsabil. Continua să urle, iar din gură îi curgeau bale. Ochii sălbatici i se rostogoleau în orbite. Toți mușchii corpului îi erau încordați la maximum. Nu puteam să-l ucid pe acest bărbat-copil torturat. M-am pregătit să mă lupt cu el, sperând să-l pot pune jos.

Apoi Kyle trase – o dată.

Împușcătura îl nimeri acolo unde cu o secundă înainte se afla nasul. În centrul feței apărură o gaură neagră, însângerată. Nici surpriză, nici șoc – dispariție instantanee. Apoi s-a prăvălit la pământ. Nici o îndoială că era mort.

Greșisem în privința lui Kyle – știa să tragă. Era un expert, plin de surprize. Trebuia să mă gândesc la asta, dar nu în momentul acela.

Brusc am auzit o altă voce. Venea din interiorul camionetei; cineva era blocat acolo. William? Celălalt frate trăia?

M-am apropiat încet de vehiculul răsturnat, cu arma în mână. Motorul fumea încă. Mă temeam să nu explodeze.

M-am urcat pe epava care se clătina și am reușit să deschid portiera îndoită. L-am văzut pe William – împușcat mortal, cu fața o mască însângerată și jalnică.

Apoi m-am pomenit holbându-mă în cei mai furioși și aroganți ochi cu puțință. I-am recunoscut imediat. Era aproape imposibil să mă mai șocheze ceva, dar asta a fost o nouă lovitură.

— Așadar, tu ești, am spus.

— I-ai omorât, și vei fi și tu ucis, amenință o voce. O să mori. *Vei muri*, Cross!

Mă uitam la Peter Westin, expertul în vampiri pe care îl întâlnisem cu câteva săptămâni în urmă, în Santa Barbara. Era tăiat, rănit și sângera. Dar se controla perfect, chiar dacă îmi țineam arma îndreptată spre fața lui. Era rece și superior, atât de increzător. Mi-am amintit cum stăteam vizavi de el la Biblioteca Davidson din Santa Barbara. Îmi spusese că este un *adevărat* vampir. Presupun că acum îl

credeam. În cele din urmă, am găsit cuvintele potrivite:
— Tu ești Lordul.

În noaptea aceea, la închisoarea din Santa Cruz, am încercat să-l interoghez de câteva ori pe sinistrul și irealul Peter Westin. Kyle dorea să-l mute pe Coasta de Est, dar mă îndoiam că va reuși. California îl voia. Westin purta o cămașă de catifea cu mâneci lungi și pantaloni negri de piele. Era palid ca hârtia. Prin pielea sa translucidă de la tâmpile se vedeau vene subțiri, albastre. Avea buzele pline, iar pigmentul lor părea mai roșu decât al majorității oamenilor. *Lordul* aproape că nu arăta uman, și eram destul de sigur că ăsta era efectul pe care voia să-l producă.

Emoțional, era deranjant și istovitor să te afli în aceeași cameră cu el. Discutasem pe scurt cu Jamilla despre asta și amândoi aveam același sentiment. Westin nu avea nici una dintre calitățile pe care le asociem cu oamenii în mod normal: conștiință, sociabilitate, emoții adânci, simpatie, empatie. Întreaga lui personalitate era aceea a Lordului. În realitate, era un criminal, un strigoi, un băutor de sânge.

— Nu o să încerc să te sperii cu amenințări obișnuite în camera de interogatoriu, am spus pe un ton blând.

Westin nu părea să asculte. Plictisit? Indiferent? Inteligent ca diavolul? De fapt, în calitate de Lord, Westin era o persoană foarte interesant de întâlnit: semeț, disprețuitor, fizic izbitor. Avea cei mai pătrunzători ochi. Jucase o scenă pentru mine în Santa Barbara – cercetătorul inofensiv care avea de recomandat cărți despre vampiri.

Înălță capul și mă privi fix și intens în ochi. Westin căuta ceva; nu îmi dădeam seama ce. I-am susținut privirea, și asta a părut să-l irite.

— Du-te dracu'! se răsti el.

— Ce-i? am întrebat într-un târziu. Ce te preocupă, Peter? Nu sunt destul de bun să te interoghez?

Zâmbi – și în zâmbetul lui era chiar o urmă de căldură. Putea fi fermecător, știam asta. Aflasem în biblioteca din Santa Barbara.

— *Dacă* aș vorbi cu tine, *dacă* ți-aș spune tot ce simt și cred, nu ai înțelege, spuse. Ai fi și mai pierdut și mai derutat decât ești acum.

— Pune-mă la încercare, am replicat.

Zâmbi din nou, dar nu spuse nimic.

— Știu că îți lipsesc William și Michael. Nu o arăți, dar i-ai iubit. Atâta lucru știu despre tine. Știu că simți intens lucrurile.

Apoi Peter Westin a încuviințat, aproape imperceptibil. Gestul era regal. Îi lipseau William și Michael, avusesem dreptate în privința asta. Era trist că muriseră.

În cele din urmă vorbi din nou:

— Da, detectiv Cross, *sînt* mai intens decât poți începe tu să-ți imaginezi. Nu ai nicio idee. Nu ai nici un indiciu în legătură cu felul în care gîndește cineva ca mine.

Apoi tăcu din nou. Lordul nu mai avea nimic de spus. Noi, bieții muritori, pur și simplu nu am fi înțeles. Am lăsat lucrurile așa

Se terminase.

Partea a cincea

VIOLETELE SUNT ALBASTRE

Mă simțeam parțial ușurat, în orice caz mai bine. Cel puțin, cazul de crimă părea să fie rezolvat. Peter Westin era în închisoare. Făcusem tot ce se putea în legătura cu cultul lui. Presiunea fusese eliminată; oprisem vărsarea de sânge.

Jamilla plecase cu o seară înainte; ne promisesem să ținem legătura, și știam că o vom face. În dimineața aceea mă îndreptam spre aeroport pentru a prinde un zbor de la San Francisco la Washington. Mă duceam acasă, și asta mă făcea să mă simt bine.

Detaliile continuau să apară, dar aveam o presimțire că nu vom ști niciodată totul despre cultul ciudat și ucigaș care apăruse în California. Așa era de obicei la Omucideri. Niciodată nu știai atât cât ai fi vrut să știi. Țasta e adevărul de bază în meseria de detectiv, ceva ce nu se vede niciodată la televizor sau la cinematograf. Cred că finalurile nu ar mai fi la fel de satisfăcătoare dacă ar fi mai apropiate de realitate.

Peter Westin îi cunoscuse pe Daniel și pe Charles când cei doi avuseseră reprezentație în Los Angeles. Westin avea deja propriii săi supuși în Santa Cruz și Santa Barbara, dar a simulat supunerea până a simțit că este suficient de puternic pentru a fi Lord. Apoi i-a trimis pe William și Michael Alexander să-i facă treburile murdare. În aparență, existau adepți în aproape o sută de orașe, mai ales în era Internetului care ne-a apropiat atât de mult pe toți.

Mă mai deranja încă ceva. Nu-mi dădeam seama exact ce, dar m-a sâcâit pe tot drumul către San Francisco. Ceva din interior. Frică și teroare. Dar de ce?

Plecarea întârzia patruzeci și cinci de minute, așa că am coborât din avion. Prin cap îmi umbla un amalgam de gânduri negre. Mă simțeam tensionat, nervos.

Crimele inițiale cu vampiri din San Francisco mă preocupau încă.

Și blestematul Creier.

Jamilla era aici, în San Francisco, dar ăsta era un cu totul alt subiect.

Ce mă deranja?

Apoi mi s-a părut că știu ce este. Poate că știusem tot timpul. Am sunat-o pe Jam la biroul ei de la Palatul de Justiție. Am fost informat că avea zi liberă.

Am sunat-o acasă, dar nu a răspuns nimeni. Poate că ieșise să facă o alergare de cinci mile cum se lăuda. Sau avea o întâlnire cu Tim de la *The Examiner*, ca și cum asta ar fi fost treaba mea.

Dar poate că nu.

Unde era?

I se întâmplase ceva sau eram eu paranoic dincolo de orice imaginație? E limpede că lucram prea mult. Nu aveam nevoie de asta, chiar nu aveam nevoie.

Nu puteam să risc. Am alergat la biroul American Airlines și mi-am anulat rezervarea pentru Washington. Am sunat-o pe Nana și i-am spus că trebuie să rămân în California câteva ore. Voi ajunge mai târziu, în aceeași seară.

— E posibil ca cineva de aici să aibă necazuri, am spus.

— Da, și acel cineva ești tu, spuse Nana. La revedere, Alex. Mi-a închis din nou telefonul în nas. Avea dreptate să mă vrea acasă, dar și eu aveam dreptate să nu vreau să mai pătească nimeni ceva.

Am închiriat o mașină de la compania Budget, începând să simt că îmi pierd mințile. Mi-au venit în minte cuvintele lui Charles Manson: *Paranoia e conștiință totală*. Întotdeauna crezusem că Manson se înșela în toate privințele, dar poate că nu era așa; poate că avea perfectă dreptate în privința paranoiei.

Aveam un puternic presentiment că Jamilla putea fi în pericol chiar în momentul acela și nu puteam să scap de el. Nu puteam să-l ignor, deși voiam să o fac. Presiunea din mintea mea era prea puternică, copleșitoare. Era unul din faimoasele mele presentimente și trebuia să țin seama de el.

M-am gândit la fosta mea parteneră, Patsy Hampton – *și la uciderea ei*.

Mi-am amintit-o pe Betsey Cavalierre – *și uciderea ei*.

Și pe detectivul Maureen Cooke din New Orleans.

Cu mult timp în urmă, ca detectiv la Omucideri, încetasem să mai cred în coincidențe. Totuși, nu aveam niciun motiv să cred că ar fi posibil să fie acolo un ucigaș psihopat, în California, poate urmărind-o pe Jamilla Hughes.

Pur și simplu simțeam.

Conștiință totală.

Creierul era aici, nu? Era presentimentul pe care îl aveam. Așteptam să sune. Eram gata să-l prind odată și pentru totdeauna Eram atât de pregătit.

De la aeroport până la apartamentul Jamillei am condus cu o viteză mai mare cu câțiva kilometri pe oră decât cea legală. Pe drum, am sunat de pe telefonul celular, dar la ea tot nu răspundea nimeni. Mă treceau deja transpirații reci. Nu mai dădusem niciodată curs unei asemenea bănuieli. Mă gândeam la ce aș fi putut face în momentul acela. O posibilitate era să cer ajutor de la Departamentul de Poliție din San Francisco, dar nu îmi plăcea. Ofițerii de poliție sunt ființe raționale, foarte circumspecte în ceea ce privește presentimentele. Succesele mele în cazuri cu psihopați mi-ar fi asigurat o oarecare credibilitate în Washington, dar nu aici, în California.

Puteam să sun la FBI – dar am ales să nu o fac. Erau vreo două motive, alte presentimente pe care voiam să le păstrez o vreme pentru mine.

Am decis să parchez la un bloc de strada Texas pe care locuia Jamilla. Dar mai întâi am dat o tură pe abruptul deal Potrero. Am întors cam la șase blocuri de locuința ei, apoi am ocolit pe străzile adiacente. Casele erau în stiluri diferite: cele mai fermecătoare, din lemn, de la începutul secolului XX, și cele mai grosolane, cu trei-patru etaje și multe finisaje din aluminiu. Vedeam golful și docurile de încărcare de la Pier 84, iar la distanță se zărea orașul Oakland. Am trecut de Piața New Potrer, de J. J. Mac's și de restaurantul Steaua Nordului – cartierul Jamillei. Dar unde era Jamilla?

Traficul era destul de aglomerat, așa că speram ca sedanul meu să nu fie prea ușor de localizat. Și mai speram să o văd pe Jamilla cu niște cumpărături în brațe sau alergând către casă dintr-un parc învecinat.

Dar nu am văzut-o. La naiba, unde era? Nu că nu ar fi avut dreptul la o zi liberă.

Nu-mi puteam imagina că ar fi putut păți ceva, dar așa simțisem și în legătură cu Patsy Hampton și apoi cu Betsey Cavaliere.

Două partenere moarte în doi ani.

Nu credeam în coincidențe.

Patsy Hampton fusese ucisă de un diplomat britanic pe nume Shafer. Eram aproape sigur de asta. Uciderea lui Betsey rămăsese nerezolvată, și asta mă îngrijora. Mă gândeam tot timpul la Creier. Devenisem cumva o parte din povestea lui, din lumea lui închipuită. Cum? De ce? Într-o noapte din vara aceea, târziu, promisem un telefon de la el: „*Betsey Cavaliere e moartă... Eu sunt cel căruia îi spui Creierul. E un nume cu care mă pot obișnui, atât sunt de bun.*”

Ucișagul folosise un cuțit și o tăiasse peste tot, chiar și între picioare.

Am sunat-o imediat pe Nana, în Washington. Ori nu era acasă, ori era încă supărată pe mine și nu voia să răspundă la telefon. *La naiba. Răspunde la telefon, Nana.*

Am sunat iar acasă înnebunit, dar tot nu răspundea nimeni. *Răspunde! Răspunde! La naiba – răspunde la telefon!*

Pe gât și pe frunte începea să șiroiască sudoarea. Cel mai rău coșmar al meu și cele mai negre temeri se adevereau. Ce puteam face din California?

L-am sunat pe Sampson și i-am spus să dea o fugă până la mine acasă și să mă sune imediat. Nu mi-a pus nici o întrebare.

— Trimit acum o mașină de patrulare. Va fi acolo în câteva minute. Ajung și eu imediat după ei. Te sun înapoi, Alex, spuse.

Am stat în mașină, așteptând nerăbdător telefonul lui Sampson. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri și imagini teribile. Nu puteam face nimic – nici pentru Jamilla, dacă era în pericol, nici pentru familia mea, acasă, la Washington. M-am gândit la Creier și la modul lui de operare din trecut. Întotdeauna prefera batjocuri și înțepături – apoi, când mă așteptam cel mai puțin, lovea direct în inimă.

Când mă așteptam cel mai puțin.

Fapte, nu vorbe.

Crime oribile.

Știa că nu mă întorsesem în Washington; știa sigur că mă aflu în San Francisco?

Nu mă puteam concentra pe cât aș fi dorit. Era posibil să fie chiar acolo, pe strada Jamillei? Mă urmărea criminalul în momentul acela? Demonstrase că era destul de inteligent să mă urmărească fără să fie văzut. Voia o confruntare directă?

Telefonul celular sună din nou și inima îmi sări din piept. M-am încurcat în butoane.

— Cross, am spus.

— Toată lumea e bine, Alex. Sunt în casă, cu Nana și cu copiii. Sunt teferi și sănătoși și sunt cu mine acum.

Am închis ochii și am oftat de ușurare.

— Dă-mi-o la telefon, i-am pus lui Sampson. Nu accepta un refuz din partea ei. Trebuie să vorbesc cu Nana în legătură cu ce vom face în continuare.

Sampson mi-a promis să stea cu Nana și cu copiii până când mă voi putea întoarce acasă. Nu aveam mai multă încredere în nimeni și nu ar fi fost mai în siguranță cu niciun alt om din lume. Cu toate astea, nu eram sigur, și era o greutate foarte dificil de purtat. Simțeam că nu pot părăsi California până când nu aş găsi-o pe Jamilla și aş ști cel puțin că e teafără.

În cele din urmă, l-am sunat pe Tim Bradley de la *The Examiner*. Nu știa unde e și nici măcar nu știa că își luase o zi liberă de la serviciu. Era posibil să fi simțit nevoia să plece din oraș – să lase o vreme deoparte meseria ei de detectiv la Omucideri?

Începusem să simt că făcusem poate o greșeală oprindu-mă în San Francisco. Cu cât stăteam mai mult pe strada din fața casei, cu atât eram mai convins de asta. Poate că, finalmente, serviciul mă copleșea. Instinctele trebuie ascultate primele.

De fiecare dată când mă gândeam să plec, îmi aminteam noaptea în care sosisem la casa lui Betsey Cavaliene și îi văzusem trupul neînsuflețit.

În plus, instinctele mă aduseseră până în acel punct al carierei.

Sentimente, presentimente, experiențe trecute.

Poate doar pură încăpătânare.

Am continuat supravegherea, fără să-mi părăsesc postul. De câteva ori am coborât din mașină și m-am plimbat în susul și în josul străzii, apoi am urcat din nou în mașină. Am mai așteptat puțin. Mă simțeam mai mult decât ridicol, dar nu voiam să cedez. L-am sunat iar pe Sampson. Acasă, totul era bine. Mai sosise un detectiv de la Omucideri pe care îl cunoșteam, Jerome Thurman. Dublă gardă împotriva Creierului. Era suficientă protecția?

Apoi am văzut-o pe Jamilla venind pe stradă în Saab-ul ei. Pur și simplu am bătut din palme și am izbit cu palma în bordul mașinii. *Așa. Mulțumesc lui Dumnezeu că e în siguranță. Iat-o!*

A parcat cam la o jumătate de bloc de casa ei de pe strada Texas și a coborât, trăgând după ea un sac de sport cu inscripția Universitatea din San Francisco. Aș fi vrut să fug și să o îmbrățișez, dar am rămas în mașină. Își strânsese părul în coadă și purta un tricou albastru închis și pantaloni de trening gri, lăbărțați. Era în regulă; nu i se întâmplase nimic. *Jamilla nu fusese ucisă de Creier.*

Mă uitam prin parbriz, așteptând să văd dacă o urmărea sau o amenința cineva. O parte din mine voia să las lucrurile așa cum erau și să mă întorc la Washington. Dar îmi aminteam întruna ce se

întâmplase cu Betsey Cavalierre după ce rezolasem cazul împreună.

Atunci de ce? De ce partenera mea? Aproape refuzam să-mi amintesc.

I-am lăsat Jamillei timp să ajungă înăuntru, apoi am sunat-o de pe celular.

— Sunt Jamilla Hughes. Mesajul dumneavoastră e important pentru mine. Vă rog lăsați-l după semnalul sonor.

La naiba! Uram mașinăriile astea. Noi încă nu aveam unul acasă.

— Jamilla, sunt Alex Cross. Sună-mă. E important. Te rog...

— Bună, Alex. Unde ești? *Cum* te simți? Auzeam zâmbetul din vocea ei și suna nepotrivit în starea mea.

— Te rog, ai grijă, am continuat cu ceea ce voiam să-i las ca mesaj. I-am spus ce mă preocupa. În sfârșit, a trebuit să admit ce era mai rău: că eram pe stradă, în fața apartamentului ei.

— Ei bine, vino înăuntru, pentru numele lui Dumnezeu! În vocea ei nu era niciun reproș, nici măcar surpriză. Cred că exagerezi. Poate. Hai să vorbim totuși despre asta. Să vedem cum stă treaba.

— Nu, lasă-mă să stau aici, afară, o vreme. Sper să nu crezi că sunt prea nebun. Oricine ar fi acela care a omorât-o pe Betsey, a ținut mereu legătura cu mine de la moartea ei încoace. Creierul ar putea fi aici, în San Francisco. A omorât-o de îndată ce am încheiat cazul. Maureen Cooke a fost ucisă imediat după ce au fost omorâți magicienii, în New Orleans.

Asta o făcu să rămână pe gânduri.

— Cred că ești cam nebun, Alex, dar înțeleg motivele. Înțeleg ce vrei să spui. De asemenea, sunt impresionată că ai venit aici să ai grijă de mine. Și ceea ce s-a întâmplat cu ultima ta parteneră mă sperie *cu adevărat*.

Îmi era util faptul că știam unde este Jamilla și că vorbeam personal cu ea. După ce am închis telefonul, am rămas în mașină și am supravegheat strada. De-a lungul anilor învățasem să-mi urmez instinctele chiar și atunci când propriul meu sistem logic le respingea, chiar și atunci când tot restul lumii făcea asta. Nu știu de câte ori mă gândisem la uciderea lui Betsey Cavalierre și la cine ar fi putut fi ucigașul, dar am făcut-o din nou stând în mașină.

Am rămas acolo câteva ore; de câteva ori am vorbit cu Jamilla. Insista să urc la ea. Am spus nu.

— Lasă-mă să fac lucrurile în felul meu, Jam.

Se făcea târziu și începeam să obosesc. Am văzut luminile din apartamentul ei stingându-se. Bravo ei. Cel puțin unul dintre noi se purta ca un om normal.

Am continuat să aștept. Mă înghiontea ceva, ceva puternic, spectaculos, mă bântuia ceva. Ceva cu care aproape nu voiam să mă confrunt. Indiciile fuseseră acolo, dar nu vrusesem să le văd în adevărata lor lumină. Vrusesem să-mi urmez „faimoasele instincte”; uite unde mă aduseseră.

Apoi l-am văzut *pe el* și totul a devenit logic. Deodată, imaginea era clară; toate piesele se potriveau. Nu doar uciderea lui Betsey, dar și crima Casanova, pândă și răpirea lui Kate McTiernan – faptul că reușise întotdeauna să fie cu un pas înaintea mea.

Ucigașul se afla acolo, pe strada Jamillei.

Creierul era acolo, în San Francisco.

Eram sigur și frica mă năucea. Dar mă umplea și de o imensă dezamăgire, tristețe și confuzie incredibile. Îmi venea să vomit.

Era Kyle Craig. Privea locuința Jamillei, o urmărea ca un nebun ce era. Blestematul de *Creier* venise aici să o omoare.

Și acum, cum puteam să-l opresc?

— Jamilla, ești trează? am întrebat cu voce joasă și tensionată. Simțeam că tremur. Nu putea să fie mai rău de atât Eram cu ochii pe Kyle. Pâdea cu siguranță casa Jamillei. *Blestemat să fie.*

— Acum, da. Nu, eram trează. Unde ești, Alex? Nu-mi spune că ești încă afară. Te rog, nu-mi spune asta. Alex, ce naiba se întâmplă?

— Ascultă-mă. Creierul e în fața casei tale. Cred că în curând va încerca să intre. Vreau să urc fără să mă vadă. Există vreo intrare prin spate?

Apoi i-am spus cine era ucigașul.

Explodă de mânie.

— Știam eu că e ceva foarte în neregulă cu el – dar nu chiar așa. Trebuie să-l oprim pe nenorocit. Nu-mi pasă cât de inteligent se presupune că este.

Mi-a indicat unde să caut o intrare de serviciu și o scară de incendiu care avea să mă ducă la etajul ei. M-am grăbit, strecurându-mă pe la umbră. Nu cred că m-a văzut Kyle. Speram că nu. Dar, la urma urmelor, el era Creierul.

Era inteligent, mai deștept decât orice om împotriva căruia lucrasem.

Știa cum să supravegheze, probabil mult mai mult decât știam eu.

Nu făcea greșeli, sau cel puțin nu făcuse până acum.

Am găsit ușor intrarea din spate a clădirii și am urcat în goană scările. Încercam să nu fac zgomot. Nu aveam de unde să știu unde se află Kyle în momentul acela.

Când am ajuns la apartamentul ei, ușa era deschisă. Mi-a cedat stomacul și am simțit că îmi vine rău.

— Jamilla?

A apărut imediat în ușă.

— Intră, Alex. Sunt bine. Acum am pus noi mâna pe el, nu invers.

Am intrat repede în apartament și am lăsat toate luminile stinse. Se mai vedea încă în mare parte camera de zi și bucătăria, ușa de la mica terasă, un bovindou cu o băncuță. Casa ei. Locul în care voia să o violeze. Am aruncat o privire afară – și nu l-am văzut pe Kyle pe stradă. Pornise.

Jamilla nu părea speriată, ci doar șocată și furioasă. Își scosese revolverul de serviciu. Era gata pentru orice s-ar fi întâmplat.

Cred că nu înțelesesem bine ceea ce se petrecuse afară. Totul părea ireal: nu reușeam să văd decât unilateral. Nervii mei erau iritați și

sensibili. Kyle Craig fusese prietenul meu, cu care lucrasem la șase cazuri.

— *De ce e afară, Alex?* întrebă Jamilla, într-un târziu. De ce vine după mine? Nu-l înțeleg pe ticălosul ăla. Ce i-am făcut?

Am privit-o fix în ochi, am ezitat o secundă sau două, apoi am vorbit:

— Nu e aici chiar pentru tine; cel puțin nu cred. E vorba despre mine – despre mine și Kyle. Am devenit o parte a delirului lui, a poveștii pe care și-o spune în fiecare zi. Dovedește cu cât e mai bun decât mine. Trebuie să dovedească cum că e cu adevărat Creierul.

Creierul făcuse deja următoarea mișcare, deși știa că era doar o jumătate de pas în marea schemă a lucrurilor. Se retrăsese. Era la șase blocuri de locuința Jamillei Hughes, stând pe un deal de lângă Jackson Playground. De acolo putea să vadă clădirea în care locuia Jamilla, fereastra panoramică, mica terasă dintr-o parte.

Îi plăcea asta – să-și impună voința lui, egoul lui asupra lumii, fără limite. Fusese așa vreme de mai bine de doisprezece ani. Nu se apropiase nimeni destul ca să-l prindă sau măcar să-l bănuiască cine era el în realitate.

Acum Cross era înăuntru, și asta făcea totul foarte greu sau, poate, mai ușor. În curând trebuia luată o altă decizie. Să riște totul odată ajuns în punctul acela? Să schimbe totul? Ani de zile trăise o viață dublă complicată. Făcuse orice vrusese, oricând, oriunde. Se bucurase de libertate, și câți erau cei care gustaseră măcar din acest fruct oprit? Fusese și polițistul, și criminalul, dar poate era timpul pentru o schimbare. Poate că viața lui devenise prea sigură, prea previzibilă. Lui Kyle îi plăcea vânătoria – și în sensul ăsta se aseamăna cu Casanova și cu Domnul Care Sună, doi criminali foarte talentați pe care îi cunoscuse bine, unul acționând în Carolina de Nord, celălalt în sudul Californiei. Descoperise că e de acord cu Casanova cum că bărbații sunt vânători de la natură. Așa că vâna – bărbați și femei și îi plăcea să omoare ambele sexe; dar făcuse un pas important înainte.

Îi vâna și pe ucigașii ucigașilor. Elimina competiția. Îi bătea la propriul lor joc.

Îl cunoscuse pe Casanova cu ani înainte ca ucigașul meticulos și foarte crud să fie prins de el și de doctorul Cross. Jucase jocuri criminale cu Casanova și cu Domnul Care Sună. *Sărută fetele și fă-le să plângă.* Kyle se îndrăgostise chiar de una dintre victime – tână Rate McTiernan. Încă mai simțea ceva pentru draga și scumpa Kate. Reprezentase atât de multe pentru atât de mulți oameni, jucase atâtea roluri, și ăsta era doar începutul.

Fusese *Creierul* – dar contribuise și la prinderea presupusului Creier. Cum puteai înfrânge aceste încifrări și rezolvări de jocuri logice?

Fusese un ucigaș care scăpase în Baltimore; în Cincinnati; în Roanoke, Virginia; în Philadelphia, până se plictisise de aceste orașe și de rolurile minore pe care le juca acolo. Era soțul lui Louise și tatăl lui Bradley și al Virginiei. Avansa repede în cadrul FBI-ului și avea o problemă semnificativă: credea că sunt în sfârșit pe urmele lui. Era sigur de asta – deși, Doamne, erau atât de evident proști și demni de milă. Atâtea roluri incitante, atâtea poze, că uneori Kyle Craig se

întreba cine era el cu adevărat.

Acum jocul cu Alex Cross trebuia să ia sfârșit. Simțise nevoia să-l batjocorească și să-l tortureze pe Cross, să dovedească cum că el era mai bun decât detectivul criminalist. Apoi întrecuse el însuși limita, puțin. Se întâmplase când o ucisese pe Betsey Cavallierre, unul din propriii săi agenți. De fapt, omorul fusese necesar. Cavallierre începuse să-l bănuiască în timp ce-l vâna pe Creier împreună cu Cross. Trebuia să dispară, trebuia să moară.

Și la fel trebuia să se întâmple cu Cross. Cross era loial prietenilor lui, era de încredere și devenise cea mai mare slăbiciune a lui, singurul punct slab. Dar Cross l-ar prinde, chiar dacă nu o făcuse încă. Și, desigur, instinctele lui Cross îl aduseseră aici, să o supravegheze pe Jamilla Hughes. Cross *avea nevoie* să fie un om bun, un polițist corect, un protector. Ce risipă de intelect. Ce păcat că Cross nu putea să fie un adversar și mai bun.

Cross îl văzuse pe stradă – deci ce urma? Orice ar fi, e sigur că îi stimula adrenalina. Era atât de bine. Kyle știa că dispunea de puțin timp să gândească. Ce să facă? Ei erau în apartamentul lui Hughes. Avea avantaj asupra lor.

Nu va pierde poziția asta, avantajul său.

Făcu următoarea mișcare.

— Știi, nu l-am plăcut niciodată, Alex, spuse Jamilla, în timp ce așteptam în semiobscuritatea apartamentului ei. Îmi pare așa de rece, aproape mecanic. Și te asigur: nu îi plac femeile. Am simțit-o instantaneu.

— Ei bine, din păcate, mie îmi plăcea Kyle. E inteligent ca un diavol. A reușit chiar să aranjeze să fiu sunat de Creier când eram împreună. Acum trebuie să-mi dau seama cine era cu adevărat. Nu e vorba aici de nicio psihoză, cel puțin nu cred. E organizat. Evident, poate elabora planuri complicate. De data asta mi-aș dori să sune.

— Ai grijă ce-ți dorești, spuse Jamilla.

Ședeau amândoi lângă niște polițe, direct pe parchet. Mai era și o bancă pentru exerciții fizice; nu prea pretențioasă, un model vechi. Pe podea erau răspândite gantere de trei și cinci kilograme. Ca și reviste și părți din *Chronicle*.

Speram ca Craig să nu poată vedea în apartament, să nu aibă binoclu. Sau o lunetă de noapte atașată la o carabină. Știam că putea trage din felul în care îl doborâse pe Michael Alexander. Se pricepea la o mulțime de lucruri.

Pentru orice eventualitate, Jamilla și cu mine încercam să ne ținem la distanță de ferestre.

— Mă năucește gândul la câte a făcut până acum. Mă întreb dacă vom ști vreodată totul, spuse ea.

— Dacă-l prindem, va vrea să vorbească. Kyle va vrea să se fălească cu ceea ce a făcut. Dacă vine după noi în seara asta, poate că vom afla totul.

— Crezi că știe că ești aici?

Am oftat și am ridicat din umeri.

— Probabil că da. Poate că în seara asta e petrecerea lui de despărțire. Știu un singur lucru: nu va face ceea ce ne așteptăm. Creierul nu face niciodată asta. E singurul model real pe care îl are.

Am vorbit despre eventualitatea de a chema întăriri, dar Jamilla a socotit că ar fi posibil să-l sperie și să plece. Ne vrea pe noi doi, nu? Asta va primi. *Vrei să mă mai batjocorești, ticălosule? Hai. Dă-i drumul, Kyle.*

Așa că ședeam amândoi acolo, în întuneric, și era aproape plăcut. Jamilla întinse mâna și o atinse pe a mea. Apoi ne traserăm alături,

rezemați unul de celălalt. Așteptam.

— Cel puțin e confortabil, spuse Jamilla. Ca la pândă.

— Nicăieri nu e ca acasă, nu?

Era cu puțin înainte de patru când am auzit zgomote afară. Jamilla s-a întors și m-a privit. Am ridicat armele.

Pentru prima dată mă confruntam cu ideea de a-l împușca pe Kyle, un om despre care crezusem că îmi este prieten. Nu-mi plăcea sentimentul. Nu puteam anticipa cum voi reacționa, și asta mă speria.

Afară, pe terasă, se auzea zgomot ușor de pași. Într-un fel, eram ușurat. Asta era deznodământul pe care îl dorea Kyle. Venea. Îmi închipuiam că povestea pe care o spusese atâta vreme, viața lui închipuită, preluase în sfârșit controlul. Poate că acum era psihotic. Asta ne putea oferi un avantaj.

— Mare grijă, am spus, atingând dosul palmei Jamillei. Încearcă să vezi lucrurile în felul lui. Kyle crede că a pus mâna pe noi exact așa cum a plănuit.

Deschise încuietoarea repede și cu pricepere. Un minim de efort. Mi-am dat seama că urmărise locuința ei. Știa destul cât să urce pe scările din spate, apoi pe o scară de metal până la terasă.

Încuietoarea de la ușa terasei apartamentului scoase un clinchet ușor. Apoi nu se întâmplă nimic.

— Suntem bine, totul e în regulă, șopti Jamilla. De data asta câștigăm noi.

Am așteptat în întunericul de lângă ușă. S-a deschis în cele din urmă. Oh, atât de încet. Kyle a intrat. S-a mișcat în direcția noastră, aplecat. Evident, el nu putea să vadă unde ne aflam, dar noi îl vedeam.

L-am lovit cu toată greutatea mea, în plină forță, cu fiecare picătură de putere pe care o aveam. L-am lovit tare de peretele camerei de zi. Tot apartamentul a vibrat. De pe rafturi au căzut pe podea cărți și pahare. Am fost surprins că nu am trecut prin zid.

L-am lovit cu cotul în barbă cât am putut de tare. Era un sentiment plăcut. Kyle era vânjos și puternic, dar eram hotărât să-l pun jos. L-am lovit iar zdravăn și scurt cu mâna dreaptă, încât i-a pocnit falca. L-am lovit în plexul solar, tăindu-i răsuflarea.

Am vrut să-l lovesc din nou, dar Jamilla a aprins lumina în cameră. Creierul mi-a luat foc. Tremuram din tot corpul.

Nu era Kyle Craig.

— Jos! Jos! Treci sub ferestre! am răcnit la Jamilla.

Mă temeam să nu fie lovită de un foc de carabină. Kyle putea fi afară, și știam că ar putea trage. S-a întins pe jos, cu fața la mine și la bărbatul pe care îl trântisem în timp ce intra pe ușă. Părea la fel de derutat ca și mine. *Cine naiba era? Ce se întâmplase? Cine era tipul ăsta și unde era Kyle?*

Jamilla ținea revolverul îndreptat spre pieptul lui. Nasul îi sângera rău în urma loviturii primite. Era bine făcut, probabil abia trecut de treizeci de ani, cu părul scurt, un bărbat de culoare cu tenul mai deschis.

În creierul meu era un haos total.

— Cine naiba ești? *Cine ești?!* am urlat la bărbatul uimit și sângerând de pe podea.

— FBI, horcăi el. Sunt agent federal. Lasă arma jos. Las-o jos acum.

— Eu sunt de la poliția din San Francisco și poți fi sigur că nu o să las arma jos, domnule! strigă la rândul ei Jamilla. Ce cauți în apartamentul meu? țipă. Aproape îi vedeam mintea lucrând, și nu erau gânduri frumoase acolo. Vorbește!

— Nu trebuie să vă răspund la întrebări, zise el dând din cap. Portactul e în buzunarul din stânga spate. Legitimația și actul de identitate. Sunt de la FBI, la naiba!

— Rămâi acolo unde ești! am țipat. S-ar putea să fie cineva afară cu o armă. Kyle Craig te-a trimis aici? am întrebat.

Expresia de pe fața agentului îmi răspunse la întrebare, dar refuză să confirme sau să nege.

— V-am spus, nu sunt obligat să răspund la întrebări.

— Ba mai mult ca sigur că ești, îi reteză Jamilla ultimele cuvinte.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face în situația dată – am sunat la FBI.

Patru agenți de la biroul din San Francisco au ajuns la noi puțin după ora cinci dimineața. Ne feream de ferestre, deși mă îndoiam de prezența lui Kyle prin apropiere. Sau chiar în San Francisco. Creierul era cu un pas înainte. Ar fi trebuit să știu, și într-un fel *știussem* că nu va face ceea ce ne așteptam.

În timpul următoarelor două ore, agenți exasperați de la birou au încercat să dea de Kyle Craig. Nu au reușit și asta i-a dat peste cap. Au început să dea oarecare credibilitate poveștii mele conform căreia Kyle ar fi în spatele crimelor din ultimii câțiva ani. Kyle îl trimisese pe agent la apartamentul Jamillei și îi ordonase să intre prin efracție. Îi spusese agentului că cineva îi ucisese pe Alex Cross și pe un ofițer de

la poliția din New Orleans, în casă.

Apoi lucrurile au început să se încingă rău de tot.

Din cauza mea.

La ora șapte și jumătate dimineața mă aflam la celălalt capăt al firului unei convorbiri cu Ronald Burns, directorul FBI din Washington. Burns era precaut și speriat, și așa am știut că nu m-ar fi sunat dacă nu ar fi avut dovada că erau probleme serioase cu Kyle Craig. Eram încă buimac și rănit, dar recunoșteam sentimentele acestea ca fiind potrivite și sănătoase. Kyle Craig era nebunul, nu eu.

— Spuneți-mi orice știți, domnule director, am spus. Știu multe lucruri despre Kyle, dar dumneavoastră știți lucruri pe care eu nu le știu. Spuneți-mi-le. E important să știu totul.

Burns nu a răspuns imediat. La capătul liniei la care se afla el a urmat o pauză lungă. Îl cunoșteam destul de bine ca să știu că era unul dintre prietenii lui Kyle. Sau cel puțin credea că fusese. Ne înșelasem cu toții atâta vreme! Înșelați și trădați de cineva în care avusesem încredere.

În sfârșit, Burns începu să vorbească:

— E probabil ca totul să meargă înapoi până în zilele cazului Sărută Fetele. Poate încă mai înainte. Știi că Craig e absolvent al Universității Duke. Îl cunoștea pe Will Rudolph – Domnul Care Sună – din zilele studenției. Pe parcursul cercetării, e posibil să fi fost răspunzător de moartea unui reporter de la *L.A. Times*, Beth Lieberman. Fata era apropiata lui Will Rudolph.

Am închis ochii și am clătinat din cap. Contribuisem la rezolvarea cazului „Sărut”. Știam că Craig fusese student la Duke, dar nu știam de relația lui cu Domnul Care Sună, un ucigaș care terorizase orașul Los Angeles. Îl suspectasem puțin pe Kyle în timpul anchetei, dar alibiurile lui erau beton. Normal.

— De ce nu ați vorbit cu mine? l-am întrebat pe Burns. Încercam să înțeleg poziția FBI-ului. Până atunci nu putusem.

— Nu am început să-l suspectăm cu adevărat pe Kyle până la uciderea lui Betsey Cavaliere. Nu aveam nicio dovadă, nici măcar atunci. Nu eram siguri dacă era un posibil ucigaș sau cel mai bun agent al Biroului.

— Iisuse, Ron, am fi putut să vorbim. Ar fi trebuit să vorbim. Ei bine, acum e un fugar. Ar fi trebuit să-mi spui. Sper că acum îmi spui totul.

— Alex, știi ce știm și noi. Poate mai mult. Sper că tu ne spui nouă totul.

După ce am terminat de vorbit cu Burns, l-am sunat pe Sampson, la

Washington. Îi mutase pe Nana și pe copii din casa de pe Strada 5. Numai eu și el știam unde se află.

— E totul în regulă acolo? am întrebat. Toată lumea s-a instalat cum trebuie?

— Glumești cumva, Alex? Nana e supărată cum n-am mai văzut-o niciodată. Dacă ar veni după ea Kyle Craig, eu aș paria pe Nana. În schimb, copiii sunt în regulă. Nu știu ce se petrece, dar au ghicit că nu e bine.

L-am avertizat din nou:

— Nu-i părăsi nici un minut, nici o secundă, John. Mă întorc la Washington cu următorul avion. Nu știu cum ar putea Kyle să dea de voi acolo, dar nu îl subestima. E liber și e foarte periculos. Dintr-un motiv sau altul, vrea să-mi facă rău; și poate și familiei mele. Dacă descopăr motivul, poate că îl voi opri.

— Și dacă nu? mă întrebă Sampson.

Am lăsat întrebarea fără răspuns.

Trebuia să-mi iau din nou rămas-bun de la Jamilla Hughes, și de fiecare dată era ceva mai greu. Trecusem prin atâtea împreună și într-un timp atât de scurt. Am făcut-o să-mi promită că în următoarele zile va fi foarte grijulie, chiar paranoică. Mi-a promis, apoi, în sfârșit, m-am urcat în avion de la San Francisco în direcția Washington.

Telefoanele misterioase încetaseră în cele din urmă, dar și acest aspect era înfricoșător, neliniștitor. Nu știam unde era sau ce făcea Kyle.

Mă urmărea încă? Mă urmărise cumva înapoi la Washington? Nu ar fi trebuit să am astfel de gânduri, dar le aveam și nu le puteam opri.

Mă privea cu binoclul în timp ce urcam de pe trotuar către casa mătușii mele Tia din Chapel Gate, Maryland, cam la cincisprezece mile de Baltimore? De unde ar fi putut Kyle să știe că sunt acolo? În fond, pentru că asta era meseria lui. Ar fi putut să treacă de mine și de Sampson? Nu credeam asta, dar cum aș fi putut fi absolut sigur?

Copiii savurau scurta vacanță. Mătușa Tia îi răsfățase întotdeauna, așa cum mă răsfățase și pe mine când eram copil.

„Aceeși, aceeași”, îi plăcea să spună când îți servea o porție de plăcintă fierbinte în toiul după-amiezei sau îți făcea un cadou neașteptat. Nana era mai înțelegătoare decât crezusem că va fi. Cred că îi plăcea să fie cu „sora ei mai mică”. Tia era mai tânără decât Nana, avea „doar” șaptezeci și opt de ani, dar era sprintenă, arăta foarte modernă și era o bucătăreasă excelentă. În seara aceea, a gătit împreună cu Nana pane cu brânză Gorgonzola, broccoli și o prăjitură grozavă. Am mâncat de parcă ar fi fost ultima mea masă.

Apoi m-am jucat cu copiii până la scandaloasa oră unsprezece, mult după ora lor obișnuită de culcare. Nu sunt în niciun caz perfecți, dar fără îndoială că momentele plăcute cu ei le depășesc cu siguranță pe cele rele. Tind să vorbesc mai mult despre părțile bune, și de ce nu? Sunt tată și îi iubesc pe Damon, Jannie și pe micuțul Alex mai mult decât iubesc viața însăși. Poate că și asta spune ceva.

În dimineața următoare m-am întors la Washington. Familiei mele îi fusese repartizată o echipă de agenți FBI. Era genul de atenție de care sperasem să nu avem niciodată nevoie. Să spun drept, mă speria de moarte.

În după-amiaza aceea am participat la o ședință la sediul FBI și am aflat că mai mult de patru sute de agenți aveau ca misiune să-l găsească și să-l prindă pe Kyle Craig. Până în momentul acela, nimic nu transpirase către presă și directorul Burns dorea să păstreze situația

ca atare. Ca și mine. Mai mult decât atât, voiam să-l prind repede pe Kyle, înainte să ucidă din nou.

Dar pe cine va omorî? Pe cine ar lovi Kyle în continuare?

— Christine, sunt Alex, am spus cu inima la gură. Nu-mi place să te deranjez așa. E important însă, altfel nu aş suna. Era adevărul gol-goluț. Doamne, nu vrusesem să dau acest telefon.

— Micuțul Alex e în regulă? mă întrebă. E vorba despre Nana?

— Nu, nu, toată lumea e bine. Spuneam doar o jumătate de adevăr.

Urmă o tăcere scurtă, stânjenitoare. Fusesem logodit cu Christine. Ea rupsese logodna din cauză că nu mai suporta viața mea de detectiv criminalist. Erau prea multe situații urâte, exact ca asta.

— Alex, nu ai vești bune, nu-i așa? Geoffrey Shafer? S-a întors în țară? întrebă ea. Părea speriată și îmi părea rău pentru ea. Fusesse răpită de Geoffrey Shafer.

— Nu, nu e vorba de Shafer.

I-am spus despre Kyle Craig. Îl cunoștea și îl plăcea pe Kyle și simțeam că era scandalizată. Fusesse rănită foarte tare de monștrii cu care mă confruntasem în munca mea. Nu mă putea ierta pe de-a-ntregul pentru asta și nu o puteam învinovăți. Câteodată nici eu nu mă puteam ierta. Vorbind cu Christine mi-am amintit cât de mult o iubisem. Probabil că o iubeam încă.

— Există vreun loc sigur în care poți să stai o vreme? E important să te duci acolo, i-am spus în cele din urmă. Nu-mi place că-ți fac asta. Kyle e extrem de periculos, Christine.

— O, Alex. Am venit aici pentru a fi în siguranță. *Mă simțeam* în siguranță, dar acum te-ai întors în viața mea.

Mi-a spus că va sta cu cineva în care avea încredere, un prieten. Am rugat-o să nu-mi spună la telefon cu cine sau unde. Când a închis, plângea. Îmi părea extrem de rău pentru ea, și mă simțeam îngrozitor pentru cele întâmplate. Convorbirea telefonică mi-a amintit de tot ce fusese rău între noi.

Apoi am sunat-o pe Jamilla sub pretextul că voiam să-i reamintesc să fie atentă – chiar și acum. Dar cred că doream doar să vorbesc cu ea. Fusesse implicată în atât de multe din cele ce se petreceau. Din păcate, nu era acasă când am sunat. I-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că sunt îngrijorat pentru ea și o rugam să fie atentă.

Am continuat să sun oameni la care țineam. Am vorbit cu toți cei care ar fi putut să fi avut vreo legătură cu Kyle.

I-am avertizat pe doi prieteni detectivi – Rakeem Powell și Jerome Thurman, care lucrau încă la Poliția din Washington. Mă îndoiam că i-ar vâna Kyle, dar nu puteam fi sigur.

L-am sunat pe omul care era principala mea legătură la *Washington*

Post, un scriitor pe nume Zachary Scott Taylor, care era și unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din Washington. Voia să-mi ia un interviu, dar i-am spus să nu vină. Kyle era gelos pe articolele pe care le scrisese Zach despre mine. Atâta, îmi spusese. Dintr-un motiv sau altul, nu îl plăcea pe Zach.

— E grav, i-am spus lui Zach. Nu subestima nebunia acestui om. Ești pe lista lui neagră și nu e un loc în care să vrei să te afli.

Am vorbit cu agenții FBI Scorse și Reilly, care lucraseră cu mine în cazul răpirii lui Maggie Rose Dune și Michael Goldberg. Știau despre vânătoarea care se desfășura pentru prinderea lui Kyle, dar nu-și făcuseră griji pentru propria siguranță. Acum își făceau.

Am sunat-o pe nepoata mea Naomi, care fusese răpită de Casanova. Naomi era avocată în Jacksonville, Florida. Trăia cu un tip de treabă, pe nume Seth Samuel Taylor. Plănuiau să se căsătorească în anul ăsta.

— Îi place să distrugă fericirea altor oameni, i-am spus lui Naomi. Ai grijă. Sunt sigur că o să ai grijă.

Am sunat-o pe Kate McTiernan în Carolina de Nord. Îmi aminteam masa pe care o luase cu mine și cu Kyle. Însemnase oare mai mult decât ceea ce se văzuse la suprafață? Cine putea ști cu Kyle? Kate mi-a promis să fie extrem de precaută și mi-a reamintit că are centura neagră trei dan. Lui Kyle îi plăcuse întotdeauna de Kate și *eu* i-am reamintit asta. De fapt, cu cât vorbeam mai mult cu Kate, cu atât eram mai îngrijorat pentru ea.

—Nu-ți asuma *niciun risc*, Kate. Kyle e cel mai nebun om pe care l-am întâlnit în viața mea.

Am luat legătura cu Sandy Greenberg, o prietenă bună de la Interpol care lucrase cu Kyle de câteva ori. A fost șocată să afle că Craig este un ucigaș și mi-a promis să fie extrem de precaută până când va fi prins; de asemenea, s-a oferit să ajute prin orice mijloace disponibile.

Kyle Craig era un ucigaș rece, fără inimă.

Fusese cândva partenerul, prietenul meu, sau așa crezusem.

Încă nu-mi venea să cred. Nu în întregime. Am încercat să întocmesc o posibilă listă de lovituri ale lui Kyle.

1. Eu
2. Nana și copiii
3. Sampson
4. Jamilla

Mi-am dat seama că făceam lista din punctul meu de vedere, nu neapărat din al lui Kyle. Am încercat alta:

1. Familia lui Kyle – fiecare membru
2. Eu – și familia mea
3. Directorul Burns de la FBI
4. Jamilla
5. Kate McTiernan

Stăteam în casa mea goală de pe Strada 5 și mă întrebam ce naiba va face în continuare. Mă înnebunea; simțeam că mă învârt în cerc.

Kyle era capabil de orice.

În cele din urmă, a sunat din nou.

— I-am omorât și nu simt nimic. Absolut nimic. Dar tu vei simți, Alex. Într-un fel, tu ești de vină. Doar tu. Nici măcar nu am vrut să-i omor, dar a trebuit să o fac. Așa trebuie să continue povestea de groază. Acum a scăpat de sub control, recunosc.

Confesiunea înspăimântătoare veni la cinci fără un sfert dimineța. Dormisem cam trei ore când a sunat telefonul. Mi-am simțit tot trupul străbătut de panică. Inima îmi bătea așa de tare că puteam să o aud.

— Pe cine ai omorât? l-am întrebat pe Kyle. Pe cine? Spune-mi cine a fost. *Spune-mi.*

— Ce mai contează? Sunt morți, măcelăriți. Cineva la care ții. Nu mai ai ce face acum – doar să mă prinzi. Cred că te-aș putea ajuta. Nu asta vrei să auzi? Ar face lucrurile mai interesante pentru tine? Ar fi *corect*? Începu să râdă, necontrolat.

Doamne, nu-l văzusem niciodată pierzându-și controlul.

L-am lăsat să continue pentru a-i spori încrederea în sine. Asta voia și de asta avea nevoie, nu?

Pe cine omorâse Kyle? O, Doamne, cine murise? Erau mai mult de unul –măcelăriți.

— Întotdeauna am lucrat în echipă noi doi. Într-un fel, ar fi apogeul meu – să mă prind pe mine însumi. De fapt, m-am gândit la asta. Am visat la acest lucru. Ce provocare mai mare ar putea exista? Eu nu găsesc nici una. Eu împotriva mea însămi. Începu să râdă din nou.

A trebuit să fac un efort ca să nu întreb din nou pe cine omorâse. N-ar fi făcut decât să-l înfurie pe Kyle și putea să închidă. Cu toate astea, aveam gândurile făcute fărâme și mă temeam îngrozitor. Christine? Kate? Jamilla?

Cineva de la FBI? O, Doamne, cine era? *Ai puțină milă, puțină compasiune. Arată-mi că ești om, nenorocitul.*

— Eu nu sunt un psiholog cu școli înalte ca tine, spuse Kyle, dar uite totuși teoria unui amator: cred că toată chestia asta cu furia trebuie să aibă legătură cu rivalitatea dintre frați. E posibil? Știi, Alex, am avut un frate mai mic care a apărut în momentul manifestării complexului lui Oedip, când aveam doar doi ani. M-a despărțit de mama și de tatăl meu. Verifică, Alex, consultă-te cu cei de la Quantico. Ar putea fi important.

Era atât de calm și mă ridiculiza – ca detectiv și ca psiholog.

Începuseră să-mi tremure mâinile. Îmi ajunsese.

— Pe cine ai omorât de data asta? am urlat în telefon. *Cine e ?*

Kyle mi-a rupt inima povestindu-mi cu lux de amănunte crimele pe care le comisese. Eram sigur că spunea adevărul.

Apoi a închis exact când îl blestemam să ardă în flăcările iadului.

La câteva minute după aceea eram în mașină, cu ochii roșii și confuz, gonind de-a curmezișul Washingtonului către teribila scenă a crimei.

Nu, nu, nu!

Nu mă așteptasem la asta. Parcă îmi înfipsese un cui în inimă și îl răsucise până țipasem. Kyle mă rănise cât se poate de rău – și voia să știu ceva: Ceea ce urma era mai rău; asta era doar începutul.

Stăteam tăcut și transfigurat în dormitorul lui Zach și Liz Taylor, cu ochii încețoșați de lacrimi. Doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei erau morți. Fusesem de zeci de ori în casa lor – la cine, la petreceri, discuții îndelungate. Zach și Liz veniseră de multe ori în vizită pe Strada 5. Zach era nașul micului Alex.

Singura mea consolare era că muriseră repede. Kyle era pesemne nervos din cauză că ar fi putut fi prins. Știa că trebuia să intre și să iasă repede din apartamentul lor din zona Morgan-Adams din Washington.

Oricare ar fi fost motivele, îi omorâse pe soții Adams prin câte o singură împușcătură în cap. Nu se mai ostenise să mutileze cadavrele. Mi s-a părut că mesajul era clar. *Nu era vorba despre ei.*

Era vorba de noi doi.

Zach și Liz Taylor nu avuseseră nicio importanță pentru el. Cât de ușor putea ucide și cât de tare voia să mă rănească.

Era doar începutul.

Avea să devină mai rău.

Nu era nicio dovadă de mânie, niciun fel de pasiune în această scenă a crimei. Aproape aveam senzația că, odată ajuns în dormitorul victimelor, avusese îndoieli. *O, Kyle, Kyle. Ai milă de noi.*

Am luat notă – nu era nevoie să scriu nimic. Știam pe de rost fiecare detaliu înfiorător și nu aveam să uit nimic din toate acestea până în ziua morții.

Împușcăturile le smulseseră părțile laterale ale fețelor. A trebuit să mă silesc să privesc. Îmi aminteam cât de îndrăgostiți păreau întotdeauna. Zach îmi spusese odată că Liz era singura persoană pe care o cunoștea și cu care îi plăcea să facă o călătorie lungă cu mașina. Acesta era testul lui. Nu rămâneau niciodată fără subiecte de conversație când erau împreună și, uitându-mă la ei, mă simțeam golit. Acum nu mai erau. Ce risipă oribilă, ce spectacol îngrozitor.

Am trecut peste cadavrele lor spre o fereastră mare care dădea în stradă. Mă simțeam ireal uitându-mă la firma cafenelei Lautrec, care fusese închisă. M-am gândit la Kyle, care fugea, și la ce trebuia să gândească, unde ar fi putut să se ducă în continuare.

Voiam să-l prind, să-l opresc. *Nu, voiam să-l omor pe Kyle. Voiam să-l*

rănesc în cel mai rău fel cu putință.

Cineva din echipa de la locul crimei veni spre mine, un sergent pe nume Ed Lyle.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Ce vreți să facem pentru dumneavoastră, detectiv? Suntem gata să ne apucăm de treabă aici.

— Schițe, înregistrări video, fotografii, i-am spus lui Lyle. Dar chiar nu aveam nevoie de nici unele. Nu mai aveam nevoie de niciun fel de imagini macabre sau de vreo dovadă.

Știam cine este criminalul.

În după-amiaza aceea am ajuns acasă pe la ora unu. Aveam nevoie de somn, dar nu puteam să irosc mai mult de două ore. M-am ridicat și m-am plimbat prin toată casa de pe Strada 5.

Mă plimbam din cameră în cameră. Simțeam nevoia să împiedic producerea unui mare dezastru, dar nu știam de unde să încep. Lista de potențiale victime ale lui Kyle mi se învârtea întruna prin minte: familia mea, Sampson, Christine, Jamilla Hughes, Kate McTiernan, nepoata mea Naomi și propria familie a lui Kyle.

Nu puteam să-mi scot din cap imaginea lui Zach și a lui Liz. Fuseseră executați în floarea vârstei – din cauza mea. În cele din urmă am reușit să vomit și a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ziua aceea. Am vărsat tot ce aveam în mine. Apoi am lovit oglinda din baie cu încheietura palmei și era cât pe ce să o sparg.

Kyle era întotdeauna cu un afurisit de pas înainte, nu? Asta se petrecea deja de mulți ani. Era inimaginabil de ticălos.

Avea deplină încredere în abilitățile lui, inclusiv în puterea de a ne scăpa oricând dorea. Ce urma? Pe cine va mai uide? Pe cine? Pe cine?

Cum a reușit să dispară după omor? Cum s-a strecurat și a devenit invizibil când îl căutau atâția oameni?

Avea bani – Kyle se îngrijise de asta când juca rolul Creierului. Așadar, care era următoarea lui mișcare?

Am lucrat la computer până noaptea târziu și dimineața devreme. Computerul se afla lângă fereastra de la dormitorul meu. Era afară și mă privea? Nici Kyle nu și-ar fi asumat riscul în momentul acela. Dar, la naiba, cum aș fi putut exclude vreo posibilitate?

Era capabil de crime în masă la scară mare. Dacă asta era planul lui, unde va lovi? Washington? New York? Los Angeles? Chicago? Orașul lui natal, Charlotte, Carolina de Nord? Poate undeva în Europa? Londra?

Familia lui – soția, fiul și fiica sa – erau în siguranță? Într-o vară fusesem în vacanță cu ei la Nags Head. De-a lungul anilor stătusem de câteva ori la ei acasă, în Virginia. Soția lui, Louise, mi-era bună prietenă. Îi promisesem că voi încerca să îl arestez pe Kyle viu, dacă voi putea. Dar acum mă întrebam – vreau să-mi țin promisiunea? Ce aș face dacă l-aș prinde vreodată pe Kyle?

S-ar putea duce după părinții lui, mai ales fiindcă mare parte din vina pentru purtarea lui i-o atribuia tatălui său. William Hyland Craig fusese general de armată și apoi președintele consiliului de administrație a două dintre cele mai bogate cinci sute de companii din

Charlotte și din împrejurimi. În prezent, ținea prelegeri pentru zecedouăzeci de mii de oameni și făcea parte din șase consilii de administrație. Îl bătuse pe Kyle când acesta era copil, îi aplicase o disciplină severă și îl învățase să urască.

Rivalitate frățască? Kyle însuși pomenise despre asta. Fusesse în mare competiție cu fratele său mai mic până la moartea lui Blake, în 1991. Fusesse Blake omorât de Kyle? Cazul a fost clasat ca accident de circulație. Dar cum rămânea cu fratele mai mare care încă trăia în Carolina de Nord?

Se gândea el la mine ca la un frate mai tânăr? Îl vedea Kyle pe Blake în mine? Fusesse în competiție cu mine și încercase să mă controleze de la început. E posibil ca femeile din viața mea să fi reprezentat o amenințare pentru el, o variantă extremă de rivalitate frățască. De asta o ucisese pe Betsey Cavalierre? Dar Maureen Cooke din New Orleans? Dar Jamilla?

Mi-am notat să mă gândesc atent și să construiesc totul dintr-un anumit unghi, un triunghi familial disfuncțional în care intram și eu, și Kyle.

Un pas înainte.

Până în punctul acela cel puțin.

Dacă îl voia pe fratele lui sau pe părinții săi, am fi pus mâna pe el. Erau protejați îndeaproape în Charlotte. FBI-ul era pretutindeni în jurul lor.

Kyle știa asta. Nu ar face ceva protestesc – doar crud și rău.

Un pas înainte.

Asta părea să fie cheia vieții fantastice a lui Kyle, sau cel puțin ce înțelegeam eu până în punctul acela. Nu va face mișcarea evidentă. Va devansa cu o mișcare sau două. Dar cum făcea să rămână cu un pas înainte – mai ales în momentul acela? În ultima vreme îmi trecuse prin minte un gând foarte urât. Poate că era cineva din FBI care îl ajuta – poate Kyle avea un partener.

Reușisem în sfârșit să adorm când m-a trezit telefonul din dormitorul meu. Era trei dimineața. *La naiba!!! Nu dormea niciodată?*

Am ridicat receptorul, i-am întrerupt comunicarea și am deconectat telefonul din priza de perete.

Nu mai stăm la taclale la telefon, Kyle. Du-te dracu'.

Eu făceam regulile acum. Era jocul meu, nu al lui.

Dimineață am băut prea multă cafea fără zahăr și m-am gândit la ultimul nostru caz la care lucrasem împreună. Daniel și Charles, Peter Westin, frații Alexander. Ce însemna asta în imaginația lui Kyle? Povestea macabră pe care o pune la cale ne implica pe amândoi. Ceruse să lucreze cu mine, apoi folosisese ancheta pentru a mă controla. Aici se termina totul pentru el, și pentru mine?

Am continuat să încerc să pun lucrurile cap la cap din punct de vedere psihologic. Restul putea decurge de aici. *Putea*. Cu Kyle nu se putea ști sigur. Dacă vedea vreun model clar, îl putea strica; dacă își înțelegea propria patologie, și era posibil, putea folosi și asta în favoarea lui.

Pe la prânz l-am sunat pe fratele mai în vârstă al lui Kyle, Martin, un radiolog care locuia în afara orașului Charlotte – unde crezusem cândva că își începuseră seria de crime Daniel și Charles. Avusese Kyle vreo legătură cu ei înainte de caz? Era și asta o posibilitate?

Martin Craig a încercat să fie de ajutor, dar în cele din urmă a trebuit să admită că nu vorbise cu fratele lui în ultimii zece ani.

— Ne-am întâlnit la înmormântarea fratelui meu, Blake, spuse Skel. Atunci a fost ultima dată. Nu-mi place fratele meu, domnule detectiv Cross, iar el nu mă place pe mine. Nu știu dacă place pe cineva.

— Tatăl vostru a fost excesiv de dur cu Kyle? l-am întrebat pe Martin.

— Kyle a susținut asta întotdeauna, dar, ca să spun adevărul, nu am văzut niciodată mare lucru. Și nici mama. Lui Kyle îi plăcea să inventeze povești în care era întotdeauna marele erou sau victima demnă de milă. Mama obișnuia să spună că ego-ul lui Kyle putea fi egalat doar de Dumnezeu.

— Ce părere aveți despre asta? Despre opinia mamei dumneavoastră despre Kyle?

— Detectiv Cross, fratele meu nu credea în Dumnezeu și nu era al doilea după nimeni.

Tema predominantă în relația celor trei frați fusese competiția, iar Kyle crezuse întotdeauna că Martin și Blake câștigau în ochii părinților. Kyle fusese începător la echipa de baschet a liceului, dar Martin fusese inteligentul fundaș al întregului ținut, care mai cântase la chitară bass și avea o viață socială de invidiat. Apăruse odată un articol în ziarul local despre frații care jucau baschet, dar în cea mai mare parte le era dedicată lui Martin și Blake. Cu toții fuseseră la Colegiul Duke, dar Martin și Blake continuaseră la medicină. Kyle a devenit avocat, o carieră pe care tatăl său o disprețuia. Kyle îmi

vorbise despre rivalitatea frățească și poate că începeam să înțeleg ceva din lumea lui închipuită.

— Martin, am întrebat la sfârșit, e posibil ca fratele tău Blake să fi fost ucis de Kyle?

— Blake a murit într-un accident de vânătoare – se spune, zise Martin Craig. Detectiv Cross, fratele meu era un om foarte prevăzător și responsabil, *aproape la fel de prevăzător precum Kyle*. Nu s-a împușcat din greșeală. Cred din toată inima că cel care a avut ceva de-a face cu asta a fost Kyle. De aceea nu am vorbit cu el de zece ani. Fratele meu e Cain. Cred că e un ucigaș și vreau să-l văd prins. Vreau să-mi văd fratele pe scaunul electric. Asta merită Kyle.

Niciun lucru nu începe vreodată de acolo de unde credem noi. Îmi aminteam întruna faptul că Craig dăduse aproape toate interviurile televizate și din presă după capturarea lui Peter Westin la poalele dealurilor din Santa Cruz. Își dorise gloria. Voia să fie vedetă, singur. Într-un fel, asta era acum: cea mai strălucitoare stea dintre toate.

Aveam o idee de bun-simț în legătură cu ce voi face în continuare, o acțiune în avans care ar putea să-l deranjeze pe Kyle. Am contactat FBI-ul și am discutat ideea cu directorul Burns. Și lui i-a plăcut.

La ora patru după-amiază a fost convocată o conferință de presă în holul sediului FBI. Directorul Burns era acolo pentru a vorbi pe scurt, apoi pentru a mă prezenta pe mine. Burns a declarat în termeni preciși că voi fi implicat în urmărire până când Kyle Craig va fi adus în fața justiției. Kyle va fi prins fără îndoială.

Purtam o geacă scurtă din piele neagră și am închis-o până sus când m-am îndreptat către microfoane. Îmi jucam toate cărțile. Voiam să par plin de mine. Voiam să par eu vedeta, nu Kyle. Asta era vânătoarea mea de oameni, nu a lui. El era prada.

Auzeam numai țâcănitul aparatelor de fotografiat și bâzâitul camerelor de filmat întrebări din toate părțile, eram asaltat de privirile insistente, impertinente ale reporterilor care mă fixau, așteptând răspunsuri pe care nu le puteam da încă. Mă călcau pe nervi.

Vorbeam cu voce gravă și plină de mine.

— Numele meu este Alex Cross și sunt detectiv criminalist în Washington. În ultimii câțiva ani am colaborat îndeaproape cu agentul special executiv Kyle Craig. Îl cunosc extrem de bine.

Am intrat în câteva detalii despre trecutul nostru comun. Am încercat să dau impresia unui știe-tot înfumurat. Detectivul-doctor.

— Kyle a fost foarte util în mai multe cazuri. A fost un asistent competent, m-a ajutat enorm. Un tip extrem de ambițios și de muncitor. Îl vom prinde curând, dar, Kyle, dacă mă auzi, oriunde ai fi, te rog să mă asculți cu atenție. Predă-te. Te pot ajuta, întotdeauna am fost dispus s-o fac. Vino la mine și predă-te. Este singura ta șansă.

M-am oprit, am privit fix camerele de luat vederi, apoi m-am retras încet de lângă microfoane. Flashurile aparatelor de fotografiat erau peste tot. Acum mă tratau pe mine ca pe o vedetă, exact așa cum sperasem că vor face.

Directorul Burns a mai spus câteva cuvinte despre preocuparea lui pentru siguranța publică și despre anvergura urmăririi. Mi-a mulțumit călduros că mă aflam acolo.

În timp ce stăteam lângă directorul Burns, am continuat să fixez camerele de televiziune.

Știam că Craig se va uita drept la mine. Eram sigur că va vedea această știre și că îl va înfuria.

Îi transmiteam lui Kyle un mesaj clar și o provocare.

Vino după mine dacă poți. Nu mai ești tu Creierul – eu sunt.

Acum aşteptam.

A doua zi dimineaţă, devreme, m-am dus să-i vizitez pe Nana şi pe copii. Mătuşa mea Tia avea o căsuţă din scânduri vopsită în galben, cu obloane de aluminiu. Se afla pe o stradă liniştită din Chapel Gate, pe care ea o numea „la ţară”. În timp ce conduceam spre căsuţă n-am văzut nici o dovadă a prezenţei FBI-ului şi m-am gândit că era semn bun. Îşi făceau treaba bine.

Agentul special care conducea operaţiunea era un bărbat pe nume Peter Schweitzer. Avea o reputaţie excelentă. Schweitzer m-a întâmpinat la uşa din faţă şi m-a prezentat celorlalţi şase agenţi din casa Tiei.

Când am fost pe deplin satisfăcut de securitate, m-am dus să-i văd pe Nana şi pe copii.

— Salut, tati. .

— Salut, tată.

— Bună, Alex.

Toată lumea părea extrem de fericită să mă vadă, până şi Nana. Luau un mic dejun copios în bucătărie, iar Tia era ocupată cu făcutul clătitelor şi prăjitul cârnaţilor. A întins braţele să o îmbrăţişez, apoi toţi au pus mâna pe mine şi n-au mai vrut să-mi dea drumul. Îmi plăcea atenţia, trebuie să recunosc; aveam nevoie de îmbrăţişări.

— Nu se mai satură de tine, Alex. Tia râse şi bătu din palme, aşa cum făcuse ani de zile.

— Asta pentru că nu-l vedem destul, înţepă Damon.

— Treaba e aproape gata, am spus, sperând să fie adevărat şi crezând doar parţial. Toţi veţi primi cel puţin trei sferturi de oră pe zi. Am râs şi am îmbrăţişat-o din nou pe Tia.

Am luat micul dejun şi am stat la Tia puţin peste o oră. Nu am încetat să vorbim tot timpul, dar numai o dată a amintit cineva situaţia dificilă şi înspăimântătoare în care ne aflam.

— Când ne putem întoarce acasă? a întrebat Damon.

M-au privit toţi fix, aşteptând un răspuns potrivit. Până şi micuţul Alex mă fixa cu privirea.

— Nu o să vă mint, am spus în cele din urmă. Întâi trebuie să-l găsim pe Kyle Craig, apoi putem să mergem acasă.

— Şi totul poate fi exact ca înainte? întreabă Jannie.

Am recunoscut o întrebare capcană.

— Chiar mai bine de atât, i-am spus. În curând o să fac nişte

schimbări importante. Îți promit.

Am plecat spre Charlotte, Carolina de Nord, cu un zbor de ora zece din Washington, D.C. Mă duceam în sud să vizitez membrii familiei Craig. Poate și Kyle era acolo. Nu m-ar fi surprins.

Tatăl lui, William Craig, a ales să nu fie acasă când am sosit la proprietatea pe care fuseseră crescuți Kyle și frații lui. Era ferma unui om de condiție aleasă, cu o casă enormă din lemn și piatră care domina peste patruzeci de acri de teren. Cineva din personalul de întreținere mi-a spus că peste cincisprezece dolari pe metrul pătrat costase doar vopsitul gardurilor albe din jurul pășunilor. Am vorbit cu Miriam Craig pe veranda din spate care dădea într-o grădină cu flori sălbatice și un pârau plin de pietre. Părea să-și controleze foarte bine emoțiile, ceea ce m-a surprins, deși poate că nu ar fi trebuit. Doamna Craig mi-a spus multe lucruri despre familia ei.

— Tatăl lui Kyle și cu mine nu aveam nicio idee, niciun indiciu despre partea lui întunecată, dacă într-adevăr acuzațiile ce i se aduc sunt adevărate, spuse. Kyle a fost întotdeauna distant, rezervat, introvertit aș putea spune, dar nimic nu sugera că ar fi așa de tulburat. Se descurca bine la școală și la sport. Kyle cântă și la pian cu o îndemânare deosebită.

— N-am știut niciodată că știa să cânte, am spus, și totuși Kyle comentase adesea execuțiile mele. Dumnezeuastră și tatăl lui i-ați spus ce bine se descurca – la școală, de exemplu? La sport? Cred că băieții au nevoie să audă mai multe decât credem noi.

Doamna Craig s-a simțit jignită.

— Nu voia să audă. Spunea „știu” și apoi pleca. De parcă aproape l-am fi dezamăgit spunându-i ceea ce era evident.

— Frații lui se descurcau mai bine decât Kyle la școală?

— În privința notelor da, dar toți băieții erau elevi merituoși. Cei mai mulți îl considerau mai profund pe Kyle. Cred că avea cel mai mare coeficient de inteligență, o sută patruzeci și nouă, dacă îmi amintesc bine. A ales să nu se dedice fiecărui obiect de învățatură. Avea o voință remarcabilă, chiar copil fiind.

— Dar nu au existat semne evidente că ar fi profund tulburat?

— Nu, domnule Cross. Credeți-mă, m-am gândit foarte mult la treaba asta.

— Tatăl lui Kyle este de aceeași părere?

— Am vorbit despre asta chiar noaptea trecută. Pur și simplu e prea

supărat ca să fie aici. Tatăl lui Kyle e un om mândru și bun. William Craig e un om foarte bun.

Apoi m-am dus să-l întâlnesc pe fratele lui Kyle. Am discutat cu doctorul Craig într-o sală de conferințe complet albă de la clinica din Charlotte la care era partener.

— Îl consideram pe Kyle caustic și foarte crud. Știu că și Blake credea același lucru, mi-a mărturisit la un ceai.

— În ce fel crud? am întrebat.

— Nu cu animale mici sau ceva evident de felul ăsta – ci cu ceilalți oameni. De fapt, lui Kyle chiar îi plăceau animalele. Oricum, la școală era diabolic. Atât verbal, cât și fizic. O adevărată pacoste. Nimeni nu îl plăcea prea tare. Nu avea prieteni apropiați pe care să mi-i amintesc. E ciudat, nu? Kyle nu a avut niciodată măcar un prieten adevărat. Dați-mi voie să vă spun ceva, domnule Cross. În clasa a zecea și în cea mai mare parte a clasei a noua, tata l-a pus să doarmă în garaj din cauză că era extrem de neplăcut să-l ai în preajmă.

— Pare o măsură cam severă, am comentat. Nimic din ce auzisem până atunci nu fusese atât de relevant. Kyle nu amintise niciodată pedeapsa. Nici doamna Craig nu o făcuse. Nu spusese decât că tatăl lui Kyle era un om foarte bun, orice însemna asta din punctul ei de vedere.

— Nu cred că a fost sever, domnule Cross. Cred că a fost corect, și mult mai puțin decât merita. Kyle ar fi trebuit alungat din casa noastră când avea cam treisprezece ani. Fratele meu era un monstru nenorocit și se pare că mai este încă.

Pe cine va vâna Kyle în continuare? Era întrebarea care mă obseda în momentul acela și de care nu puteam să scap. Când am ajuns acasă în seara respectivă, am început să mă gândesc dacă să plec la Seattle. Aveam un presentiment neplăcut. De fapt, o grămadă de presentimente. Să mă duc acolo? Pe Christine Johnson o va vâna Kyle în continuare? Știa cum să lovească în așa fel încât să provoace cea mai mare suferință. Kyle mă cunoștea atât de bine – dar se pare că eu nu îl cunoșteam deloc pe el.

O va vâna pe Christine? Sau poate pe Jamilla? Gândeam așa cum va gândi și Kyle?

Un pas înainte.

Blestemat să fie.

Poate că, pur și simplu, mă va vâna pe mine; poate că nu aveam decât să stau în casa de pe Strada 5 și să-l aștept să apară.

Întrebarea îmi ardea creierii. Ce ne scăpa tuturor celor care îl căutam pe Kyle Craig? Ce voia – mai mult decât orice altceva? Ce îl motiva? Cine mai era pe lista lui cea crudă – în afară de mine?

Kyle voia să-și exercite voința, dar tânjea și după cele mai deosebite și interzise plăceri. Ceea ce îl pusese în mișcare în trecut fuseseră sexul, violul, banii – milioane de dolari – și răzbunarea împotriva celor pe care îi ura.

M-am dus să mă culc la unu și jumătate, dar *surpriză, surpriză*, nu am putut să dorm. Vedeam fața lui Kyle de fiecare dată când închideam ochii. Avea o privire vicleană și încrezătoare. Era cea mai arogantă ființă pe care o întâlnisem vreodată, și poate cea mai rea. Mă gândeam la toate momentele pe care le petrecusem împreună, la toate discuțiile noastre filozofice îndelungi, la orice îmi aminteam. Am aprins veioza de pe noptieră și am mai mângălit niște notițe. Kyle era metodic și logic, dar, pe de altă parte, mă putea surprinde cu o tactică sau cu o strategie complet neprevăzute. M-am gândit la raidul din Santa Cruz. Crimele cu vampiri păreau deja foarte îndepărtate în timp. Vrusese să fiu acolo – așa încât să-l văd făcând pe eroul. Asta era totul, nu? Avea nevoie să văd cât de bun era. Voia să-l prindă el singur pe Peter Westin.

Apoi, brusc, s-a conturat o întrebare. Una cu adevărat bună.

Unde nu putuse să-și impună voința?

Care erau fanteziile cele mai întunecate ale lui Kyle? Ce visa cu ochii deschiși? Care erau dorințele lui secrete? Unde fusese depășit în trecut?

Ceea ce era mai rău încă trebuia să se întâmple, nu? Cu Zach și Liz

Taylor doar începea. Era pe cale să se lanseze într-o baie de sânge?

Și apoi mi-am amintit o anumită fantezie pe care mi-o împărtășise Kyle într-o seară, după ce terminasem unul dintre cele mai rele cazuri ale noastre. Mi-am amintit ceea ce spusese și nu am mai putut să îmi scot lucrul acela din cap.

Am smucit telefonul și am început să formez prefixul de interurban. Speram să nu fie prea târziu. Speram că știu pe cine va omorî în continuare.

O, nu, Kyle. O, Doamne, nu!

Poate că pur și simplu înnebuneam. Am condus patru ore pe autostrada I-95, îndreptându-mă spre Nags Head, Carolina de Nord. Agitat, schimbam întruna posturile de radio pentru a mă menține treaz. Kyle nu voia ca povestea asta să se sfârșească, mă gândeam eu – se distra prea bine; era în culmea gloriei.

Mai fusesem în această parte a Carolinei de Nord cu Kate McTiernan. Și Kyle de altfel. Încercam să opresc un ucigaș sadic pe nume Casanova. Ținuse captive opt femei în pădurile de lângă Chapel Hill din Carolina de Nord. Kyle făcuse parte din echipa noastră, sau așa crezusem eu. Dar Kyle fusese partenerul la crime al lui Casanova. Știam că măcar atât era adevărat.

Am ajuns la lanțul de insule Outer Banks chiar înainte de căderea nopții. În timp ce conduceam către ocean, mi-am amintit lucruri ciudate: cornurile lipicioase de la piața din Nags Head; plimbările mele îndelungi împreună cu Kate McTiernan de-a lungul plajei Coquina; plajele minunate, aproape supranatural de picturale din Parcul Național Jockey's Ridge. Mi-am amintit cât de mult o admiram pe Kate. Eram încă prieteni buni și vorbeam cel puțin de două ori pe lună. Ea le trimitea copiilor mei cadouri pline de imaginație de ziua lor și de Crăciun. Lucra la Centrul Medical Regional din Kitty Hawk și trăia cu un librar local cu care urma să se căsătorească. Casa lor era în Nags Head, la doar câteva mile distanță.

Kyle făcuse o mare și evidentă pasiune pentru Kate McTiernan. Făcuse o aluzie la asta: „Aș putea să o iubesc pe fata asta, dacă n-ar fi Louise și copiii. Poate că ar trebui să-i părăsesc pentru Kate. Kate ar putea să mă facă un om fericit, ar putea să mă salveze”.

Venise să o viziteze pe Kate în Nags Head. Cred că venise ca să o pândească. Îl deranja că nu o putea avea, că îi fusese *respins* accesul la Kate McTiernan. De asemenea, știa cât de mult însemna Kate pentru mine.

Kyle era aici, nu? Sau venea încoace.

O avertizasem pe Kate, dar pe drumul într-acolo am sunat-o din nou și i-am spus explicit să plece naibii din Nags Head. Nu mă interesa cât de pricepută era la karate sau câte centuri negre acumulasă. Aveam să stau la ea acasă. Mă gândeam că va veni și Kyle. Nu credeam că mai voia doar să *privească*. Dacă venea aici, voia să o ucidă pe Kate.

Am respirat adânc, intrând în cele din urmă în oraș. Totul părea atât de familiar, liniștit și frumos, de parcă nu ar fi trebuit niciodată să se întâmple ceva rău în Nags Head.

Ceea ce e mai rău încă trebuie să se întâmple, mă tot gândeam. De

aceea i-a ucis întâi pe Zach și Liz Taylor. Cu ei își stabilise un model; soții Taylor erau doar începutul. Un avertisment asupra celor ce urmau să vină.

Am condus pe o stradă pavată îngustă care șerpuia printre dune de nisip bătute de vânt. Căutam orice semn al prezenței lui Kyle. Numărul 1021 era o casă de plajă din cherestea cu două etaje care dădea direct la ocean. Foarte elegantă și stilată, foarte a la Kate McTiernan. În cazul în care Kyle va pune mâna pe ea, nu mi-o voi ierta niciodată.

Deasupra acoperișului flutura un drapel scoțian, și asta era tot în stil pur Kate McTiernan. Așa cum cerusem, Volvo-ul ei de șase ani era parcat pe alee.; luminile casei erau aprinse, strălucind ca niște faruri pentru a mă ghida pe mine – și poate și pe Kyle.

Făcea impresia că este cineva acasă, și acum era cineva.

Totul îmi părea ireal. Sistemul meu nervos o luase razna și mi se ridicase părul în cap. Un al șaselea simț îmi spunea că Craig este în apropiere. Pur și simplu știam asta, o simțeam cu fiecare fibră a corpului meu. Totuși, era? Sau eram eu nebun? Nu eram sigur care dintre acestea două ar fi fost soluția mai rea.

Am parcat mașina în garaj și am tras ușa grea de lemn, închizând-o. În capul pieptului simțeam un loc rece. Aveam dificultăți în a respira sau a gândi coerent.

Apoi am intrat în casa lui Kate McTiernan. Îmi pierdusem echilibrul și mergeam aplecat spre dreapta.

Telefonul a început să sune.

Am scos Glock-ul și m-am uitat prin bucătărie după Kyle. Nu vedeam nimic. Nu încă. Unde era?

Ceea ce era mai rău urma să vină.

Eram pregătit de data asta?

Am apucat telefonul care suna supărător și m-am lovit cu genunchiul de masa din bucătărie.

— Te-am căutat peste tot, Alex. Kyle era atât de calm și sigur pe el. Nu avea niciun fel de conștiință, niciun fel de sentiment de vină. Aroganța lui mă uimea chiar și în clipa aceea. Îmi doream să fie acolo ca să-l pot lovi în față.

— Ei bine, se pare că m-ai găsit. Felicitări. Nu mă pot ascunde de tine. Ești atât de impresionant. Tu ești Creierul, Kyle.

— Știi, chiar sunt. M-ai făcut să gândesc, să îmi fac griji acolo, partener. Voiam să-mi iau rămas-bun de o manieră potrivită și civilizată. După ce se termină această mică aventură a noastră, plec. Aproape s-a terminat. Uff. Nu e o ușurare?

— Vrei să-mi spui unde ești? l-am întrebat.

A făcut o pauză de o jumătate de secundă și am simțit cum îmi creștea adrenalina. Nu eram sigur pe picioarele mele și deodată m-am temut de ceea ce putuse deja să facă.

— Cred că nu ar costa nimic să-ți spun. Stai să mă gândesc. Hmmm. E sânge peste tot, Alex, atâta lucru pot să îți spun. E uimitor, o capodoperă a carnagiului. De data asta m-am întrecut pe mine însumi și i-am depășit și pe Gary Soneji, pe Shafer și pe Casanova. E cea mai bună lucrare a mea. Eu cel puțin așa cred și ar trebui să mă pricep. Sunt foarte obiectiv în legătură cu treburile astea, dar tu știi desigur.

Înima îmi bătea nebunește și mă simțeam amețit; simțeam cum mi se scurge sângele din creier. M-am sprijinit de blatul de lucru din bucătărie.

— Unde, Kyle? Spune-mi unde ești. Unde naiba ești?

— Poate că sunt la locuința mătușii tale Tia, lângă Bal'more, spuse și apoi râse nebunește. Chapel Gate... Ce orașel frumos.

Îmi scăpă un geamăt și mi se înmuieră genunchii. Mi-a trecut prin minte un instantaneu cu familia mea – Nana, Jannie, Damon, Alex. Trebuia să fiu acolo, cu ei. Cum trecuse de echipele FBI-ului? Și de Sampson? Nu se putea, nu era posibil.

— Minți, Kyle.

— O, chiar crezi? De ce aș minți? Gândește-te, ce rost ar avea?

Ceea ce e mai rău abia urmează să se întâmple. Trebuia să sun la locuința Tiei. Nu arfi trebuit să-i părăsesc niciodată.

Am auzit un țipăt ascuțit și înspăimântător deasupra mea. Ce dracu'?

Am privit în sus și nu am putut să-mi cred ochilor. Kyle sări prin trapa de la pod. Încă țipa. Ținea strâns un spărgător de gheață în dreapta și telefonul celular în stânga.

Am încercat să ridic un braț pentru a mă apăra, dar nu am fost suficient de rapid. Mă luase prin surprindere; nu mă gândisem să caut acolo sus.

Mi-a înfipt spărgătorul de gheață în piept, într-un unghi ciudat, și am fost străbătut prin tot corpul de un șoc dureros. Am căzut pe podeaua bucătăriei. Mă lovise în inimă? Urma să mor? Așa se termina?

Cu mâna liberă, Kyle mă izbi în față și am simțit oasele zdrobinduse. Partea stângă a feței mele părea să se fi surpat.

Kyle ridică pumnul pentru a lovi din nou. Era puternic ca un nebun și voia să mă pedepsească, nu? Eram un personaj atât de important al fanteziei sale, iar el era așa de bolnav, atât de nebun! Nu puteam să cred toate câte le făcuse.

O voce dinăuntru țipă: *Elimină-l! Găsește o cale!*

O a doua lovitură puternică îmi trecu lateral pe lângă frunte. Mă mișcasem exact cât să-l fac să rateze. Trăiam un coșmar. Mănerul imaculat al spărgătorului de gheață îmi ieșea din piept.

Am apucat gulerul și gluga pardesiului lui Kyle cu o mână, iar cu cealaltă l-am prins de păr. L-am azvârlit într-o parte, îndepărtându-l pentru o secundă.

Am reușit să mă ridic cumva și să-l trag pe Kyle după mine. Amândoi găfâiam, icnind zgomotos în efortul de a respira. Simțeam că mă lasă puterile. Din rană, sângele mi se împrăștia pe cămașă.

Cu toate acestea, l-am răsucit și l-am împins cu capul înainte chiar în dulapul de bucătărie cu uși de sticlă și foarte ordonat al lui Kate. Ușile s-au sfărâmat în urma impactului. Așchii de sticlă și lemn s-au împrăștiat peste tot.

I-am tras capul afară din dulap, tăindu-i fața în bucățile de sticlă. Voiam să-i fac și eu rău. Pentru Betsey Cavaliere, pentru Zachary Taylor și soția lui, pentru toți ceilalți pe care îi ucisese de-a lungul timpului. Atât de mulți muriseră de mâna acestui monstru fără inimă! Creierul. Kyle Craig.

— Ochii mei! Ochii mei! țipă.

Îl rănisem în sfârșit

I-am trântit lui Kyle un upercut în frunte și m-am apropiat. L-am lovit în repetate rânduri, apoi m-am apropiat ca să-l mai pot lovi. Nu îl lăsam să cadă. Îl loveam întruna pe Kyle Craig, îl pedepseam corporal. Nu știu de unde mi-am luat puterea. Aș fi vrut să continuu să-l lovesc pe Kyle, pentru tot ce făcuse: crimele, trădările inumane, pentru faptul că mă hăituise tot timpul, pentru suferința îngrozitoare pe care o provocase familiei mele și altor familii ca a mea.

Leșinase în picioare, așa că l-am lăsat să cadă pe podeaua bucătăriei. Stăteam deasupra corpului inconștient, epuizat, fără respirație, temător și îndurerat. Și acum? Mă simțeam de parcă nu mai eram eu însumi. Cine eram? Ce deveneam? Ce-mi făcuseră toate crimele brutale pe care le văzusem?

M-am depărtat de corpul chircit pe podea. Vârful ascuțit al spărgătorului de gheață îmi era încă înfipt în piept și trebuia scos. Știam că nu aș putea și nu ar trebui să o fac eu. Trebuia să ajung la un spital. Poate că doctorița Kate McTiernan mă va îngriji. Am dat un telefon. Unul foarte important.

Era doar *începutul*, nu? Sigur că da. În sfârșit, eu și Creierul eram între patru ochi. Aveam atâtea de vorbit Așteptasem atâta timp momentul, și poate că și el așteptase.

Sentimentul de a sta deasupra lui Kyle și a-mi da seama că nu știam cine era el cu adevărat mă golea de mine însumi. Era un psihopat obsesiv de crud, mă hăituise ani de zile și ucisese de nenumărate ori, inclusiv prieteni de-ai mei.

— Ticălos nenorocit! am șuiertat printre dinți.

Primul caz la care lucrasem împreună fusese o răpire dublă în Washington. Scrisesem o carte despre acest caz, iar Kyle era un personaj din *Un păianjen sosea*. Mai târziu mi-a înlesnit participarea la investigarea unui răpitor-criminal care-și spunea Casanova și care lucra în Triunghiul de Cercetare de pe lângă universitățile Carolina de Nord și Duke. Atunci o întâlnisem prima dată pe Kate McTiernan. După aceea, Kyle m-a ținut aproape de el. Numirea mea ca om de legătruă între FBI și Departamentul de Poliție din Washington era opera lui. Atunci nu știusem de ce, dar acum știam.

Își revenise. Fața lui era străbătută de expresia de ironie, de falsa simpatie a celui care te compătimește. Ochii lui mă măsurau în timp ce vorbea.

— Știu, *știu* cum doare. Credeai că suntem apropiați; credeai că suntem prieteni.

Nu am spus nimic, doar am privit în ochii reci. Ce vedeam acolo? Nimic, în afară de ura și disprețul lui. Era incapabil să simtă vina și cu atât mai puțin compasiunea.

Apoi Kyle rânji și am dat să-l lovesc din nou. Începu să râdă. Care era gluma? Ce știa? Ce mai făcuse?

Începu să bată din palme.

— Foarte bine, Alex. Mă studiezi încă, nu-i așa? Ar trebui să ții minte că te-am învins de fiecare dată.

— Mai puțin acum, i-am amintit. De data asta ai pierdut tu.

— O, ești așa de sigur? Întrebă. Ești sigur că ai cărți mai bune, partenere? Cum poți fi sigur? Nu se poate.

— Sunt sigur. *Partenere*. Dar am câteva întrebări. Clarifică-mi câteva lucruri; știi ce mă interesează să aud.

Continuă să rânjească. Desigur că știa.

— Carolina de Nord. M-ai suspectat o vreme fiindcă fusesem coleg la Duke cu Domnul Care Sună. Foarte bine, Alex. Îi cunoșteam și pe el, și pe Casanova. Doamne, chiar îi cunoșteam, îi știam, vânasem cu ei. Dar ți-am scăpat, detectiv Cross. Apoi au fost jafurile perfecte la bănci. Creierul la lucru. Și, desigur, am omorât-o pe încântătoarea Betsey Cavalierre. Mare distracție. Asta ți se datorează ție, Alex.

Am privit fix în ochii nemiloși. Cuvintele mi-au ieșit răgușit:
— De ce a trebuit să-i faci rău?

Kyle ridică din umeri nepăsător.

— Așa câștig eu jocul, producând cea mai mare durere imaginabilă și urmărind apoi chinul și suferința. Ar trebui să-ți vezi privirea. E neprețuită, o adevărată frumusețe. Nu că aș avea nevoie de milă, doctore Cross, dar m-ai văzut vreodată fără cămașă? O să-ți răspund la întrebare. Nu m-ai văzut, și asta din cauza cicatricelor și tăieturilor de acolo. Tata, marele și respectatul general, directorul de corporații în exercițiu, m-a bătut ani de zile. Considera că sunt un băiat foarte rău. Și știi ceva? Avea dreptate, tata chiar știa cel mai bine. Fiul lui era un monstru. Acum ce ne spune asta despre el?

Kyle zâmbi din nou. Sau era o grimasă? Închise ochii.

— Ca să ne întoarcem la agenta Cavaliere. Cerceta pe unde mă aflu în timpul tuturor răpirilor și jafurilor comise de Creier. Inteligentă javra aia mică. Și drăguță. Și te plăcea cu adevărat, Alex. Îi păreai așa de drăguț, zăhărelul ei maroniu. Nu puteam să accept asta. Era un pericol pentru mine și o rivalitate în a obține atenția ta. Mă urmărești, Cross? Sunt prea rapid pentru tine? Totul e perfect logic, nu? Am înfipt un cuțit adânc în ea și voiam să fac același lucru cu prietena ta Jamilla. Poate că încă o s-o fac.

Am ridicat Glock-ul și l-am îndreptat spre fața lui. Îmi tremura mâna.

— Nu, Kyle, nu o s-o faci!

Tot ce se întâmplase conducea către acest deznodământ – ultimii câțiva ani, toate șmecheriile lui Kyle. Mâna îmi tremura încă în timp ce mișcăm pistolul înainte, până când am atins tâmpla lui Kyle. Ca să fiu sincer, nu știam ce voi face în continuare.

— Speram să se ajungă la asta. Unul dintre noi să aibă controlul asupra situației. Aici devine interesant pentru mine, spuse. Ce faci acum?

Kyle își apăsă craniul de țeava armei.

— Dă-i drumul, Alex. Dacă mă omori așa, câștig. De fapt, îmi place asta. Deodată, *tu* ești ucigașul.

L-am lăsat să vorbească – Creierul, maniacul controlului.

— Dă-mi voie să-ți spun un adevăr dur, continuă el. Poți să suporti puțin adevăr? Cât adevăr poți suporta?

— Dă-i drumul, luminează-mă. Cred că suport, Kyle. Vreau să aud totul.

— O, și *o vei face*. Ceea ce fac eu... e ceea ce vor să facă toți bărbații. Eu trăiesc fanteziile lor secrete, micile lor vise diurne nebunaticе. Eu îmi controlez perfect mediul. Nu trăiesc după legi create de așa-zișii mei semenі. Trăiesc o viață de fantezie totală. Tot ce fac e motivat de interese egoiste. E ceea ce își dorește orice om; crede-mă în privința asta. Așa că nu mai fi atât de puritan. Mă irită la culme.

Am clătinat din cap.

— Am o veste pentru tine. Nu e ceea ce doresc eu, Kyle. E o fantezie adolescentină centrată asupra sinelui.

— O, scutește-mă de psihologia ta populară provincială. Și da, e ceea ce vrei să faci. Vînătoarea, emoția. E și viața ta. Nu înțelegi? *Îți place vânătoarea! O iubești! Îți place asta la nebunie!*

Ne-am studiat unul pe altul în mica bucătărie timp de câteva minute. Ura dintre noi era așa de evidentă acum. Apoi Kyle începu din nou să râdă – să urle. Râdea pe socoteala mea.

— Tot nu înțelegi, nu? Ești atât de mic! Nu ai nimic, nicio urmă de dovadă împotriva mea. Voi fi înapoi pe stradă în câteva zile și voi fi liber să fac tot ce vreau. Imaginează-ți posibilitățile: tot ce-mi trece prin cap. Nu e un gând care te consolează, Alex? Prietene vechi, tovarășe... Am vrut să știi cine și ce sunt. Nu e deloc distractiv dacă nu știe cineva. Am vrut să se întâmple asta. Am vrut cu disperare, mai mult ca orice. Eu am pus asta la cale. Și, odată ce voi fi ieșit, vei ști că sunt undeva... așteptând și

urmărind. Știi, am câștigat și de data asta. *Am vrut să mă prinzi, prostule.* Ce zici de asta?

M-am uitat fix în ochii lui Kyle și era ca în jocul acela de copii – cine va renunța primul? Cine va clipi?

În cele din urmă i-am făcut cu ochiul.

— Te-am prins, am spus. Ceea ce cred – am continuat – e că ai făcut prima ta mare greșală. Nu te-ai gândit la toate. Ți-a scăpat un detaliu important, Creierule. Știi care? Hai, ești un tip inteligent. Ghicește.

M-am depărtat de Kyle. Acum eu eram cel care zâmbea, poate chiar rânjeam. L-am privit fix în ochi și l-am lăsat să se gândească. Mi-am dat seama că nu avea nicio idee.

— Privește cu atenție.

Mi-am scos telefonul celular din buzunar și l-am ridicat așa încât Kyle să vadă. I-am arătat că era *deschis*.

— Am sunat pe telefonul de acasă înainte de a începe conversația noastră. Telefonul fusese setat pe înregistrare. Tot ce mi-ai spus e în căsuța mea vocală. Am mărturisirea ta, Kyle. Totul, cuvânt cu cuvânt. Ai pierdut, ticălos bolnav și demn de milă! Ai pierdut, *Creierule*.

Kyle se ridică brusc de la podea și se repezi la mine – atunci l-am pocnit iar. L-am izbit cu cea mai bună directă din viața mea, cel puțin așa am simțit. Corpul lui s-a înălțat de la podea și i-au zburat doi dinți din față.

Așa arăta în fotografiile din știrile de după ce a fost prins: marele Creier cu doi dinți din față lipsă.

Am reușit în sfârșit să mă odihnesc, să nu mai fiu polițist o vreme. Kyle Craig se afla într-o celulă de maximă securitate de la închisoarea Norton. Procurorul era convins că are probe mai mult decât suficiente pentru a obține o condamnare. Avocatul new-yorkez exorbitant al lui Kyle țipa că nu comisese nicio crimă, că i se pusese la cale o înscenare. Nu e uimitor? Procesul de crimă urma să fie unul dintre cele mai mari pe care le văzuseră vreodată Washingtonul și tot restul țării.

Treaba era că nu mai voiam să mă gândesc la Kyle sau la procesul lui ori la vreun alt ucigaș psihopat. Nu fusesem la muncă de câteva săptămâni și mă simțeam bine. Mă simțeam cu adevărat bine. Rana de la spărgătorul de gheață mi se vindeca destul de bine; cicatricea avea să fie o amintire. Petreceam cât de mult timp acasă. Fusesem la două concerte de-ale lui Damon la rând. Șansa era de partea mea.

Exersam o lovitură din săritura la coș cu Jannie, îi citeam micuțului Alex *Noapte bună, lună și Vulpe în ciorăpei* și luam lecții de gătit de la cea mai bună bucătăreasă din Washington, sau așa se lăuda Nana. Îmi făceam timp și pentru mine. Avusesem chiar câteva conversații plăcute cu Christine Johnson, spunându-i că îi trimiteam cele mai încântătoare fotografii cu Alex. Jamilla Hughes urma să vină pe Coasta de Est pentru un seminar și avea să ne viziteze în săptămâna următoare. Toate îmi mergeau bine în viață și nu voiam să le stric eu.

Era cam unsprezece seara și cântam la pian pe terasă. Casa de pe Strada 5 era tăcută. Toată lumea dormea, cu excepția mea. Telefonul nu suna, și ce plăcere simplă și dulce era să nu sune.

Nu venea nimeni la ușă cu vești rele pe care nu voiam să le aud chiar în momentul acela sau poate că nu voiam să le aud niciodată.

Nu mă privea nimeni de afară, din umbră, sau, dacă mă urmărea cineva, cel puțin nu mă deranja.

Mă concentram asupra unor melodii ale lui D'Angelo, și îmi ieșea destul de bine: „The Line”, „Send it On”, „Devil's Pie”.

Măine? Ei bine, mâine va fi încă o zi importantă.

Dimineața urma să îmi dau demisia din forțele de poliție din Washington.

Și încă ceva, ceva bun de data asta: credeam că, poate, mă îndrăgostesc.

Dar aceea e o altă poveste, pentru altă dată.

Notes

[←1]

Materialul din care se fac blugii (n.tr.)

Table of Contents

Notes